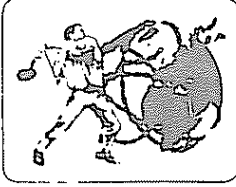

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ BİRLEŞİNİZİ
BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ VE EZİLEN HALKLAR BİRLEŞİNİZİ

AKİMA KARŞI

Batı Almanya Marksist-Leninist Partisinin İnşası İçin Yayın Organı

Çin KP'nin "Uluslararası Komünist Hareketin Genel Çizgisi Hakkında"
1963 yılında getirdiği "Öneri" Üzerine :

ULUSLARARASI ML BİR ÇİZGİNİN TALEPLERİ VE

ÇKP'NİN MODERN REVİZYONİZME KARŞI MÜCADELESİ

I. B Ö L Ü M : MARKSİST-LENİNİST DÜNYA HAREKETİNİN GELİŞMESİNİN
BAZI ÇOK ÖNEMLİ SORUNLARI'VE "BÜYÜK POLEMİK"
BELGİLELERİNİN ELEŞTİRİSİNİN GEREKLİLİĞİ

II. B Ö L Ü M : MODERN REVİZYONİZME KARŞI MÜCADELENİN TARİHİ
ÜZERİNE

MODERN REVİZYONİZME KARŞI MÜCADELEDE YÖNTEM VE
BUNUN LENİNİZMİN YÖN-
TEMİ İLE İLİŞKİLERİ
ÜZERİNE

III. B Ö L Ü M : MARKSİZM-LENİNİZM İL-
KELERİNİN ÖNEMLİ

»:«

BİR TARTIŞMA
YAZISI

K I Z I L B A Y R A K
(AVUSTURYA MARKSİST LENİNİST
PARTİSİ MERKEZ YAYIN ORGANI)
B. B E R L İ N ' L İ
K O M Ü N İ S T
(B.BERLİN'DE MARKSİST LENİNİST
PARTİ İNŞASI İÇİN YAYIN ORGANI)
A K İ M A K A R Ş I
(B.ALMANYA'DA MARKSİST LENİNİST
PARTİ İNŞASI İÇİN YAYIN ORGANI)
O R T A K A Ç I K L A M A

ROTE FAHNE Yazı Kurulu

(Avusturya Marksist-Leninist Partisi Merkez Yayın Organı)

WESTBERLİNER KOMMUNIST Yazı Kurulu

(Batı Berlin Marksist-Leninist Partisi İnşası İçin Yayın Organı)

GEGEN DIE STRÖMUNG Yazı Kurulu

(Batı Almanya Marksist-Leninist Partisi İnşası İçin Yayın Organı)

»:«

BİR TARTIŞMA
YAZISI

İ Ç İ N D E K İ L E R

I. B Ö L Ü M :

MARKSİST-LENİNİST DÜNYA HAREKETİNİN GELİŞMESİNİN BAZI ÇOK ÖNEMLİ SORUNLARI VE "BÜYÜK POLEMİK" BELGELERİNİN ELEŞTİRİSİNİN GEREKLİLİĞİ:	7
1. ÇKP'nin çizgisinin yeniden değerlendirilmesi köklü bir araştırma ve nesnel kanıtlar gerektirir.....	8
2. Kruşçof revizyonizmini küçümsemeyelim.....	10
3. ÇKP'nin "25 maddelik önerisi"nin özel önemi.....	12
4. Siyasal hataların teorik köklerini ortaya çıkaralım. 15	
5. "25 Maddelik Öneri"nin ML mevzilerinin sovyet ve Çin revizyonizmine karşı silah olarak kullanılma olanağı	17
6. Tartışmayı herşeyden önce ÇKP çizgisi üzerine, ancak ondan sonra Mao Zedungun kişiliği üzerine yürütelim	18
7. Mao Zedungun yapıtının değerlendirilmesinde iki cephede mücadele vermek gereklidir.....	20
8. AEP'nin çağdaş revizyonizme karşı verdiği mücadelelenin ana belgelerini yeniden inceleyelim.....	22
9. Dünya Komünist hareketindeki yeni bölünme tecrübesini köklü ve özeleştirisel bir şekilde değerlendirelim	24
10. Dünya komünist hareketinin can alıcı tüm sorunlarını açıkça ve kamuoyu önünde tartışalım.....	25
11. Devrimci teorinin rolünün küçümsemesine karşı mücadele edelim	26
12. Dünya ML hareketinde mücadelenin öz ve gelişimini tam bir soğukkanlılık ve titizlikle inceleyelim.....	28
<u>Dipnot 1 :</u> "ÇKP XI. Kurultayının revizyonist çizgisinin eleştirisi" adlı "ortak açıklama" üzerine özeleştirisel düşünceler.	30
<u>Dipnot 2 :</u> Dünya Komünist hareketinin güncel durumunda ML parti ve örgütler arası ilişkiler sorunu üzerine	40

II. B Ö L Ü M :

A) MODERN REVİZYONİZME KARŞI MÜCADELENİN TARİHİ ÜZERİNE:

1. ÇKP'nin Tito revizyonizmi karşısındaki sallantılı tutumu	46
---	----

2. ÇKP,Kruşçof revizyonistlerinin Stalin'e saldırıları karşısında nasıl tavrı takındı	52
3. ÇKP'nin SBKP XX. Kongresinde ML'in temel ilkelerine karşı cepheden girişilen saldırı karşısındaki yanlış tavrı	55
4. 1957 ve 1960 Moskova toplantılarının açıklamalarında ML'ler için açık mücadeleye başlama yolunda yeni bir meydan okuma var.	58
5. ÇKP Kruşçof'un AEP'ye karşı aldığı önlemleri kınıyordu,ama AEP'nin Kruşçof'a karşı mücadelesinden yana değildi.	66
6. ÇKP'nin Kruşçof revizyonizminden kopma konusunda ki sallantılı tavrı.	67
<u>Dipnot 3 :</u> AEP'nin SBKP XX. Kongresi karşısındaki tavrı	68
<u>Dipnot 4 :</u> Sosyalist bir ülkenin KP'nin yozlaşmasının devletlerarası ilişkiler açısından anlamı nedir ?	69
B) MODERN REVİZYONİZME KARŞI MÜCADELEDE YÖNTEM VE BUNUN LENİNİZMİN YÖNTEMİ İLE İLİŞKİLERİ ÜZERİNE	71
1. ML Birlik için mücadele,Modern revizyonistlerden ayrılmak demektir.	73
a) "İlkeleri uygulamak ve birliği korumak" tutarlı,komünist bir yaklaşımdır ?	73
b) ML'ler "Bölebilir mi?"	76
c) ÇKP'nin tavrı bütünüyle savunma tavrıydı	79
2. Enternasyonal Komünist hareket içinde açık ve kamuoyu önünde yapılan eleştiri ve özeleştiril Komünist partiler arasındaki ilişkilerde ML kurallara aykırımıdır ?	80
a) Bir başka partiye kamuoyu önünde getirilen eleştiri kardeş partiler arasındaki ilişkilerde ML kurallara aykırımıdır ?	82
b) ML Klasikleri,yanlışca revizyonistler içte görüşmeler "kuralını" çiğnedikten sonra mı kamuoyu önünde tartışmaktan yana idiler ?	83
c) Yoldaşlar arasında polemikli mücadele olur mu ? .	87
d) Kamuoyu önündeki eleştirinin düşmana ML'lerden daha çok yaradığı görüşü yanlıştır.	89
e) Dolaylı eleştirinin tehlikeleri.	92
f) Devrimciler için "kim başladı"sorusu tayin edici değildir.	93
g) "Mümkün olduğunca geri durma" Proleter enternasyonalizminin mi,yoksa milliyetçi tutumun mu ifadesidir ?	94
h) "İçişlere karışmak" nedir ?	96

III. B Ö L Ü M :

MARKSİZM-LENİNİZM İLKELERİNİN ÖNEMİ

I. KRUSÇOF REVİZYONİSTLERİNİN MARKSİZM-LENİNİZMİN	
TEORİSİ VE İLKELERİNE SALDIRISI.	99
1. "Yeni şartların doğru tahlili" demogojisi.	99
2. Krusçev-revizyonistlerinin Genel Olarak Dogma- tizm Tehlikesi Üzerine Ve Özellikle "ÇKP'nin Dogmatizmi" Üzerine Feryatları.	100
II. MARKSİST-LENİNİST USTALARIN ESERLERİNDEN İLKE- LERİN SAVUNULMASININ ÖNEMİ VE DOGMATİZM SORUSU ÜZERİNE BAZI ÖĞRETİLER.	101
1. Marks ve Engels'in "Komünist Manifesto"nun Teori ve İlkelerini Çarpıtanlara Karşı Mücadelesi.	101
2. Marksizm Teorisinin Genel Geçerliliğini Reddede- bilmek için Rus "Popülistleri"nin Özel Durumu Üzerine Kurguları.	102
3. Yükselen Revizyonizmin Marksizm-Leninizmin Teori- sine Ve İlkelerine Yeni Saldırıları.	104
4. Lenin'in "Materyalizm Ve Empiriyo-Kritisizm" Ese- rinde Marksizm Temellerinin Savunulması.	105
a) Revizyonistlerin Engels'in "Anti-Dühring"de Burjuva idealist "İlkelere" Karşı Yürüttüğü Mücadeleyi, Marksizm İlkelerine Yöneltilme Çabaları.	105
b) Lenin'in Marksizmin Teorisini Ve İlkelerinin Hangi Şartlar Altında Geçerli Olduğunu Açıklı- ğa Kavuşturması.	107
5. Kautsky'nin Revizyonizmi Ve Onun Dogmatik Demogo- jisi.	108
6. Revizyonistler Tarafından Ekim Devriminin Ana- hatlarının Uluslararası Yürürlüğünün Yadsınması....	110
7. Leninizmin Bütün Ülkeler İçin Geçerliliği Ve Ekim Devrimi'nin Özgül Tecrübelerinin Yarı-sömür- ge, Yarı-feodal Ülkelerin Devrimine Dogmatik Nakli.	111
8. Stalin'in Leninizm'in Kesin Zaferinden Sonra Modern Revizyonizmin Meydana Çıkmasına Karşı Mücadelesi.	112
III. KRUSÇEV-REVİZYONİSTLERİNİN MARKSİZM-LENİNİZM İLKELERİNİ TAHRİFLERİNE ÇİN KP'NİN YANITI.	113
1. Çin KP'nin Doğru Tavrıları.	114
2. Genel Çizginin Çıkış Noktası Olarak İlkeler Veya "Somut Tahlil".	114
IV. SÖZÜM ONA YENİ ŞARTLARDAN KRUSÇEV-REVİZYONİST- LERİNİN (ÇIKARTTIKLARI Ç.N) PRATİK SİYASİ SONUÇLAR.	115
1. "Barışçıl" Hale Gelen Emperyalizm.	115
2. Sosyalist Ülkeler Dünya Devriminin "Tayin Edici Gücü" müdürler ?	116

V. "SOMUT TAHLİL"İN MARKSİZM-LENİNİZMİN İLKELERİNİN

ÖNÜNE ÇIKARILIŞINDAN ÇKP'NİN ÇIKARDIĞI SONUÇLAR....	117
1. Genel Çizgi ABD Emperyalizmine Karşı mı, Yoksa Dünya Emperyalizme Karşı mı Yönelik Olmalıdır?	118
2. Temel Çelişmelerin Asya, Afrika ve Latin Ameri- ka'da Yoğunlaşması Sorunu.	118
VI. EMPERYALİZM ÇAĞI VE PROLETER ENTERNASYONALİZMİNİN GÖREVLERİ ÜZERİNE LENİN VE STALİN'İN ÖĞRETİLERİNİN AÇIKLANMASININ GEREKLİLİĞİ.	119

NOTLAR:

Not 1: Modern revizyonistlerin teorinin rolünü nasıl çarpıttıkları ile ilgili göze batan bir örnek: "Fidel Castro'nun Devrimci Teori ile İliş- kisi" veya "Teori Arkadan Gelir".	120
Not 2: Bugünkü "anti-dogmatik" akımın bazı kaynakları üzerine.	121
Not 3: "Sempatik somut" ve "Antipatik soyut".	124

MARKSİST-LENİNİST DÜNYAHAREKETİNİN GELİŞMESİNİN BAZI ÇOK ÖNEMLİ SORUNLARI VE "BÜYÜK POLEMİK" BELGELERİNİN ELEŞTİRİSİNİN GEREKLİLİĞİ

Sovyetler Birliği'ndeki Kruşçof revizyonizmi ihanetinden sonra ortaya çıkan, Bu nasıl mümkündür? Nasıl oldu? soruları şimdi Çin'deki revizyonist soysuzlaşmadan sonra yine zorlayıcı bir biçimde karşımıza çıkmaktadır. Bu sorular, yeni bir olayın eklenmesiyle daha da kaçınılmazlaşmaktadır. Kruşçof revizyonizme tecrübesinde niçin böylesi bir revizyonist soysuzlaşma olgusunun Çin'de yinelenmesini engelleme doğrultusunda yeterli ders çıkarılmadı?

Bu meselelerden kaderci (fatalist) bir sonuç çıkarıp, bir zamanlar devrimci olan partilerin iktidara geldikten sonra revizyonistleşme ve burjuvalaşmalarının er ya da geç önünün alınamayacağını söyleyenler var. Böylesi teslimiyetçi, faaliyetizliğe mahkum eden ve bunu haklı, doğru gösteren bir anlayışı kesinlikle reddediyoruz. Gerçeklerin de gösterdiği gibi, revizyonist soysuzlaşma ve burjuvalaşma tehlikesi son derece ciddi olup hiçbir biçimde hiçbir zaman ve hiçbir ülkede küğünsememez, Ama bu kader değildir. Tarih zorlayıcı, kaçınılmaz yasası değildir. Buna karşı yapılacak şeyler vardır. Bu tehlikeye etkili olarak karşı konulabilir. Bilinçli, hedefini bilen, direktken ve sürekli bir mücadeleyle bunun üstesinden gelinebilir. Bu mücadele kendini şu ya da bugünkü kampanyada tüketmemeli, komünizme varana dek sistemli ve tutarlı olarak yürütülmelidir.

Marksist-Leninistler olumlu ve olumsuz deneyimlerden **d e r s ç ı k a r a b i l i r l e r**, çıkarmak zorundadırlar. Ve hele buna rağmen bir tersine gelişme söz konusuysa **d a h a ç o k v e d a h a i y i** ders çıkarmalıdırlar.

o Çin'deki gelişme karşısında, Kruşçof Revizyonizmi deneyinden yete-
o rince ders çıkarılmadığı, yahut bundan çıkarılacak dersin gereken
o ölçü ve tutarlılıkla uygulanmadığı tespiti inkâr kabul etmeyecek
o derecede doğru olduğu kanısındayız.

Tüm enternasyonal komünist hareket, Kruşçof revizyonizmiyle mücadelelerinde gerektiği gibi, ideolojik bakımdan her yanlı çelikleşmiş olsaydı, son dönemde, özellikle Çinli önderlerin ve yandaşlarının ihanetleriyle bir yenisini ekledikleri ters gelişmeler dünya komünist hareketinde ortaya çıkamazlar, bunların anlaşılması bile imkânsız olurdu. Bu nedenle, çağdaş revizyonizmin Çin çeşitlemesiyle (varyasyon) mücadele ederken, 60'lı yıllarda Kruşçof revizyonizmine karşı verilen mücadelede başarıların fazlasını vermemek yetersiz olur ve yeni, buna benzer felaketleri engellemeye yetmez. Daha çok şey yapılması gerekmektedir. Revizyonist soysuzlaşmaya karşı mücadele daha iyi, daha köklü, daha tutarlı yürütülmelidir. Bunun yürütülmez bir tarihsel ders olduğu

kanısındayız.

Bu kanı-ve bir de doğal ki, o dönemde getirilen soru ve cevaplar yeni bir güncellik kazandıklarından, Çin KP'nin bugünkü önderlerinin bir çok tasavvuru, sunuş biçimlerindeki farklılıklar, hatta bazı sorularda görüş-nüşte karşıt kanıtlamalar dikkate alınmadığında, Kruşçof revizyonistlerinin görüşlerinin birer taklidi, öze dokunmayan, biçimsel değiştirmesi olduğundan- bizi 60'lı yılların antirevizyonist mücadelesi tarihinin deneyimlerini yeniden araştırmaya, marksist-leninist hareketin bugünkü durumunun kaynaklarını, "Büyük Polemik" dönemini ve o dönemin temel belgelerini eleştirel ve özeleştirel biçimde incelemeye itti. Bu tarama sırasında, kısmen çok şaşırtıcı bulduğumuz yetersizliklere, eksikliklere, hatalara rasladık.

- o Özellikle, Kruşçof revizyonizmine karşı mücadele içinde Lenin ve
- o Stalin'in II. Enternasyonal revizyonizmine karşı, ya da Stalin'in
- o Troçkizm ve öbür Marksizm-Leninizm düşmanı akımlara karşıverdiği
- o tutarlı, son derece öğretici ve yön gösterici mücadelenin yeterince
- o değerlendirilip örnek alınmadığını kavradık.

Bugün, tüm dünya marksist-leninist hareketinin önündeki acil ödevin, Marksizm-Leninizm öğretisinden, özellikle Lenin ve Stalin'in tüm anti-marksist, antileninist sapmalara karşı verdikleri mücadeleden yola çıkarak, çağdaş revizyonizmle mücadelede yapılan hataların incelenmesi olduğu görüşündeyiz. Bu ödev katkıda bulunma amacı, -"Üç-Dünya Teorisi" eleştirisi ve Çin KP XI. Kurultayı tahlili * çalışmalarımızdaki ortak başarılarımızı sürdürerek- daha bundan bir yıl önce teorik ve ideolojik çalışmayı artık 60'lı yılların "Büyük Polemik"inin programatik belgelerinin eleştirisi ve özellikle Çin KP'nin 1963 Haziran'ında getirdiği "Enternasyonal Komünist Hareketinin Ana Çizgisine Öneri" (25 Maddelik Öneri) üzerinde yoğunlaştırmaya karar vermemize neden oldu. Bildiğimiz kadariyle programatik nitelik taşıyan ve temelsel önemi olan böyle bir çalışma şimdiyedek hiç bir yerde sistemli olarak yapılmamıştır.

Dünya marksist-leninist hareketinde son haftalar ve aylar içinde görülen gelişmeler kanımızca kararımızın doğruluğunu ve gerekliliğini onaylamaktadır.

1. Çin KP'nin çizgisini yeniden değerlendirilmesi köklü bir inceleme ve nesnel kanıtlar gerektirir

* Bak, Dipnot 1: "Çin KP XI. Kurultayı'na ilişkin ortak Açıklama" üzerine özeleştirel düşünceler, sayfa 39

Son dönemde, dünya marksist-leninist hareketinin bir bölümünde çok sakıncalı bir eğilim gözlemlemekteyiz. Sorunu derinlemesine ele alan bilimsel çözümler ihmal edilerek, böylesi önemli sonuçlar çıkarmaya hiçte yeterli olmayan kanıt ve inandırıcılıktan uzak gerekçelere dayanılarak bugüne değin yapılmış olan değerlendirmeler biryana itilmek yerine bunların tersi değerlendirmeler getirilmektedir. Bu durum özellikle, Çin Komünist Partisi'nin 1935'ten buyana izlediği çizginin, savunduğu özün ve oynadığı rolün, Çin'deki toplumsal düzenin niteliğinin, Maozedung'un kişiliğinin ve yapının ve Büyük Çin Proleter Kültür Devrimi'nin niteliğinin, dolayısıyla 60'lı yılların polemigine ilişkin Çin katkısı ve belgelerinin öz ve anlamının değerlendirmesini kapsamaktadır.

- o Yeterli sağlamlıktan yoksun, tüm dünya hareketine ulaştırılmış bilimsel marksist-leninist çözümlere dayandırılmayan böylesi ani
- o yeni değerlendirmeler ve yorumlamaların, hele bir de bunlar sorunu derinlemesine kavrayan, gerçekten inandırıcı ve çürütülemez, vurduğu yerden ses getiren kanıtlamalardan yoksunsa, istedikleri kadar doğru şeyler de içerselerde, bilgi iletmeye, gerçeği kavratmaya elverişli olmayıp, açıklık getirmek yerine giderek artmakta olan ideolojik karmaşıklığı daha da güçlendirecekleri ve giderek ilerlemekte olan spekülasyonlara önyak olacakları kanısındayız.

Ayrıntılı, ilkeli incelemeleri kaçınılmazlaştıran bu rahatsız edici görüntüye bağlı olarak sakıncalı gördüğümüz bir başka eğilim daha var. O da, "AEP MK'nin Çin KP MK'ne yolladığı 29 Temmuz 1978 günlü açık mektupla başlayıp (bak:"Rote Fahne" MLPÖ, Sayı 169) özellikle 1978 Ekiminde Tiran'da "Bugünkü dünya gelişmesinin sorunları" üzerine yapılan "Bilimsel Konferans"ın bazı belgelerinde propagandası yapılan,

"...Çin KP'nin Kruşçofcular'a karşı siyasal ve ideolojik mücadelesinde sağlam temellerden hareket etmediği, gerçekte hedefinin Marksizm-Leninizm'i, devrimi ve halkların kurtuluşunu savunmak olmadığını, sadece faydacı (pragmatik) amaç ve bencil çıkarılara hizmet ettiği." şeklindeki görüştür. (Alıntı:"Rote Fahne" MLPÖ, Sayı 169 Sayfa 20) (A)

(A) Tiran "Bilimsel Konferansı"nda Ömer Hashorva şöyle diyordu:

"O zamanlar, Çinli revizyonistler gibi başka oportünistler de vardı ve bunlar Kruşçof revizyonistlerinin 20.Parti Kurultayı'nın anti-marksist rotasını bütünüyle benimsedikleri halde, açıkça Marksizm-leninizm'e karşı çıkmıyorlar, Kruşçof'un karşıtları maskesi ardına gizlenerek, sovyet revizyonizmine karşı verilen mücadeleden kendi karşı-devrimci, hegemonyacı ve şovenist niyetlerini gerçekleştirme doğrultusunda yararlanmak istiyorlardı." (Alıntı:"Radio Tirana"Sayı 22,Sayfa7)

Böylelikle kanıtlamada ağırlık, Çin KP'nin Kruşçof revizyonizmiyle polemiginin ideolojik s o y t a r ı l l ı k ve Çin'in bencil, şovenist amaçlarına ulaşmak için başvurduğu bir a r a ç olduğu biçiminde konuyor. Bu polemğin ve belgelerinin nesnel içeriğinin, bunlarda ifade olunan siyasal çizginin ve buna bağlı somut etkilerin güçlü kanıtlara dayanan köklü bir incelemesi böylece ikincil duruma, arka plana düşüyor, bunların yerine kişilerin öznel niyetleri ön plana geçiyor. Sorunlara böyle yaklaşmayı birçok yönden yanlış ve olumsuz etki yapıcı buluyoruz:

Bu yöntem, o zamanki siyasetin içeriğinin, o zamanki siyasal-ideolojik çizginin, o zamanki belgelerin içeğinin doğru ve yanlış yanlarını açıkça ortaya çıkarmamızı engeller. Hataları somut ve ayrıntılı olarak ortaya çıkarmamıza izin vermez ki buda Çin usulü modern revizyonizmin köklerine karşı mücadelenin tutarlılıkla yürütülememesine yol açar.

- o Bu yöntem, Çin KP'nin olağanüstü etkisi, doğru ve yanlış kanıları
- o ve özellikle 60'lı yıllarda Kruşçof revizyonizmine karşı mücadele
- o içinde yeniden biçimlenen dünya marksist-leninist hareketinin da-
- o yandığı Büyük Polemik Belgeleri göz önüne alındığında hiçte yeterli değildir.

Bu etkinin sonucu olarak, Çin KP'nin özellikle 60'lı yıllar polemği belgelerinde ifadesini bulan siyasetini ideolojik bakımdan köklü olarak inceleyip, çözümler aynı zamanda kendi hata ve zaaflarımızında incelenmesi, özeleştiriyeye tabi tutulması demek olacaktır. Çinli önderlerin o ve onu izleyen dönemdeki niyet ve davranış nedenlerini ön plâna alıp bunları yargılamak ve belki bu belgelerin içeriğinin tamamen doğru olduğunu da ileri sürmek, yalnızca herşeyin sözde kaldığını eleştirmek, yani Çin KP'nin 1963'te marksist-leninist bir çizgi geliştirdiğini ama bunun sadece "soytarılık" olduğunu söylemek, -işte bütün bunlar köklü bir eleştiriyi engeller ve bu tutumu, gerekli olan özeleştiriden "kurtulma" eğilimi belirler.

2.Kruşçof revizyonizmini küçümsemeyelim !

Kruşçof-Brejnev revizyonistlerinin kanıtlama biçim ve içeriklerinden kesinlikle farklı olmayan ve onlara demagoji kolaylığı sağlayan kanıtlama biçim ve tarzlarının kullanılmasında da olağanüstü bir tehlike görüyoruz.

Savunulan görüşlerin incelenmesi, "Polemik" yazılarının nesnel içeriği ele alınacak yerde öznel (sübjektif) yana, kötü "nietler"e ağırlık tanınıyor !

- o Sovyet revizyonistleri ve onların tek tek ülkelerdeki kuyrukçuları,
- o bilindiği gibi yaklaşık olarak 20 yıldan beri büyük bir uğraş içinde
- o "Çin Büyük Güç Şovenizmine" ve "Çin KP'nin ve Maozedung'un Marksizm-
- o Leninizmden sapmasına" tutarlı olarak karşı çıktıklarını ortaya koy-
- o mak istemekteler.

Doğal ki şimdi de Marksist-Leninistler'in Çin usulü revizyonizme karşı mücadelesinden, kendi pis amaçları doğrultusunda yararlanmak için hiçbir fırsatı kaçırmıyorlar. Hatta makale ve yazılarında bazan marksist-leninist partilerin belli tespitlerine yer veriyorlar, yalnız bu arada düzenbazlığı elden bırakmayıp, kendilerinin bunun böyle olduğunu "baş-tan beri bildiklerini", "her zaman söylediklerini" eklemeyi ihmal etmiyorlar. Marksizm-Leninizm'e tümüyle ihanet etmiş olduklarından ötürü tabii ki marksist-leninist çözümlemeler getiremiyor, ilkeli içeriksiz tartışmalar yürütemiyor, her zaman olduğu gibi iddialar, baksız suçlamalar ve iftiralara başvuruyorlar. Çinli önderlerin siyasal niyetlerini taktik amaçlarını ve bencil hedeflerini, yani özel davranış nedenlerini suçlayarak Kruşçof-Brejnev revizyonistlerine etkili bir biçimde karşı konulamaz, tersine bu onların ekmeğine yağ sürer.

- o Ancak Marx, Engels, Lenin ve Stalin'in öğretisinin temel ilke, ölçüt
- o ve gereklerinden tutarlı olarak hareket ederek yapacağımız, tüm gör-
- o rüntü, olay ve belgelerin siyasal içeriklerinin ayrıntılı nesnel
- o çözümlemeleri, bizi Kruşçof-Brejnev revizyonistlerinin oyunlarını
- o boşa çıkarıp, Deng-Hua revizyonistlerinin ihanetlerine karşı koya-
- o bilir hale, ideolojik kargaşalık ve güvensizlikle mücadele edip,
- o eski hataların yinelenmemesini öğrenecek duruma getirir.

Çinli revizyonistlerin ihaneti bizi Sovyet revizyonistlerine bir milimetre bile yaklaştırmadığı gibi, onların cürümlerini hafifletmez de.

Bu nedenle, hem sovyet, hem Çin vede bunların açık, gizli, bütünüyle ya da kısmen yandaşı olan tüm gruplara karşıkararlı, doğru yöntemlerle yürütülecek i k i c e p h e l i m ü c a d e l e, bizi ne birine ne öbürüne yaklaştırmayıp, hepsinin ideolojik özlerinin ortak olduğunu akla gelebilecek her türlü görüntü biçimi, tez ve şema farklılıklarına rağmen hepsinin aynı soydan, uzlaşmaz mücadelemizle karşıma aldığımız veher zaman alacağımız çağdaş revizyonizm soyundan geldiklerini ortaya koyup, tanıtlayacak olan bir mücadeledir gerekli olan.

Oportünizmin bu iki biçiminin ilişkisine gelince, Kruşçof revizyonizminin en geliştirilmiş, "mükemmelleştirilmiş" revizyonist sistem olduğunu yanlış anlaşılmayacak biçimde ortaya koyup, bunun bir çeşitlemesi olarak Çin KP'nin revizyonist çizgisinin oluştuğu ve Marksizm-Leninizm'e karşı temelsel aykırılıkları paylaştıkları değerlendirmesi kanımızca, teorik ve ideolojik alandaki mücadele ödevlerinin doğru belirlenmesi

bakımından çok önemlidir.

3. Çin KP'nin "25 Maddelik Önerisi"nin özel önemi

Büyük Polemik'in görüşlerini ele alırken, bu polemik sürecinde çok sayıda önemli belge yayınlanmış ve rol oynamış olmasına karşın, niçin ağırlığı özellikle ve öncelikle Çin KP'nin "25 Maddelik Önerisi" ve bu öneriye ilişkin 9 yorum üzerine yoğunlaştırdığımız sorusu akla gelmektedir. Bunun nedeni özellikle aşağıdaki bakış açılarında görülmelidir

Kruşçof revizyonizmine karşı mücadelenin geniş cephede başladığı ve dünya marksist-leninist hareketinin bu mücadele içinde yeniden biçimlendiği bu mücadelede sözü geçen "Öneri" ve yorumların son derece önemli rolü olup, bunların marksist-leninist güçler üzerinde büyük etkisi vardı.

İşte bu nedenle de Çin KP tüm dünya komünist hareketinin saygınlığını ve "Modern revizyonizmle mücadelede ana güç" olma şanını kazanmıştı. (11 Mayıs 1966 günlü arnavut-Çin ortak açıklamasındaki AEP tespiti)* Bunun nedeni, Çin KP'nin "25 Maddelik Önerisi"yle ve 9 yorumunda getirdiği buna ilişkin ayrıntılarıyla Kruşçofcular'ın revizyonist çizgisine karşı uluslararası komünist hareketinin genel çizgisine ilişkin görüşlerini ortaya koyup, bunları uluslararası komünist hareketine tartışılmak üzere sunmuş olmasıydı. Çin KP uluslararası komünist hareketini oldu bittiye getirmeyip, kabul edilmek için savlar sunmayıp, bu 25 maddeyi en azından biçimsel olarak öneri olarak, tartışılmak üzere ortaya koymuştu. Kanımızca bu Çin KP'nin doğru bir davranıştıydı.

Çin KP genel çizgiye ilişkin bu önerisini, bir zamanların şanlı komünist partilerinin geniş ölçüde ya da tümüyle revizyonizm güverline kimirildikleri bir dönemde getirmişti. O dönemde bu partilerdeki marksist-leninist güçlerin parti içi ve dışı dirençleride gelişmekteydi, Mücadelenin amacı, Marksizm-Leninizm'i daha yüksek, daha bilinçli, daha örgütlü bir düzeye yükseltmekti, Modern revizyonizmle her yanda ve köklü olarak köprüleri atmaktı. Bu mümkün olmadığı durumlarda görev; eski partiyi revizyonistlerin rufusundan kurtarmak, içten temizlemek, marksist, leninist öncü partiyi sağlam temeller üzerinde yeniden kurmaktı. Aynı zamanda o dönem öyle bir dönemdi ki, tek tek ülkelerin, böylesi büyük bir ödev karşısında bulunan marksist-leninistleri çoğu zaman zayıf ve eksik tecrübeli kalıyorlardı. Böylelikle mücadele tecrübesi olan marksist-leninist partilerin ideolojik-politik yardımlarına acilen ihtiyaç duyuyorlardı.

* Arnavutluk, Çin KP'nin Modern revizyonizmle, özellikle revizyonizmin başını çeken Sovyetler Birlik'li gruba karşı, Marksizm-Leninizm'in beraklığının korunması uğruna verdiği ve vermekte olduğu, uluslararası

O zamanki durumda tüm dünya marksist-leninistleri "25 Maddelik Öneri" de marksist-leninist ilkeleri görüyorlar, Modern revizyonizme karşı mücadelenin, dünya proleter devrimi ödevlerinin ve her ülkedeki devrimin başarıya ulaşacak biçimde kavranışının temellerini bu öneride buluyorlardı. Öneri, buna uygun olarak hemen hemen tüm marksist-leninist parti ve güç tarafından hararetle destekleniyor ve özellikle yeni kurulmuş yada kuruluş dönemindeki genç marksist-leninist örgütlerce coşkuyla karşılanıyordu. Dahası var: Öneri ve 9 yorum birçok ülkede marksist-leninist partilerin yeniden kurulmasında önemli bir rol oynuyorlar ve birçok partinin doğuşunda ideolojik anlamda ebelik yapıyorlardı.

komünist ve işçi hareketinin çıkarları doğrultusundaki tutarlı mücadeleye dikkati çeker. Çin KP, bugün emperyalizmin komünist hareket içindeki ajanı durumundaki Modern revizyonizme karşı mücadelenin ana gücü ve tüm dünya komünistlerinin sosyalizmin ve komünizmin zaferi uğruna verdikleri devrimci mücadelenin sağlam dayanağıdır." ("Ebedî Dostluk" "Arnavut-Çin Ortak Açıklaması", Arnavutluk HC parti ve hükümet heyetinin 26.4.-11.5.1966 günleri arasındaki Çin HC gezisi, Tiran, 1966, Sayfa 80) Aynı broşürün bir başka yerinde şöyle denilmekte:

"Çin KP, Marksizm-Leninizm'in korunması için ve burjuva ideolojisinin yayıcısı, uluslararası komünist ve işçi hareketine karşı ana tehlike durumundaki Modern revizyonizmle mücadelenin başını çekmektedir." (Arnavutluk HC parti ve hükümet heyetinin kabulü onuruna yoldaş Mehmet Şehunun yaptığı konuşmadan alınmıştır. agy. Sayfa 18)

* Örneğin Arnavutluk EP merkezi yayın organı 24 Temmuz 1963 günlü sayısının bir makalesini bu konuya ayırmıştı. Almanca'da dahil olmak üzere birçok dilde broşür olarak yayınlanan bu makalede "25 Maddelik Öneri" kısıtsız olarak kabul ediliyor, benimseniyordu. "Uluslararası önemi çok büyük bir belge" denmesinin yanı sıra şunlara da yer veriliyordu bu makalede:

"Bu yazı yayımlandığı günden buyana tüm dünya komünistlerinin dikkatlerini üzerine toplamıştır...Çin KP MK'nin bu yazısında savunduğu, işi uluslararası komünist ve işçi hareketinin genel çizgisidir. Bu çizgi Marksizm-Leninizm'in hayat veren öğretilerine dayanmaktadır... proletaryanın tarihsel ödevini temel almakta olan bu çizgi toplumun sosyalizm ve komünizm doğrultusundaki gelişiminin nesnel düzenliliğini ifade etmektedir... partimiz ve halkımız bu önemli belgeyi bütünüyle destekler." (Tiran, 1964, Sayfa 3 ve devamı)

Brezilya KP MK 27 Temmuz 1963 günlü kararında, Çin KP'nin genel çizgiye ilişkin önerisinin "Brezilya KP Üye ve önderlerinin yanı sıra işçi sınıfı ve ilerici aydınla-

Gerçekten, bu belgeler tartışmalara temel alındığında; dünyanın tüm marksist-leninist parti ve güçlerine çağdaş revizyonizme karşı aldıkları tavırlarını denetleme ve "Genel Çizgi Önerisi"nin görüşlerini derinlemesine, eleştirel ve açık olarak ele alıp kendi programatik Temel görüşlerini Marksizm-Leninizm ilkelerine dayalı, verimli bir tartışma sonunda ortaya çıkarma ve belirleme i m k â n ı verebilirdi. Ama bu ne yazık ki o l m a d ı .

- o Uluslararası komünist hareket içinde önerinin içeriğine ilişkin
- o tartışma, açık fikir mücadelesi hemen hemen hiç olmadı,* sadece
- o muvafakat beyanları görüldü. Aslında öneri olarak ele alınma-
- o yapı tartışmasız savunulan belgeye dönüştürülmüştü. Kanımızca bu çok
- o ağır sonuçları beraberinde getiren bir hataydı.

"25 Maddelik Öneri"nin Kruşçof revizyonizmine karşı oynadığı mücadele bayrağı rolü ve ona karşı getirdiği çok sayıda d o ğ r u ve inandırıcı gerekçe "Öneri"nin programatik sorularda çok ağır sonuçlar getiren h a t a l a r l a yüklü bir belge oluşunu değiştirmiş. Bu hatalar, bütün olarak dünya devrimi güçlerinin ya da bu güçlerin sosyalist, emperyalist, yarı-sömürge yarı-feodal ülkelerdeki bölümlerinin ödevlerine ilişkin sorularla ilgiliydi.

rın geniş kitlelerinde de çok büyük coşkun ve memnuniyet yarattığını, bu belgelerin çağdaş revizyonizme karşı mücadeleye ve Marksizm-Leninizm'in devrimci ilkelerinin savunulmasına büyük katkıda bulunduklarını" vurgulamaktadır. ("Kruşçof'a cevap" Sayfa 12, Pekin, 1964)

Bu örnekler rahatlıkla çoğaltılabilir.

Sunulan "Ortak Açıklama"yı kaleme alanlar içinde aynı şeyler geçerlidir. Bilindiği gibi Avusturya'lı Marksist-Leninistler bugün MLP'nün merkez yayın organı olan o zamanki yayın organları "Rote Fahne"nin 5 Ekim 1963 günlü ilk sayısında "25 Maddelik Öneri"nin mevzilerini kısıtsız olarak savunmuşlardı. (Bak: Bu meseledeki tavrı özeleştirel tarzda ele alan "Rote Fahne"nin 170. sayısı) Batı Almanya'lı Marksist-Leninist'ler "Gegen die Strömung"un 1. sayısının 61. sayfasında "Büyük Polemik" in "Marksizm-Leninizm'in temel öğretileri"nin bir hülasası olduğunu coşkuyla bir biçimde vurgulayıp, 3. sayının 31. sayfasında bu yazıların Marksizm-Leninizm'in temellerinin incelenmesinde "kaçınılmaz çıkış noktası" olduklarının propagandasını yaptılar. Batı Berlinli Marksist-Leninist'ler "Westberliner Komünist" adlı yayın organlarının 1. sayısının 15 ve 16. sayfalarında, buna benzer bir yaklaşımla "Öneri"yi "marksist-leninist gerçeklerin sade, açık ve sistemli tarzda" ortaya konusu olarak değerlendiyorlardı.

* Endonezya KP'nin, isim vermeden "Öneri"ye değinen ama önerinin bi

Marksist-Leninist'lerin modern revizyonizme karşı mücadelelerinde, öneriyi Marx, Engels, Lenin ve Stalin'in öğretileri açısından köklü eleştirel bir denetlemeye tabi tutmamak, tutarsızlık, eksiklik ve doğrudan hatalarını ortaya koyup, düzeltmemekle işledikleri tarihsel kusur, önerinin eksik ve hatalarının çeşitli yanlış görüşlere açık bir kapı durumuna gelmesine, bir dizi sorunun açıklık kazanmamasına, karanlık noktaların beslenmesine, hatta modern revizyonizmin şimdi Deng, Hua ve ortaklarında görülen çeşitlemesine (varyasyon) kurulan bağlantı ve köprülere yıllarboyu el sürülmemesinin yanısıra bunların tehlikesi etkilerini saçmasınada yolaçtı.

4. Siyasal Hataların Teorik Köklerini ortaya çıkaralım.

"25 Maddelik Öneri" ve Büyük Polemik'in diğer belgelerinde getirilen görüşleri ideolojik-teorik açıdan yoğun olarak ele almaya karşı; "eski meseleler"e böylesi dikkat harcamanın birşey getirmeyeceği polemik yazıları ile fazla uğraşmamak gerektiği, içinde bulunduğumuz döneme ağırlık verip "bakışlarımızı ileriye yöneltmenin" doğru olacağı kanısı getiriliyor.

- o Kısa bir süre öncesine kadar, Polemik belgelerini eleştirmeyi Moskova'lı revizyonistlerin ekmeğine yağ sürmek olarak niteleme eğiliminde olanlarla, şimdi birdenbire ilgi duymayan ve "geçen geçmiştir" diyenlerin aynı kişiler olmaları raslantı değildir.

Böylesi bir tutum yüzeysel bakıldığında çok "pratik ve içinde yaşadığımız zamana uygun" görünebilirse de; gerçekte, çok ileri giden ilkesizliğin ve devrimci teorinin küçümsenmesinin, kendi hatalarını örtbas etme ve Leninist eleştiri-özeleştiri ilkesinin özünü yok edip onu günlük uygulamada değil, bayram nutku atmada kullanmaya yönelme uğraşlarının elle tutulur ifadesidir.

Bolşeviklerin (Duma) Boykotu'nda uygulayacakları taktiği gözden geçirirken, Lenin genel geçerliliği olan tarzda şu ilkeyi açıklamıştı:

"Belki, bu soruyla uğraşmanın hangi yararı sağlayacağı sorulabilir. Olanlar olmuştur, olmamış duruma döndürülemez. Ama dünyanın taktiğine böylesi bir itiraz yersizdir. Biz, yalnızca bugünü yaşayıp ileriye düşünmeyen kişilerin taktiğini her zaman mahkûm ettik ve marksistler olarak böyle davranmak zorundayız. Anlık başarılarla yetinmeyiz. 4aten dakikalı dizi derin ve ağır sonuçlar getiren hatasını kendi çizgisi çerçevesinde tartışmaya alıp eleştiren özeleştirisini bir istisna olarak görülebilir. (2 yol-barışçıl ve gayri barışçıl; Tarım devriminin anlamının hiçe sayılması, -Devlet sorununda ve burjuvaziye karşı tutumda hayaller;- Bak: "Ortak Açıklama"nın 1. Dipnotu, "Deng Hsiao-Ping'in 3-dünya-şemasının eleştirisi", "Akıma karşı (Gegen die Strömung)un 6. sayısı, "Rote Fahne" 165, "Westberliner Kommunist 3. Sayı)

günlük hesaplar bize yetmez. Kendimizi sürekli olarak siyasal olayların bütünüyle nedensel ilişkileriyle, sonuçlarıyla birbirlerine zincirleme kenetlenişini incelemekle denetleyebiliriz. Dünyanın hatalarının tahlilini yaparak bugün ve yarının hatalarının önünü alabiliriz. ("Bir gazetecinin Günlük Defterinden" Lenin'in yapıtları cilt 26 Say.35)

"25 Maddelik Öneri"nin ve Polemik'te ortaya çıkan tüm belge ve tutumların eleştirici bir gözle incelenmesi "siyasal olaylar bütünüyle, nedensel ilişkileriyle, sonuçlarıyla birbirlerine zincirleme kenetlenişini" kavrayıp geçmişin hatalarını çözümlemekle bugünün ve geleceğin hatalarının önünü almamıza yarar sağlar.

Komünistçe eleştiri ve özeleştirmenin gerekleri çağdaş revizyonizme karşı teorik mücadele sorunuyakından ilgilidir. Uluslararası komünist hareketinin içinde bulunduğu kötü durumun köklerinden biri kuşkusuz teorik mücadelenin gerekliliğinin iyi kavranmaması, çok kez küçümsenmesi ve ihmal edilmesinde aranmalıdır. Ne yazık ki çoğu kez -Lenin'in söylediği gibi- teori sözcüğü yüz buruşturmaksızın ağıza alınamamaktadır. Ama Lenin şunu da vurgulamaktadır:

"İnsan bir hatayı, bir siyasal hatayı, onu yapandaki teorik köklerin izini sürmedikçe tümüyle açıklayamaz." (Bir kez daha Sendikalar Üzerine" LY 32, Sayfa 81)

Büyük Polemik belgelerine ilişkin olarak bundan belgelerin derinlemesine ideolojik ve teorik tahliliyle içlerindeki doğru ve yanlışların neler olduğu hakkında açıklık kazanılması gerektiği anlamı çıkar. Bir başka deyişle: Bugün Çinliler de dahil olmak üzere modern revizyonistlerin belgelere yada belgelerde konan birçok tutuma saldırımları; belgelerin peşinen kayıtsız, şartsız savunulmasını haklı çıkarmaz. Yine bazı sorunlarda Çinli revizyonistlerin bu belgelere dayanması bunları peşinen kayıtsız şartsız reddetme nedeni değildir. Böylesi bir tutum aşırı ilkelikte bir "Antirevizyonizm" yani bir "Antirevizyonizm" karikatürü olmakla kalmayıp, herşeyden önce hatalardan ders almayıda imkânsızlaştıran bir tutumdur.

"25 Maddelik Öneri" ve yorumlar karşısındaki tutumumuz modern revizyonizmle bizim kendi mücadelemizin hareket noktalarına ilişkindir. Çağdaş revizyonizmle ve onun etkileriyle saflarımız arasındaki tüm ilişkileri koparmak, ve her bakımdan marksist-leninist temeller hazırlamak hala geçerli olduğundan, bu belgelerin nerelerinde marksist-leninist gerekçeler getirildiğini, nerelerinde Kruşçof revizyonistlerine yeterince karşı konulmadığını ve nerelerinde doğrudan bugünkü "Üç-Dünya" revizyonizmine yol açan görüşlerin bulunduğunu büyük bir duyarlılıkla ayırtmak kaçınılmaz bir ödevdir.

Bu belgelerin eleştiriden uzak "suvunması" yada iyici incelemeden peşinen olarak reddi kısa dönemde bazı yararlar sağlayabilir, bazı güçlükleri "önleyebilir", belkide -Lenin'in dediği gibi- "anlık başarıları" mümkün kılar. Ama böylesi bir davranış modern revizyonizmle ve kendi "Eksiklerimizle" tüm köprü bağlarını gerçekten koparıp atmaya imkânsızlaştıracığından uzun dönemde ideolojik bir felâketi hazırlamak demek olur. Çünkü bir yandan yalnız doğrulukları belgelerde ortaya konan doğrulara yaslanmak, sırtını bu belgelerin otoritesine veren oportünistlere revizyonizmlerini hazırlama fırsatı verir; öbür yandan görünüşte bunun tersi bir davranışla belgelerin hatalarını kendini n e r e de gösterdiğini n e r e d e göstermediğini ortaya koyan köklü bir açıklık getirilmeksizin onların bir kenara fırlatılması hatalardan kurtulmak anlamına gelmeyip belgelerdeki yanlış tutum ve savların yanlışlıkları somut olarak teşhir edilmediğinden, el sürülmeksizin etkilerini sürdürmeleri anlamına gelir. Kruşçof revizyonistleri örneğinde de görülmüş olduğu gibi bu belgeler tümüyle ve peşinen revizyonist bir tutumdan hareketle reddolunup mücadele hedefi yapılabilir.

5 "25 Maddelik Öneri"nin Marksist-Leninist görüşlerinin Sovyet ve Çin revizyonizmine karşı silâh olarak kullanılma olanağı

Biz, Çinli önderlerin günümüzdeki revizyonizmiyle mücadele ederken "25 Maddelik Öneri" ve 9 yorum gibi belgelerin doğru olan bölüm ve gerekçelerini "dikkate almamazlık" edemeyeceğimiz kanısındayız. Büyük Polemik belgelerinin açıkça Marksist-leninist tutumlar içeren yerlerini yalnız savunmak değil bunları Çin KP'nin bugün ayakları altına almış olan revizyonist önderlerine karşı mücadele de doğrudan doğruya silâh olarak kullanmanın gerekli olduğu düşüncesindeyiz. Bunu, özellikle Deng-Hua revizyonizmiyle mücadeleyle Kruşçof-Brejnev revizyonizmiyle mücadeleyi birleştirme gereği açısından çok önemli buluyoruz.

Sovyet revizyonistleri yıllardır "25 Maddelik Öneri" ye ve öbür belgelere bunlar hatalı olduklarından değil, bazı doğru Marksist-leninist gerekçeler bir dizi meselede kendilerine ağır darbeler indirdiğinden ötürü saldırıyorlar. Bunu görmezlikten gelmek ve belgelerdeki doğruların savunması ve uygulanmasından vazgeçmek, belgeleri ağır hataları nedeniyle eleştirmeyip, kendi revizyonizmlerini üstün kılmak için öneri ve polemikteki doğru görüşleri kendilerine ana saldırı hedefi alanların işini kolaylaştırmak demek olur.

Doğaldır ki böyle bir yöntem eklektisizm (devşirmecilik) tehlikesini de beraberinde getirir. Gerçekten de bazılarının yalnızca revizyonist görüşleri ayıklayıp ortaya çıkarırken başkalarının da tüm polemği "hata denmiş" göstermek için onun doğru bölümlerini alıntılacaklarını görüyoruz.

Bu gerçek tehlikeye etkili olarak karşı koyabilmek yalnız doğru ve yanlış görüşleri ortaya çıkarıp bir bütün değerlendirmeye varmakla değil, kendi içinde bir bütün olan Marksizm-Leninizm öğretisini, Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in öğretisini her türlü eleştiri ve değerlendirmenin temellendirici ve kesin ölçüsü ve hareket noktası olarak almakla mümkündür.

6. Tartıymayı her şeyden önce Çin KP çizgisi üzerine, ancak ondan sonra Mao Zedung'un kişiliği üzerine yürütelim !

Çin KP VIII. MK'nin XI. Plenum Toplantısı'nda, "25 Maddelik Öneri"nin Mao Zedung yoldaşın kişisel önderliğinde kaleme alındığına dikkat çekildi. (Bak. "Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin Önemli Belgeleri", Pekin 1970, Sayfa 189)

Burada sadece belgelerin önemi vurgulanmakla kalınmayıp, bizim öneriye ilişkin eleştirimizle Mao Zedung'un çizgisi ve siyasal teorik yapıtı arasındaki bağlantı açıkça ortaya çıkmaktadır.

Mao Zedung'un "25 Maddelik Öneri"nin yazarı olup olmaması bir yana, Çin KP'nin son onyıllardaki tüm siyaset ve faaliyeti onun uzun yıllar başkanı ve büyük yetkilerle donanmış önderi olarak bütün faaliyetini önemli ölçüde yönlendirmiş, bunun ötesinde tüm dünya Marksist-Leninist hareketine büyük etkide bulunmuş olan Mao Zedung'un görüş ve çalışmalarını gözden geçirilmeden incelenip, yargılanamaz.

Mao Zedung'un, öğretilerinin ve yapıtının rolünün nasıl değerlendirileceği sorusuna ilkeli bir açıklık getirilmesi, özellikle dünya marksist-leninist hareketinde çeşitli görüşlerin egemen olduğu, değerlendirmede ani dönüşler görüldüğü ve çoğu zaman asla kabul edilemeyecek yöntemlerle gerekçelendirmelere başvurulduğu günümüzde daha da büyük bir güncellik ve ağırlık kazanmıştır.

İlkin, böylesi önemli bir meselede yeni bir değerlendirme yapılmadan önce, bugüne dek konuşulan tutumların ciddi bir tahlilinin ve yeni getirilen görüşlerin denetlenebilir gerekçeler ve inandırıcı kanıtlar temelinde incelenmesinin kaçınılmaz olduğu kanısındayız.

Böyle tahliller, ayrıntılı kanıtlamalar ve gerçekten akla yatkın, ilkeli gerekçelendirmeler olmadan şimdideki bilinen tutumlarını birden zıtlarına döndürmek bizce Marksizm-Leninizm'in gerekleriyle bağdaşmaz. Tüm dünya komünist hareketini ilgilendiren, ortak bir tutuma yönelik uğraşı gerektiren çok önemli bir sorunla karşılaştığımızdan, bu sorunun çözümü uluslararası bir tartışma ve köklü bir tartışmayı kaçınılmazlaştırmaktadır.

Bu tartışmada, değerlendirmeleri ve çıkardığı sonuçları bağımsız olarak ve açıkça ortaya koymak her partinin hakkı, hatta ödevidir. Doğaldır ki şimdideki değerlendirmeleri reddetmek yerine başka ve

hatta zıtlarını getirmekte bu hak kapsamındandır. Yalnız doğru olmayan bir şey varsa, oda kendi yeni değerlendirmelerini herkesi bağlayıcı olarak görmek ve hatta buyeni tutumları bir kardeş partiyle olan ilişkilerin "yakınlığı"nın ölçütü yapmaya kalkışmaktır.

Mao Zedung'un yapıtının incelenmesini özellikle 10 yıldan uzun bir süredir yazarının kendisi olduğuna ilişkin kuşku götürmeyen bir tek ayrıntılı belge, bir tek parti kurultayı konuşması, yekpâre bir teorik çalışmanın elimizde olmaması çok güçleştirmektedir. Var olan yalnız bazı alıntılardır ki onlarında neyle ilintili olduğu bilinmemektedir. Deng-Hua kliğinin yayımladığı "Mao Zedung Yapıtları"nın ne derece gerçek ve ne derece sahte olduğuna ilişkin bir yargıya varmak imkansızdır. Çünkü, Deng-Hua revizyonistlerinin gerektiğinde sahteciliğe başvurduklarından ancak saf bir hayalperest şüphe edebilir. İşte bu durumda bu 'çok önemli dönemde Mao Zedung'un oynadığı role ilişkin, belgelere dayalı bir değerlendirmenin imkânsız böylesiyle Mao Zedung'un kişiliği ve yapıtının sağlam bir tüm değerlendirmesinin de hemen hemen imkânsız olduğu görüşündeyiz.

Görüşümüzce Mao Zedung'u ele alış bir tüm değerlendirmeden değil, onun kanıtlanabilir tutum ve somut sorulara ilişkin öğretilerinin denetlenmesi ve değerlendirilmesinden hareket edebilir, etmelidir. Bununla ilgili olarak "Mao Zedung-Düşünceleri" kavramını kesinlikle reddedişimizde yeni bir boyut kazanmaktadır. Bu kavramı ilk plânda ve herşeyden önce, Leninizmi sanki geride bırakılmış birşeymiş gibi gösterme eğilimi ve deneyini içerdiği için reddediyoruz. Ayrıca, yargıdan çok önyargıya dayalı, olumsuz yada olumlu bir peşin değerlendirmeyi temel aldığından ötürü bu kavramı reddediyoruz.

Mao Zedung'un yaşamı süresince parti belgelerinde ifadelerini bulan, Çin KP siyasal, teorik ve ideolojik görüşlerinin, Mao Zedung'un belgelerinde işlenen tüm sorulara ilişkin kendi görüşleri ile özdeş olmasının mutlaka zorunlu olduğundan hareket etmenin de yanlış olduğunu sanıyoruz. Belgelerdeki Çin KP nin belgelerindeki görüşlerin onunkilere tümüyle uyması mümkündür. Ama belli dönemlerde aralarında önemli sorunlarında bulunduğu konulara ilişkin görüşlerini kabul ettirememiş olması da düşünülebilir. Çin KP tarihinde bunun örnekleri vardır. Bu noktada yakın geçmişe ilişkin yargılara varmak yeterli belge ve bilgi olmayışından ötürü mümkün değildir.(*)

Mao Zedung'un kişiliğiyle Çin KP bir tutmamak ve bunları birbirleriyle karıştırmamak için buda ayrı bir nedendir.

(*) Bu, Mao Zedung'dan ilintileri bilinmeyen alıntılar yapma yöntemiyle bağlarımızı koparmamızda zorunlu olması demektir. Alıntılarının çoğu kısalıkları ve bulanık bağlantıları nedeniyle birden fazla yoruma açık

- o Çok uzun bir sürebasında bulunmuş ve etkili olmuşsa ilk plânda
- o söz konusu olan Çin KP'dir, başkanının kişiliği değil. Bu nedenle,
- o tartışmayı ilk plânda Mao Zedung'un kişiliği üzerine değil Çin KP
- o belgeleri üzerine yürütmek gerekir.

Herşeyden önce, Çin KP'nin son yıl ve onyıllara ait temel belgelerinin, kurultay raporlarının, kararlarının v.b. ayrıntılı bir tahlilinin gerekli olduğu görüşündeyiz. Bu görüşümüze uygun olarak Çin KP. VIII., IX ve X kurultaylarıyla ilintili olarak üç yazı kurulunun "Çin KP XI Kurultayı'nın revizyonist çizgisine eleştiri"ye ilişkin "Ortak Açıklama"yla bu yönde ilk adımları atmış bulunuyoruz. "25 Maddelik Öneri" ve 9 Yorum'a eleştiri'de aynı hedefe yöneliktir.

7. Mao Zedung'un Yapıtının Değerlendirmesinde iki cephede mücadele vermek gereklidir.

Mao Zedung'un kendisine ilişkin olarak i k i c e p h e d e m ü c a d e l e vermenin gerekli olduğu kanısındayız. Son zamanlarda dünya marksist-leninist hareketinde ortaya çıkan düşük nitelikteki, ayrıntılı kanıtlama yerine tek yanlı ve çoğu kez çarpıtılmış gerekçelere başvurarak Ma Zedung'un tüm yapıtını ve kişiliğini peşinen mahkum edişleri içerik olarak yanlışlıklarından, sonuçları açısından ise getirecekleri ağır zararlar açısından ötürü reddederiz. Mao Zedung'un böyle birdenbire ve bu anilikten ötürüde inandırıcılıktan uzak toptan mahkûm edilişi -ki bu tutumla sovyet revizyonistleri ve ajanlarının kinci ataklarına yakınlaşmaktadır- yalnız gerçeklerle çelişmekle kalmamakta, Mao Zedung'un yapıt ve çalışmalarının değerli miras olarak yüceltilip, değerlendirilmesi gereken devrimci ve Marksist-Leninist herşeye bir saldırı oluşturmaktadır.

Mao Zedung'u eleştirisiz göklere çıkaran peşinen yüceltmeleri, onun hep "marksist-leninistçe davrandığı" "hiç yanılmadığı"na öne süren düşünceleride reddediyoruz, çünkü Mao Zedung'un, fikir öğreti ve davranışlarında aralarında çok ciddi türden olan bir dizi batanın bulunduğu tartışma götürmemektedir.

Mao Zedung'un ölümünden uzun bir süre önce Çin KP belgelerinde rasladığımız, Çin devrimi tarihinin belli tecrübe ve unsurlarını tüm yarı-sömürge yarı-feodal ülkeler için genelleştirme, hatta dünya proleter devriminin bütün süreci için "model" niteliğinde görme ve Marksizm-Leninizm'in yeni bir "üçüncü çağı"nı yaratma denemeleri doğrultusunda olduklarından kolayca kötüye kullanılmaya elverişlidir. Kanımızca, gerek olumsuz bir yorumlamada alıntının doğrulıntı içinde doğru olabileceği imkanının dikkate alınmayışı, gerek "Mao Zedung'u Savunma" parolası altında bu alıntılarının çok anlamlılıklarına rağmen "mutlak doğru" olarak ortaya konuşları yüzünden-böylesi tüm yorumlar dürüst değildir.

verilen teorik uğraşlar en büyük zararları açmıştır. Bunların mutlaka ortaya çıkarılmaları, teşhir olunmaları ve mücadele hedefi yapılmaları zorunludur.

Ama aynı zamanda Mao Zeng'u Deng-Hsiao-Ping ve Hua Kua-feng türünden tiplerle bir tutmayı birçok yönden yanlış buluyoruz. Bu herkesce bilinen karşı-devrimciler bir yandan Mao Zedung'un teori ve pratiğindeki hataları ve zayıf noktaları azamî derecede kendi işlerine geldiğince kullanırlarken; öbür yandan Mao Zedung'un gerçekten Marksist-leninist olan öğretti vedavranışlarını ayaklarının altına almakta, onları mücadele hedefi yapmakta ve tasfiye etmekte, son dönemde artık Mao Zedung'u yargılayıp ondan etek silmekten de çekinmemektedirler. Bu konuda Çin KP'nin ve Mao Zedung'un Deng-Hua klığı revizyonizmine karşı eskiden alınmış tutumlarını karşılaştırmak çoğu kez çok öğreticidir. Böyle bir gerekçe her ne kadar ana cepheyi oluşturamaz ve ilkeli gerekçenin yerini tutamazsa da, ilkeli marksist-leninist temellere dayandığında bu revizyonistlerin teşhiri için haklı bir ek araç oluşturacağından bundan vazgeçilemez de.

Birçok cephede ideolojik mücadele gerektiğini vurgulamamız üzerine her zaman-eskiden yüceltmelerde, şimdi Ma Zedung'un tüm yapıtını ve Çin KP'nin tüm tarihini karalamakta- "radikal"liklerini ortaya koymuş olan bazı güçler; bütün gerçekten korktuğumuz, çelişkileri örtbas etmek ve uzlaştırmak istediğimiz, çürük bir uzlaşma; bir"orta yol" aradığımız v.b. şüphelerle karşımıza çıkmaktadır. Kısaca, "uzlaşmacılık ve merkezçilik ithamları gündeme getirilmektedir.

Böylesi bir itham son derece yüzeyseldir. Merkezçilik ve uzlaşmacılığın reddi demek, bir sapmanın yerine başka bir sapma koymak değil, h e r t ü r l ü sapmaya karşı uzlaşmasız bir mücadele vermek demektir. İki cepheli yada çok cepheli bir mücadeleyi merkezçilik ve uzlaşmacılıkla karıştırmamak gerekir. Herhalde Lenin bir uzlaşmacı yada merkezçiden başka herşeydi; ama yaşamı boyunca iki cepheli yada çok cepheli mücadele verdi. "Gerçek orta yolda olduğundan" ötürü değil, gerçek çeşitli biçimlerde hatta görünüşte zıt tarzlarda çarpıtılıp sahteleştirilebileceğinden ve sahteleştirildiğinden ötürü böyle davrandı.

Aslında Marksizm-Leninizm'le gerçeği çarpıtmanın tüm biçim ve çeşitlenmeleri arasında var olan u z l a ş m a z l ı k her zaman çok cepheli bir mücadeleyi kaçınılmaz kılar. Çin KP'nin Mao Zedung'un yaşadığı dönemdeki çizgisine ve Mao Zedung'un yapıtının çizgisine ilişkin olarak, örneğin Kruşçof-Brejnev revizyonistlerinin kendi deyimleriyle "Maoizm"e karşı verdikleri onyıllar boyu süren mücadele sessizce bir yana itilip temelde doğruyumuş izlenimi yaratılamaz, tersine bu mücadelenin sağlıklı bir tahlili açık bir değerlendirmesi yapılması gerekir.

o Hatta, Kruşçofcuların Mao Zedung'un yaşadığı süredeki Çin KP çizgisine

- o ve Mao Zedung'un tüm yapıtına karşı mücadelelerinin anti-marksist,
- o anti-leninist, karşı-devrimci Özünün açıkça ortaya konması, kendi
- o eleştirimizi yaparken Kruşçof-Brejnev revizyonizminin dümen suyuna
- o kapılmamamızın vazgeçilmez koşuludur.

Mao Zedung'un ve onun yaşamı dönemindeki Çin KP'nin değerlendirmesi sorusuna ilişkin iki cepheli mücadelemiz aslında bir yandan Kruşçof-Brejnev revizyonizmine, öbür yandan Deng-Hua revizyonizmine karşı verilen büyük iki cepheli mücadelenin sadece bir yansımasıdır.

Her ikisine karşı tutarlı bir mücadele verip i k i s i n i d e yenmek kuşkusuz ne uzlaşmacılık nede merkezçiliktir. Ama şimdiye kadar ki, eleştirel olmadıgından gerçekten yanlış yoldan Çin KP'ni ve Mao Zedung'u göklere çıkarmanın yerine aynı yanlışlıktaki toptan mahkum etmeleri koymak ister istemez sonunda Kruşçof-Brejnev revizyonistleriyle en feci ideolojik uzlaşmaya varacaktır. Bu toptan mahkum edişlerin Kruşçofçularından tek gerçek farkı bunların 15-20 yıl sonra ortaya getirilişlerindedir.

8.Arnautluk Emek Partisi'nin modern revizyonizme karşı verdiği mücadelenin ana belgelerini yeniden inceleyelim.

Bu yazıyı imzalamış olan redaksiyonlar, araştırmanın merkezini oluşturan Çin KP'nin "25 Maddelik Önerisi" ve 9 yorumunun yanısıra bir dizi önemli Büyük Polemik belgesinin daha var olduğunu bilmektedirler. "Yaşasın Leninizm" 1960 ve Aralık 1962 -Mart 1963 arasında kaleme alınıp birçok dilde yayınlanan ve içlerinde "Togliatti yoldaşla aramızdaki anlaşmazlıklar" ve "Togliatti yoldaşla aramızdaki anlaşmazlıklar üzerine biraz daha" adlı makalelerin ön plana çıktığı 8 makale Çin KP açısından dikkate layıktır.

Arnavutluk EP'de birçok temel belgeyle Büyük Polemik'e katkıda bulunmuştur. Uluslararası düzeyde Çinlilerinkiler ölçüsünde yayınlanıp tanınmamalarına rağmen, aralarında örneğin MLIÜ, yada (daha sonra) MLPÖ,Gegen die Strömung" ve "Westberliner Kommunist" gibi birçok genç marksist-leninist örgüt ve partilerin ideolojik çehre kazanmasında önemli bir rol oynamış olan bu belgeler arasında özellikle şunlar sayılmalıdır: broşür biçiminde yayınlanan "İtalya KP X.Kurultayı'nın savları üzerine"(17/18. 11.1962), "N.Kruşçof Bölücülük ve İhanet Sancağını Açtı (SBKP MK'nin 14 Temmuz 1963 günlü Açık Mektubu'na karşılık)" (4.10.1963) makaleleri, 8.1.1964 ve 11.5.1966 günlü Arnavutluk-Çin deklarasyonları (bunlardan 11.5.66 günlü olanı "Ebedi Dostluk", Tiran, 1966 broşürünün ağırlık merkezini oluşturmaktadır), Hüsnü Kapo yoldaşın Çin KP MK Parti Yüksek Okulu'nda yaptığı konuşma (Mayıs 1966), Enver Hoca yoldaşın 16.11.1960'da Moskova'da yaptığı konuşma ve özellikle yine Enver Hoca'nın S.Kurultayı'na 1.11.1966 günü verdiği tarihsel rapor.

Başka partiler de önemli ilkesel tutumlarını uluslararası düzeyde yayımlamışlardır. Bunlar arasında Brezilya KP MK'nin "Kruşçov'a Cevap" adlı 27.7.1963 günlü kararını ve "Japonya KP MK'nin SBKP MK'ne cevabı" adlı Temmuz ve Ağustos 1964 günlü belgelerini hatırlatırız.

Bu belgelerin t ü m ü eleştirel bir anlayışla inceleyip değerlendirmek gerekmektedir. Arnavutluk EP'nin tutumları özel bir ilgiyle ele alınmalıdır. Bunun çeşitli nedenleri vardır:

AEP'nin Büyük Polemik'e karşı şimdi aldığı tutum, bu mücadelede Çin KP'nin oynadığı rolün yeni değerlendirmesi, bundan başka kendi katkıları açısından yeni, ek bir güncellik kazanmış olan bu belgeler, Marksist-Leninistler'e AEP'nin tutumunun o günden bu güne nasıl geliştiğine ilişkin bir yargıya sahip olma ödevini yüklemektedir.

AEP ve Çin KP'nin çağdaş revizyonizme karşı polemiklerinin birçok noktalarında açık farklılıklar bulunmaktadır. Bunlara ilişkin bir yargıya sahip olunması da gerekmektedir. Bazı önemli sorularda AEP kuşkusuz Çin KP'nden daha tutarlı olmuştur. Bu tutarlılığın en belirgin biçimi, AEP'nin y o g o s l a v revizyonistlerine karşı aldığı açık tutumda ve S t a l i n yoldaşın savunulmasındaki tek anlamlı davranışında izlenilmektedir.

Tito revizyonizmine, başka bir deyişle Yugoslavya'ya karşı, ama özellikle Stalin meselesinde alınan tutum Marksist-Leninistler'in revizyonistlerden ayrıldığı mihenk taşlarıdır. Ama bir partinin dünya komünist hareketinin çizgisiyle olan ilişkisini kavrayabilmek için bu sorularla yetinmek yeterli olamayacağı gibi, modern revizyonizme karşı mücadeleyi ilkin kimin başlattığı ve baştan buyana en az hatayla yürüttüğü meselesi de sadece ek gerekçe olarak bir anlam taşıyabilir. Bir partinin uluslararası marksist-leninist hareketin genel çizgisiyle ilişkisinde birincil, belirleyici önemi olan noktalar: söz konusu parti, proleteryanın ve komünist partilerinin emperyalist, yarı feodal-yarı sömürge ve sosyalist ülkelerdeki ödevleri, uluslararası proleteryanın dünya proleter devrimini ilerletme doğrultusunda proleter enternasyonalizmine ilişkin ödevleri, marksist-leninist partilerin çalışma ve mücadele yöntemleri ve aralarındaki ilişkilerin kuralları meselelerinde aldığı temel tutumları ve görüşlerinin neler olduğunun tespitidir.

Arnavutluk EP'yle dayanışmanın ve onun modern revizyonizmin her türüne karşı savunulmasının, bu mücadelenin vebu dayanışmanın doğrubiçimlerinin önemli uluslararası ödev olarak gündemde bulunduğubir durumda, AEP'nin geçmişini ve şimdiki durumunu en önemli belgelerine dayanarak incelemek kaçınılmazdır. Her ne kadar şimdiye kadarki çalışmalarımızda AEP'nin Büyük Polemik'te bazı sorular karşısında aldığı, gerek Çin KP'nin görüşleriyle özdeş olan gerekse çok farklı olan tutumlarına değindiyssek te, bunun AEP'nin modern revizyonizme karşı mücadelesinin zengin tecrübesini

kavrayıp değerlendirmeye yeterli olamayacağını, Arnavutluk EP'nin modern revizyonizme karşı polemiklerinin yapılması gerekli ayrıntılı değerlendirmesinin geniş kapsamlı bir kompleks olduğunuve bizim bu çalışmanın henüz başlarında bulunduğumuzu da vurgularız.

9.Dünya Komünist Hareketindeki yeni bölünme tecrübesini köklü ve eleştirel bir şekilde değerlendirelim !

Modern revizyonizmle mücadelede; bir yandan özellikle kendi saflarımızda yeteri kadar derinlemesine ve genişlemesine bir ideolojik mücadele yürütülmediği, öbür yandan bu mücadelenin biçim ve yöntemlerine ilişkin bazı çok ciddi hatalar yapılmış olduğu kanısındayız.

Bundan ve modern revizyonizme karşı bugüne dek verilen mücadelenin incelenmesinden, modern revizyonizme karşı cephe oluşturan güçlerin bulunduğu saflardaki ideolojik mücadelenin gereken ciddiyet ve uzlaşmazlıkla yürütülmediği hatta ihmal edildiği ciddi gerçeği ortaya çıkmaktadır.

Birçok güçlerin ülkelerinin revizyonist partilerinden kopmalarından kısa süre sonra ortaya çıkan ters gelişmeler; çağdaş revizyonistlerin en aşırı ana savlarına karşı sınır çekip doğru yöne dönerek o doğrultuda büyük adımlar atmakla ödevin yerine getirildiğini sanıp yerinde saymanın yeterli olmadığını gösterdi. Böylesi bir tutumun ideolojik mücadeleyi gerçekten derinlemesine ve sonunadek sürdürmenin yerini alamayacağını gösterdi.

Dünya hareketinin içinde yıllarca kendilerini tutarlı marksist-leninist olarak gören birbirlerini karşılıklı olarak törenlerle kardeş örgütlüğe kabul eden, tutumlarının içerik yönünden tam mutabakatını vurgulayan, ortak açıklamalarda bulunan, çeşitli ülkelerde kurulan yeni parti ve örgütlerin çoğunluğunun başlangıçta kuşkusuz çok önemli adımlar attıktan kısa bir süre sonra rekor denilecek bir hızla sosyal şovenizm kampına kaymaları ve bugün aktif olarak Marksizm-Leninizm'e ve dünya marksist-leninist hareketine karşı mücadele yürütmeleri ancak ideolojik mücadelenin derinlemesine yürütülmediği kavrandıktan sonra anlaşılabilir.

Kusursuzmuş gibi görünen ve biçimsel olarak her fırsatta vurgulanan birliğin bir çok durumda ne kadar yüzeysel ve ideolojik temelden yoksun, kısaca ne kadar ç ü r ü k olduğu Arnavutluk EP VII.Kurultayı'ndan hemen sonra hatta kısmen kurultay süresince belli oldu. Dışa karşı herşey yolunda görünüyordu. Hatta Fransa'dan Jurgnet, Avustralya'dan Hill ve Belçikalı, Hollandalı, İsviçreli yandaşları, Türkiye'den Aydınlikçılar v.b. gibi aşırı sosyal-şovenistler hem her fırsatta kurultaya alkış tutuyorlar, hemde AEP VII.Kurultayı'nın karşı devrimci "Üç Dünya Teorisi"ni hedef alan savlarıyla mücadele etmek, kurultay belgelerinin yayımlanmasını engellemek, AEP ve onunla dayanan kardeş partilere iftira etmek ve tüm dünya marksist-leninist hareketini tasfiye etmek için aralarında hiç çekinmeden gizli anlaş-

malar yapıyorlardı.

Böylece marksist-leninist parti ve güçler, artık değerlendirilmeleri zorunlu olan önemli tecrübeler kazanmış oldular. (★)

Burada, revizyonist "Üç dünya teorisi"ne karşı çıkıp Deng-Hua klifi-nin Arnavutluğu hedef alan baskı önlemlerini mahkûm eden öbür parti ve örgütlerin birliğinin nasıl bir birlik olduğu sorusu akla gelmektedir. Gerçek bir birlik, hatta kısmen biçimsel bir birlik bile, kanımızca bun-lar arasında da yoktur. Bunun böyle olduğu; uluslararası durum ve dünya devriminin temel sorunları üzerine, Çin'deki toplumsal düzen ve Mao Zedung yaşadığı sürece Çin KP'nin rolünün değerlendirmesi, Mao Zedung'un rolünün değerlendirmesi, teori, strateji ve taktiğe, karşılıklı ilişkilerin kural ve yöntemlerine ilişkin önemli sorular üzerine her türden, çoğu zaman birbirleriyle doğrudan çelişen görüşlerin varolmasında görülmektedir. Bu parti ve örgütler arasında "Üç Dünya Teorisi"nin önemli savlarını doğruy-muşçasına hala kullananlar olduğu gibi, hemen hemen sovyet revizyonist-lerinin mevzilerine yaklaşmaya başlamış olanlarda bulunmaktadır.

Dünya marksist-leninist hareketinin içinde bulunduğu anormal durumun önemsiz olmayan bir ifadesi de, uluslararası düzeyde açıkça sosyalşove-nizmin yaygınlaşmasının öncülüğünü yapan KPD/ML gibi bir partinin gerçek-te "Üç Dünya Teorisi"ne, sosyal şovenizme ve sağ oportünizme karşı derin-lemesine ve ciddi her ilerlemeyi sabote edip, kendisinin "aşırı sekte-r-cilik" olarak adlandırdığı şeyle mücadelenin günümüzde öncelikle ele alın-masının zorunlu olduğunun açıkça propagandasını yaptığı halde, bazı ufak kozmetik değişikliklerden sonra şimdi modern revizyonizmle mücadelede birinciderece güç olarak ortaya çıkabilmesi ve kendini kabul ettirebil-mesidir.

10. Dünya Komünist hareketinin can alıcı tüm sorunlarının açıkça ve kamu oyu önünde tartışılması için.

Dünya Marksist-leninist hareketinin doyurucu olmayan durum ve havası özellikle, doğrudan, açık eleştiriye karşı olumsuz bir yaklaşımın çok yaygın olmasında; dürüst, köklü bir özeleştiriden kısmen çok büyük korku duyulmasında; Kruşçof-revizyonistlerine verilmiş ağır ödünlerle dolu olup-elinizdeki çalışmada tanıtlayacağımız gibi- Marksizm-Leninizm'in devrim-ci yöntemlerine, Marx, Engels, Lenin ve Stalin'in ve de Komünist Enternas-yonali'nin kural ve geleneklerine dayanmayan "1957 ve 1960 kuralları"na sıkı sıkıya yapışılmasında kendini göstermektedir.

Bugünkü durumda dünya komünist hareketinin her bölümünün Marksizmin büyük ustaları Marks, Engels, Lenin ve Stalin'i k e n d i incelemeleri ve kendi kafalarını kullanarak kendi tecrübeleri ve dünya devrimci hare-

(★) Dipnot 2: Dünya Komünist hareketinin güncel durumunda marksist-leninist parti ve örgütler arası ilişkiler sorusu üzerine S.40

ketinin tecrübelerini öğrenmeleri temelinde bizzat kendilerinin, berrak bir marksist-leninist tutum geliştirmelerinin öbür konularda olduğu gibi bu konuda da kaçınılmaz olduğu düşüncesindeyiz.

Ama buyeterli değildir: Başka bir deyişle, ancak belli koşullarda doğru sonuçlara götürür. Tüm dünya marksist-leninist hareketinde bir tarafın, öbürünün tutumunu ciddiye alarak denetleyeceği, başka düşüncede olduğunda açık-ça itirazlarını getireceği yada yanlışlıkları ortaya konulduğunda kendi tutumlarını özeleştiril tarzda düzeltmeye hazır olacağı, kısaca söylersek, doğrulukları teşhis olunan görüşlerin uluslararası geçerlilik kazanması uğruna herkesin mücadele vereceği açık ideolojik bir tartışmanın gerekli-liği ve kaçınılmazlığı su götürmez.

Bunun dışındaki her tutum, uluslararası komünist hareketinin kaya gibi sağlam ideolojik ve siyasal birliğinin kurulmasıyla bağdaşmayacak d a r k a f a l l ı , milliyetçi bir tutum olur.

Kanımızca bununla ilgili olarak, uluslararası komünist hareketinin tecrübelerini kendi mücadelemiz doğrultusunda yaratıcı bir tarzda değer-lendirmenin gerekliliğine özellikle dikkati çekmek zorunludur.

Dünya hareketimizin bölümleri ancak bu ödevi ciddiye alırlarsa, önle-rindeki ödevleri doğru çözebilir ve dünya marksist-leninist hareketinin ilkelerine bağlı birliğinin yaratılmasına en fazla katkıda bulunabilirler.

o Ne varki bu görevin gereklerinin yerine getirilmesinin ve tüm ülkeler o marksist-leninistlerinin önündeki ödevin çözümünün koşulu ise, sınır-o ların açıkça çizildiği, şimdiki güçlerin nicel çoğalımı ve yayılmasının o gündemde olduğu, yalnızca aslında bilinen ve ortada olanın pratiğe uy-o gulanmasının söz konusu olduğu tasavvurundan hareket e t m e m e k t i r o Çünkü b ö y l e s i bir pratik yalnız ve yalnız yeni ters tepkiler, o yeni yenilgi ve felâketleri birlikte getirir.

Özellikle bir çok yönden son derece karmaşık ve güç olan günümüzdeki durumda Marksizm-Leninizm'in ilkelerini savunmanın ideolojik mücadelenin ve en büyük ideolojik açıklık uğruna boğuşmanın gerekleri bizden çok şey istemekte olup, bu isteyiş giderekte artacaktır.

11. Devrimci Teorinin Rolünün küçümsenmesine karşı mücadele edelim.

Dünya marksist-leninist hareketinin birliği uğruna yerine getirilmesi gereken ödevlerin büyüklüğünü doğru yargılayabilmek; bugün sadece hiç bir uluslararası bir örgüt, hiç bir uluslararası merkez olmadığının değil, dünya komünist hareketinin birlikte hazırlanmış gerçekten marksist-leninist bir p l a t f o r m u n u n da olmadığının, Stalin yoldaşın ölümünü iz-leyen çeyrek yüzyılda h i ç b i r zaman varolmadığının; Kruşçof revizyo-nistleri Marksizm-Leninizm'e karşı yürüttükleri çok yönlü ideolojik sal-

dırılı temellendirilmiş, tutarlı, birlikte bütünlük içinde göğüsleyebilmek için, özellikle dünya komünist hareketinin kendini kabul ettirmiş önderi Stalin yoldaşın ölümünden ve SBKP yönetimine yuvalanmış modern revizyonistlerin ihanetinden sonra mutlaka hazırlanması zorunlu olan böylesi bir platformun varolmadığının bilincinde olmak ve bu olguyu hesaba katmaya bağlıdır.

Dünya komünist hareketi tarafından, 1957 ve 1960 Moskova Toplantıları'nda Kruşçov revizyonistleride içinde olmak suretiyle karara bağlanan belgeler, uzlaşma belgeleri olarak revizyonist hatalar ve sapmalarla dolu olup, bunlara marksist-leninist belgeler olarak bakılamayacağından, çağdaş revizyonizmle mücadelenin temeli olarak i ş e y a r a m a z l a r.

1963 yılında Çin KP MK'nce yayımlanan "Dünya Komünist Hareketinin Genel çizgisi hakkında Öneri" ("25 Maddelik Öneri")de o biçimiyle gerekleri yerine getirmekte y e t e r s i z d i. Öneri her ne kadar, kollektif tartışma, Leninizm yöntemlerinin özellikle eleştiri-özeleştirmenin geniş kapsamda uygulanmasıyla dünya komünist hareketinin ilkeli marksist-leninist bir plâtfomunun ortaklaşa hazırlanmasına ç i k i ş n o k t a s ı oluşturmaya elverişli idiysede, böyle bir tartışma ve buna bağlı olarak önerideki hataların, eksiklik ve yetersizliklerin kollektif tarzda düzeltilmesi yoluna gidilmediğinden bu imkân gerçekleştirilemedi.

o İşte böylece, modern revizyonizmin cephe alışına karşılığında dünya komünist hareketinin birliği açısından dirimsel önem taşıyan her bakımdan marksist-leninist bir cevap, dünya marksist-leninist hareketinin ilkeli bir plâtfomu onyıllar boyudur varolmadı.

Marksizm-Leninizm'den hareket eden kişiler arasında böyle bir plâtfomun gereksiz hatta zararlı olduğu gerekçesine karşı tartışılabilceğini sanmadığımızdan ötürü bu büyük eksikliğin n e d e n l e r i sorusuna yöneliyoruz. Kanımızca neden, modern revizyonistlerin vedüşmanca ideolojik faaliyetlerinin k ü ç ü m s e n m e s i y l e, gerçekte varolan birliğin yani modern revizyonizme karşı çıkan güçlerle, Kruşçov revizyonizminin baskısına boyun eğmeyen geleneksel komünist partiler ve mücadele içinde yeni oluşan parti ve güçlerin birlik derecesinin abartılmasında yatmaktadır. Ama bize, kökler daha derine dayanmakta gibi gelmektedir. Kökle; Lenin'in, devrimci teori olmaksızın devrimci pratik olamayacağına ilişkin önemli öğretisinin küçümsenmesine kadar ulaşmaktadır.

Marksizm-Leninizm'in devrimci teorisinin ve uluslararası komünist hareketin bu teori üzerine inşa edilmiş programatik bir belgesinin, devrimci pratikte birliği pekiştirmede taşıdıkları önem çok kez küçümsenmiştir. Devrimci teorisinin rolü sözle kabul edilmiş ama bu ağızdan kabul tüm faaliyete temel olmamış, hatta bir çok durumda sözle de devrimci teorisinin rolüne karşı polemik yapılmıştır.

İdeolojik veteorik cephenin karmaşıklığı karşısında selâmeti ilkesiz "pratik faaliyet"te arama eğilimindeki bazı devrimci güçlerin durumlarında değişikliğe yönelik yeterli uğraşın şu anda tüm dünya komünist hareketi içinde verilmediğini ciddi bir kaygıyla tespit ediyoruz. Bunun yanı sıra Marksizm-Leninizm'in temel bilgileriyle ciddiyetle meşgul olup onları iyice inceleme, savunma ve tutarlılıkla uygulama, oluşmuş hataları acımasızca ortaya çıkarma ve bunları düzeltme faaliyetini pratik meşguliyet tedavisiyle boğmayı amaçlayan, dünya marksist-leninist hareketi içinde sadece tahammül edilmekle kalmayıp hareketin önde gelen konuları üzerinde de hak iddia eden belli unsurların hiçbir itiraza uğramaksızın sözüm ona "A n a t e h l i k e" olan "Doğmatizm" ve "Sol Sekterlik"e karşı veryansın ettiklerini görüyoruz.

Bu, bütün önemli tecrübelerden hiçbir ders almamış ve almakta istememiş olmaktan başka bir şey değildir. Daha şimdiden önümüzdeki felâkete ve yeni yenilgilere mahkum olan buyoldan asla yürümeyeceğiz. Özellikle günümüzde içinde bulunduğumuz durumda, her türlü revizyonizme karşı ve uluslararası komünist hareketinin birliği uğruna mücadelede Lenin'in şu tarihsel sözlerine dikkati çekeriz:

"Devrimci teori olmaksızın devrimci teori olamaz. Oportünizmin moda olmuş öğütleriyle pratik faaliyetin en dar biçimlerine duyulan hayranlığın çiftleştigi bir dönemde bu düşünce ne kadar vurgulansa azdır." (Lenin, "Ne Yapmalı?" 1902, Yapıtlar S.379)

12. Dünya marksist-leninist hareketinde mücadelenin öz ve gelişimini tam bir soğukkanlılık ve titizlikle inceleyelim.

Bütün bunları eleştirel ve özeleştirel olarak tespit ederken şimdi "herşeyi kuşkuyla karşılamak ve reddetmek" amacı gütmüyoruz. Tam tersine, doğru ve yanlış, olumlu ve olumsuz a y r ı m l a m a s ı n ı açıklık ve titizlikle yapmanın, marksist-leninist güçler, örgütler ve partilerin yüreklilikle ele almış olduğu ve bugün güçlü, tutarlı ve etkili olarak yürütülmesi zorunluolan büyük tarihsel mücadelede, modern revizyonizme karşı mücadelede yapılan hatalardan d e r s çıkarmanın özellikle günümüzde gerekli olduğu görüşü'ü taşıyoruz.

Lenin'in p a r t i içi fikir farklılıklarına ilişkin olarak çok canlı bir biçimde söylediklerinin bugün tüm Komünist dünya hareketi içinde geçerli olduğukandırız:

"Acı gerçeğin gözünün içine bakacak cesarete sahip olmalıyız. Parti hastadır. Parti ateş nöbetleriyle sarsılmaktadır. Mümkün olduğunca çabuk ve güvenceli iyileşmesi için ne yapılmalıdır?

Tüm Parti üyelerinin tam bir soğukkanlılık ve en büyük titizlikle, birincisi fikir farklılıklarının ö z ü n ü ve ikincisi parti içi mücadelesinin g e l i ş i m i n i incelemeleri gereklidir.

Bunların ikisinde gereklidir, çünkü fikir farklılıklarının özü, mücadele edenlerin bileşim ve sayısında mücadelede aldıkları mevzilerde v.b. d e ğ i ş i k l e r gösteren çeşitlimücadele aşamalarında gelişir, bıraklaşır, Somutlaşır (ve çoğu kez de değişikliğe uğrar)

Hem onun, hem öbürünün i n c e l e n m e s i ve bu incelemede mutlaka son derece kesin, basılmış, her yönden denetime sunulan belgeler istenmesi zorunludur. Söze inanan, bir el hareketiyle kenara fırlatılacak büyük bir serseridir." ("Partide kriz" LY 52, Sayfa 27/28)

1921 Ocak ayında Lenin tarafından formüle edilen bu öğretilerden tüm dünya komünist hareketi için çıkaracağımız yararlı kanımızca şudur:

- o Her zaman t a h l i l ve denetlenebilir tanıtılarda direktmeli kendi
- o algılama ve yargılama gücümüzü kullanıp sadece sözlere inanmamalıyız.
- o B i l m e l i y i z ve özellikle ideolojik mücadele de kanımızı sadece itimada dayandırmamalıyız.

Dünya marksist-leninist hareketinin bugün karşısında bulunduğu en önemli meselelere, Çin KP ve Çin Halk Cumhuriyeti tarihi, Mao Zedung yaşadığı sürece izlediği çizgi ve siyasetin ve Mao Zedung'un tüm yapıtının değerlendirmesine de ilişkin olarak bu sonuçtan çıkarıp, izleyeceğimiz yol, gerçekler karşısında duygulara öncelik tanımayıp büyük bir soğukkanlılıkla önceden hazırlanmış toptan haklı görme reçeteleri yada toptan karalamalara başvurmayıp, mümkün olduğunca titizlik içinde sorunlara yaklaşmak olmalıdır. Dünya komünist hareketinin en ileri güçlerinin bilindiği gibi son 15 yılda Çin KP'nin çizgisini önemli ölçüde destekleyip bu çizgiden etkilennmiş olmaları açısından bu konu daha da önem kazanmaktadır.

Nisan 1979

Dipnot 1 : " Çin Komünist Partisinin XI. Kongresinin Revizyonist Çizgisinin Eleştirisi" adlı ortak açıklama üzerine Özeleştirisel notlar :

"Ortak Açıklama" nın yayınlanmasından bu yana açıklamayı yapan üç tarafın arasında sürülen tartışmalar sonucu ve özellikle elinizdeki ortak açıklamanın hazırlanması sırasında, o zamanki görüşümüzde düzeltilmesi gereken bazı noktalar olduğu ortaya çıktı. Bu düzeltmeleri, kendi görüşlerimize özeleştirisel bir yaklaşımla yapmamız gerekiyor. (Bkz. " Gegen die Strömung" Nr.7, "Rote Fahne", Nr.167 ve "Westberliner Kommunist" Nr.4)

Tartışmalar, "Ortak Açıklama" nın içerdiği ÇKP'nin XI. Kongresinin revizyonist çizgisinin eleştirisinin özünün doğruluğunu, yerindenliğini yeniden ortaya koydu. ÇKP'nin revizyonist değişiminin ortaya çıkardığı korkunç sonuçların gittikçe daha açık olarak ortaya çıkması, bu yöndeki eleştirilerin gerekliliğini ve önemini gösteriyor. Bütün eleştirilerin ve bütün yeni ve daha ileri giden sonuçların, bu arada değiştiremeyeceği bir gerçeği yeniden belirtmekte fayda var :

ÇKP'nin XI. Kongresi konusunda yayınladığımız "Ortak Açıklama", düşman topraklarında öncülük yapmış olan ve halâ yapan bir kaledir. Bu kaleyi eleştirmek demek zayıf noktaları ve düşmanın yararlanabileceği yeterince sağlamlaştırılmamış ve bitirilmemiş üs noktalarının ortadan kaldırılması veya sağlamlaştırılması demektir. Eleştirimizin çerçevesi budur.

En önemli sorun şurada yatıyor : ÇKP'nin XI. Kongresinin revizyonist çizgisine getirdiğimiz eleştirilerde geri alınacak herhangi bir şey yoktur. Ancak bu eleştiriler belirli revizyonist pozisyonlarla köküne inmeden, yeterince keskin bir şekilde ve yeterince derinlemesine gitmeden mücadele etmediği için yeter sizdi.

Daha sonra yaptığımız tartışmalar ve özellikle Marksizm-Leninizmin klâsiklerinin incelenmesi gösterdi ki; biz sözü geçen açıklamada pek çok önemli sorunda, Marksist-Leninist öğretilerden çıkarılması gereken sonuçları çıkarmayı hiç yada yeterince gerçekleştiremedik, hatta sözde Marksist yorumlamalara bile yer verdik. Yapmış olduğumuz yanlışlar (bazen hatalı, bazen yeterli derecede açık olmayan değerlendirmeler) özellikle ÇKP'nin Mao'nun ölümünden önceki çizgisinin

değerlendirilmesinde yoğunlaşıyor. Öncelikle tek tek değerlendirmemiz gereken sorunlar şunlar :

- Sosyalizmde burjuvazinin sınıf olarak varlığı.
- Parti içi mücadele ve iki çizginin mücadelesi.
- Çin Kültür Devriminin özellikleri.
- Tasfiye edilen 4 Politbüro Üyesinin değerlendirilmesi, vs.

Aşağıda bu noktaları kısaca, özeleştirisel bir yaklaşımla ele alacağız. Burada özeleştirisel bir biçimde ortaya koyduğumuz görüşler yeni çalışmalarımızda savunacağımız görüşlerdir.

Sınıf mücadelesi ve burjuvazinin sınıf olarak varlığı, parti içi mücadele ve iki çizginin mücadelesi konularını incelerken yasallık - ları ve olasılıkları, prensipleri ve Çin'deki somut durumu kesinlikle birbirinden ayırmak gerekiyor.

ÇKP'nin XI. Kongresini eleştirirken karşımıza en azından bir bölümünün bilincinde olduğumuz genel bir sorun çıkmıştı. Hua Gue-Feng'in parti kongresi raporundaki ilkesel bazı sorunlar, Çin'deki somut durumun incelenmesiyle içiçe girmiş durumdaydı. Bizim yapmak istediğimiz ise Marksizm-Leninizm'in prensiplerinden ne şekilde uzaklaşmış ve revizyonizme kayılmış olduğunu ortaya koymaktı, yoksa Hua Gue-Feng'le Çin'deki somut durum üzerinde tartışmak değil.

II. kısımdaki Kültür Devrimi ile ilgili bölümde bu çabamız açıkça ortaya çıkıyor. Fakat bu ayırımı yapmayı orada da tam olarak başarmış sayılmayız. Nedenleri şu : "sınıf olarak burjuvazinin varlığı" ve "parti içinde iki çizginin mücadelesi" konularındaki görüşlerimiz içerik olarak yanlıştı.

Dikkate alınması gereken temel gerçekler şunlardır :

1) Sosyalist üretim ilişkilerinin oluşturulmasından, sömüren sınıfın üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetinin kaldırılmasından sonra, sömüren sınıflar hem şehirde hem kırsal sınıflar olarak tasfiye olur; sınıf olma özelliğini yitirir.

Sovyetler Birliği'nde, sosyalist üretim tarzının yerleşmesinden sonra Stalin tarafından belirtilen bu gerçeğin dayanak noktası sınıf kavramının bilimsel tanımında yatıyor. Bir sınıfı belirleyen birinci ölçü (tek olmasa bile) üretim araçlarıyla olan ilişkilerdir.

Stalin'in, Marks, Engels ve Lenin'in öğretilerine dayanarak

geliştirdiği bu doğru görüşü, sınıf olarak yok edilen, fakat ekonomik temeli olmadanda objektif olarak var olmaya devam eden burjuvazinin artıklarına ve kaçınılmaz olarak ortaya çıkan burjuva unsurlara karşı sınıf savaşının devamının ve keskinleşmesinin vurgulanmasıyla tamamlanıyordu. Sosyalist bir ülke içerisindeki bütün bu düşmanlar, sosyalist devlet cihazı içerisinde, Komünist parti içerisinde de bu düşmanlar, enternasyonal düzeyde sınıf olarak varlığını sürdüren burjuvazi ve dünya gericiliğinin cephesinin bir bölümünü oluştururlar.

Stalin göstermişti ki; sömürücülerin ekonomik güç olarak ortadan kaldırılmalarından sonraki evrede, iç düşmanlara karşı mücadele uluslararası sınıf mücadelesinden ayrılmazlar. Sınıf mücadelesi içerik olarak enternasyonal, biçim olarak ulusaldır. İç düşmanlara karşı olan sınıf mücadelesi, dünya emperyalizmini devirmek için verilen mücadelenin ayrılmaz bir parçasıdır.

Stalin, bir ülkenin proletaryasının bütün iç düşmanları yenme ve sosyalizmi bir ülkede tam olarak kurma imkanına sahip olduğunu, bir ülke içindeki çelişkilerin proletarya tarafından çözülebileceğini ve çözülmesi gerektiğini göstermişti. Aynı zamanda iç ve dış çelişkilerin birbirlerine bağlı olduğunu ve özellikle sınıf mücadelesinin enternasyonal cephesini oluşturduklarını ve nihai olarak ortadan kaldırılmalarının ancak enternasyonal işçi sınıfı tarafından gerçekleştirilebileceğini vurgulamıştır. Stalin, bu konuda oportünizme karşı sınıf kavgasının burjuvazinin sınıf olma özelliğini yitirmesinden sonra ermiyeceğini, aksine daha da keskinleşeceğini yani sınıf mücadelesinin burjuvazinin sınıf olarak varlığına bağlı olacağını savunmuştur. (Bkz. "Parti çalışmalarının yetersizlikleri üzerine " Stalin, Marksist-Leninist yazılar dizisi, s.20, "Stalin'in Tito'ya 4 Mayıs 1948 tarihli mektubu, "Marksizm-Leninizmin teori ve pratiği", Nr.1/79'un içinde s.22, MLSK(MLPÖ) (Avusturya Marksist-Leninist Partisine bağlı Marksist-leninist teoriyi öğrenme grubu))

Bu yüzden, ÇKP'nin, Mao'nun yaşadığı sıralarda burjuvazinin bir ülkede komünizme geçişe kadarki bütün evrelerde (bütün tarihsel gelişim içinde) sınıf olarak varlığını sürdüreceği görüşünden yola çıkması yanlıştı ve Stalin'in öğretilerinin reddi anlamına geliyordu. Bu görüş, sınıf mücadelesini burjuvazinin sınıfsal varlığına bağlı olarak açıklamaktadır ve "burjuvazi sınıf olarak tasfiye edildiğinden sonra sınıf mücadelesi artık gerekli değildir" şeklindeki revizyonist tezin tersine çevrilmiş şeklinden başka bir şey değildir.

Marksizm-Leninizm işçi sınıfının ve onun partisinin dünya emper-

yalizmi ve dünya gericiliğinin kesin yenilgisine dek bütün düşmanlara karşı, Marksizme karşı tüm görünümlere karşı sınıf kavgasını sürdürmesini öğretir.

Özellikle 1975/76 da sınıf savaşını, zincirin ana halkası olarak gösteren ve propagandasını yapan ÇKP'nin, Mao'nun yaşadığı sıralardaki bu konudaki tutumu Teng Hsiao-Ping ve yandaşlarınınkinden belirgin bir şekilde farklıydı. Fakat bu tutumdaki temel eksiklik, sosyalist üretim ilişkilerinin yerleşmesinden sonrada burjuvazinin sınıf olarak varlığını sürdürmesini bir "yasa" olarak kabul lenmiş ve belli bir ölçüde benimsemiş olmasıydı. Bu hatalı tutum sonucu revizyonistlerin ve yeni bir burjuvazinin ülkede önemli yerler kazanmasına neden olan subjektif hataların üzerine gidilmedi.

"Ortak Açıklama" da, işte bu noktalar yeterince açık olarak belirtilmemişti, aksine özünde ÇKP'nin Mao'nun ölümünden önceki çizgisi kabul edilmiş ve bu çizgiyle XI. Kongrenin çizgisinin karşılaştırılması gidilmişti. Bu tutumumuz şu noktalarda belirgin olarak ortaya çıkıyordu :

Bu sorunda yeterli derecede açıklık ve doğru görüşe sahip olsaydık 22.sayfada burjuvazinin sadece kendi sınıf varlığını korumak için mücadele ettiğini değil; aynı zamanda burjuva unsurların burjuvazi sınıf olarak tasfiye edildikten sonra , uluslararası burjuvazi ve çoğu zaman ülkenin içindeki yeni burjuvazinin unsurlarıyla ittifak içinde, ceplerinde parti üye defterleri kapitalizmin yeniden inşası için mücadele ettiğini mutlaka belirtirdik.

Eğer 26.sayfada "yeni bir burjuvazinin doğuşu" yerine "burjuva unsurların" doğuşundan söz etseydik çok daha yerinde olurdu. Çünkü sosyalist bir düzende yeni bir burjuvazinin sınıfsal varlığı kesinlikle bir yasa değil, aksine komünist partinin ve proletarya dikta törlüğünün ağır subjektif hataları sonucudur.

2) Aynı şekilde, parti içinde iki çizginin mücadelesinin bir yasa olduğu tezi sınıf mücadelesinde mücadele hattının geri çekilmesi demektir.

Lenin ve Stalin, tam belirgin ve kesin olmayan sapmalar ile çizgiyi kesinlikle ayırırlar. Marksist-Leninist bir partinin teori ve pratiği içinde olacak bazı sapmalar bütünü ile önlenemezler. Parti yönetimi, her tür sapmaya karşı çıkmalı ve bununla her yönde savaşmalıdır. Bu sapmaların komünist parti içinde yanlış bir çizgi oluşturmalarına ise kesinlikle izin verilmemelidir. Parti içinde ikinci bir çizgi oluşmuşsa ki bu çok uçta(extrem) bir durumdur, bu parti

içinde eksik sürdürülmüş sınıf mücadelesinin buna bağlı olarak partinin hatalarının sonucudur. ÇKP'nin, Mao'nun daha hayatta olduğu sıralarda savunduğu gibi: böyle bir ikinci çizginin oluşmuş olması hiç bir şekilde parti içi sınıf mücadelesinin bir yasaı değildir. Parti içi keskin sınıf mücadelesinin varlığı, sözde " her zaman var olması gereken iki çizginin varlığından" ileri gelmez, aksine burjuva ve ideolojisinin unsurlarının, komünist parti içindeki sapmaların varlığının sonucudur.

Lenin ve Stalin, parti içi sınıf mücadelesinin toplum içindeki çelişkilerin bir yansıması olduğunu, hem kapitalist hemde sosyalist toplumdaki sınıfsal çelişkilerin ister istemez parti içindede yansıyacağını belirtiyor. Onlara göre, ancak parti içinde sınıf mücadelesi ile burjuva sapmaların ideolojik olarak yok edilmeleri ve oportünist unsurların partiden örgütsel olarak temizlenmeleriyle parti, proletaryanın gerçek bir öncü partisi olur ve öyle kalır.

"Ortak Açıklama" da, ÇKP'nin, Mao'nun zamanındaki bu ve buna benzer hataları konusunda açıklık yoktu. Gerçi 84.sayfada "iki çizginin mücadelesi" formülasyonu üzerine bir polemige girişilmesine rağmen, yinede bu formülasyon "parti içi sınıf mücadelesi" ile aynı anlamda kabul edilmişti.

Bunun sonucunda ise ortaya, sanki sorun Mao Zedung'un ölümünden önce parti içinde iki çizgi oluşmasını bir yasa olarak gösteren formülasyonun eleştirilmesi değilde, onun yorumlanması imiş gibi bir durum çıkmıştı.

33.sayfada Mao Zedung'un "burjuvazi parti içinde yerleşmiştir" görüşü tümüyle savunulmaktaydı.

Halbuki tam da bu görüş, Mao'nun sağlığında parti içinde iki çizgi mücadelesinin ve burjuvazinin sosyalizmdeki sınıf olarak varlığının bir yasa olduğu tezine bağlıydı. Bizim ÇKP'nin o zamanki propagandasını yaptığı çizgiden yola çıktığımızı, Mao Zedung'un bu formülasyonu kural haline mi getirdiğini, yoksa Çin'deki somut olağan üstü bir durumunu anlatmaya çalıştığını bilemediğimizi belirtmekte yarar var. Zira o sıralarda durum, Çin'de ve özellikle ÇKP içerisinde de çok önemli buoyutlara ulaşmıştı.

Bize burada düşmüş olan ve düşen görev, burjuvazinin sosyalist bir düzende sınıf olarak varlığı ve parti içinde ikinci bir çizginin var olduğu tezinin Çin'in somut şartlarından doğan durumlar olduğunu; bunun yasa olmadığını; bu durumun sebeplerinin subjektif hatalarda

aranması gerektiğini savunmaktı. Hata ise, bu hatalı oluşmalarla başa vashmak ve nedenlerini özeleştirici bir şekilde meydana çıkarmak yerine bu kötü durumun "yasa olduğu", "çelişkilerin birliği" olduğu "Marksist-Leninist", vs., yani sözde "Marksist" bir şekilde haklı göstermekle başladığını belirtmekti.

Görüşümüze göre, komünist bir parti, sosyalist üretim ilişkileri nin yaratılabilmesi için, işçi sınıfı diktatörlüğünün zaferinden sonra burjuvazinin sınıf olarak tasfiye edilmesi gerektiğinin propagandasını yapmalıdır. Burjuvazinin sınıf olarak varlığını sürdürmesi yada sosyalist üretim ilişkileri kurulduktan sonra yeni bir burjuvazinin doğması kesinlikle nesnel bir kanun değildir. Tam tersine, sosyalist üretim ilişkilerinin yerleşip güçlenebilmesi, ancak burjuva sınıfının ve sömürünün ortadan kaldırılmasıyla gerçekleşebilir.

Fakat bu proletarya diktatörlüğünün zaferinden sonra burjuva sınıfının ortadan kalkmadığı, hatta sosyalist üretimin yerleşmesinden sonra yeni bir sömürücü sınıfın doğduğu durumlar görülmemiştir yada görülemez demek değildir. Burada önemli olan nokta; bu tür bir gelişimin "normal bir gelişim" olmadığı ve nesnel bir kural oluşturmadığı, aksine partinin subjektif hataları sonucunda oluştuğunun kavranmasıdır.

Komünist partinin yönetimi altında bu tür yanlış oluşumları önlemek için bütün imkanlar vardır.

Proletarya, partinin ağır hataları sonucu, proletarya tarafından tam olarak yenilmesi ve yok edilmesi gereken yeni bir burjuva sınıfının doğabilmesi tehlikesine karşı ideolojik olarak hazırlanmalıdır.

Parti üyelerinin parti içinde sınıf mücadelesi ışığında eğitilmesine gelince; parti üyeleride görüşümüze göre iki olasılığa karşı eğitilmelidirler :

Doğru ve kararlı bir mücadele vererek parti içinde ikinci bir çizgi oluşmasını önlemek mümkündür. Sınıf kavgası bu doğrultuda verilmelidir.

Fakat parti üyeleri olağanüstü kabul edilen fakat imkan dahilinde olan bir duruma karşı da hazırlıklı bulunmalıdırlar. Öyleki partinin yeterli derecede uyanık olmaması sonucu parti içinde, düşman ikinci bir çizgide oluşturulabilir, hatta egemen duruma bile gelebi-

lir. O zaman, parti üyelerine düşen görev, bu ikinci çizginin gelişmesine karşı Marksist-Leninist doğrultuda mücadele etmek ve bunu yok etmektir.

Çin'deki Kültür Devrimi üzerine

"Ortak Açıklama" Kültür Devrimi ile ilgili bölümde Kültür devriminin 1966/69 yılları arasında Çin'de geliştiği özel şekliyle hiç bir şekilde yasal olmadığı belirtilmedi veya açıklanmadı.

Kültür Devriminin partinin kesin yönetimi altında gelişmediği gerçeği ve başarısızlığı oluşturan nedenlerinden olan; Kültür Devrimi sırasında yarım bırakılan şeylerin daha açık bir şekilde ortaya konması; ve bunların ÇKP'nin Kültür Devrimi öncesi hataları ile bağı ortaya konarak açıklanması gerekirdi. (Bu konuda yetersizde olsa bazı görüşler s.80 ve devamını getirmiştir.) Büyük Proleter Kültür Devriminin en önemli hatası, köklü bir özeleştirici sorunun gündeme getirilmemiş olmasıdır.

Buradada altı çizilmesi gereken en önemli başka nokta da Çin'deki Kültür devriminin partinin yönetimi ve denetimi altında gelişmediği eleştirisinin, Çin'de o zamanlardaki özel durumu ortaya koymadığıdır. Bu özel durum sonucu Kültür devriminin son çıkar yol olarak görüldüğünün belirtmemiş olması eksikliklerdir. Büyük Proleter Kültür Devrimi; ÇKP'nin, her yerde korkunç sonuçlarını gösteren partinin revizyonistlerin, burjuvazinin ve proleteryanın sınıf düşmanlarının eline düşmesine ve sonuçta görevlerini artık yerine getiremez hale gelmesine neden olan ağır hatalarından sonra gerçekleşti. Bu şartlar altında, halâ devrimi partinin yönetmesi gerektiğinden söz etmek, gerçek sorunu görmezlikten gelmek olur. Asıl hatâ, sorunun bu boyutlara ulaşmasına olanak vermiş olmak ve bu duruma getiren süreç içinde partinin bolşevikleşmesi, özeleştirici bir şekilde çizginin düzeltilmesi gibi temel sorunlara gereken önemi vermemiş olmaktır.

"Bütün halkın devleti" tezinin yanlışlığının ispatı üzerine:

"Ortak Açıklama" nın 35. sayfasında, "Büyük Polemik" de "Bütün halkın devleti" şeklindeki revizyonist tezin "yanlışlığının tümüyle ispat edildiği" görüşüne tümüyle katılmıştık. Fakat somut gerçeklerin incelenmesi bize bu revizyonist tezin "Polemik" de bu teze indirilen ağır darbelerle rağmen, yeterince köklü çürütülmemiş oldu-

ğunu ve bu tezle bağıntılı olarak proletaryanın diğer emekçi kitleler üzerindeki egemenliğinin silinmesinin eleştirisine gidilmediğini gösterdi.

İktidardan uzaklaştırılan dört Politbüro üyesinin değerlendirilmesi:

S.57-60, Not 1 de yapılan tasfiye edilmiş dört Politbüro üyesinin değerlendirilmesi; özellikle 1975'de Yao Wen-yüan ve Chang Ching-ciao tarafından yayınlanmış broşürlerin "mükemmel Marksist-Leninist görüşler olduğu şeklindeki değerlendirmemiz" i de sınırlamamız gerekiyor.

Bu iki broşürdeki temel hata, bu iki broşürde subjektif etkenlere dikkat çekilmemiş olmasıydı.

Geçmişten kalan burjuva unsurlar ve gelecek için tehlikeler; sosyalizmde varlığını sürdüren nesnel olarak var olan "kapitalist toplumun ana özelliklerinden" yola çıkılarak açıklanıyordu.

ÇKP içindeki revizyonistlerden gelen tehlikenin aynı şekilde Kruşçov'un iktidara gelişinin belirleyici nedeni ekonomik ve nesnel etkenlerde değil subjektif yetersizliklerde yatmaktadır. Partinin doğru bir politika yürütmesi ve işçi sınıfı ve diğer emekçi kitlelerin yüksek bir bilinç düzeyine erişmesi; revizyonistlerin iktidara gelme tehlikesine karşı ve toplum içinde yeni burjuva unsurların ekonomik ve nesnel olarak oluşturan ve oluşmalarını kolaylaştıran bataklıkların kurutulması için de gerekli önlemler alınmasında belirleyici etkindir.

İki broşürde de burjuvazinin sınıf olarak varlığının, sosyalist üretim ilişkilerinin kurulmasından sonra da sürdüreceğinden yola çıkılıyordu. Chang'ın broşüründe; Mao'nun "Halk içindeki çelişkilerin doğru incelenmesi üzerine" adlı yazısının sosyalizmin milli burjuvazinin yardımıyla kurulacağını vurgulayan, 8. parti kongresinin tavrını içeren bölümleri "tümüyle doğru" ve sınıf analizi içeren "Teorik Temel" olarak nitelendiriliyordu.

Wang Hung-wen'in 10. parti kongresinin dökümanları arasında yer alan konuşması da, bizim yukarda ÇKP'nin Mao'nun ölümünden önceki; çizgisindeki yanlış olarak gösterdiğimiz noktaları içeriyordu.

Böylece onlar, Kültür devriminin Çin'deki özel şekli ile Çin'in özel şartlarında partinin hataları sonucu ortaya çıkan bir olgu olduğunu açıklayacak yerde, bunun bir objektif bir yasa olduğu sonucuna

na varıyordu. Hatalara karşı özeleştirisel bir tutum takınmıyordu. (Bkz. "ÇKP'nin Kongre Dökümanları" s.52)

Onlar aynı şekilde "iki çizgi arasındaki mücadele" yi parti içi mücadelelerin sürekli bir şekli olarak açıklıyorlar.

Girişte de saptadığımız gibi, Mao Zedung'un ölümünden önceki ÇKP'nin çizgisine karşı duygusal tavrımız; tasfiye edilen dört Politbüro üyesini değerlendirmemize de yansımıştı.

"Yüz çiçek açsın" sloganı üzerine:

"Ortak Açıklama" nın 41. sayfasında, ÇKP-MK'nın Mayıs 1966'daki genelgesinden; revizyonistlerin "çiçek açtıranın" sınıfsal karakterini ve burjuva çiçeklerine karşı mücadeleyi reddetmelerinin açığa çıkarıldığı bir bölüm alıntı olarak aktarıldı. Bu eleştiri ne kadar doğru olursa olsun ve ne kadar doğrudan Teng Hsiao-Ping ve Hua Guo-Feng'e yönelik olursa olsun, alıntıdaki Mao Zedung'un 1957'deki çizgisinin; ÇKP'deki revizyonistlerle temelden çeliştiği görüşü halâ bir sorun olarak kalmaktadır. Mao Zedung'un önemli eksikler bulunan 1957'deki yazılarının yeniden incelenmesi; Mao'nun burjuva ideolojisine karşı yalnızca ideolojik mücadele edilmesini; bunların örgütsel olarak baskı altında tutulmalarını ilke olarak red edilmesi gerektiğini savunan bazı tesbitleri olduğunu gösteriyor. Bu noktalar aynı yazılarda tam ters görüşlerin savunulduğu noktaların bulunmasına rağmen revizyonistlerin burjuva liberalizmlerine dayanak noktaları olmuştur.

Görüşümüze göre, proletarya diktatörlüğünün, burjuva ideolojisinin tüm görünümüne karşı ideolojik sınıf mücadelesini somut koşullara göre, şu veya bu örgütsel tedbirle birleştirmek zorunda olduğu açık bir şekilde ortaya konmalıdır.

Burjuva ideolojisinin, işçi sınıfının ve emekçi yığınların bilinçlerinden yalnızca ideolojik sınıf mücadelesi ile gerçekten ortadan kaldırılabileceği gerçeği hiç bir surette burjuva ideolojisinin ve sözcülerinin zora başvurulması baskı altında tutulmasının ilke olarak reddine götürmemelidir.

Bizim hatalarımızın temeli üzerine:

Bizce "Ortak Açıklama" da yer alan, yukardaki bölümde de açıklamaya çalıştığımız hatalar açıklamanın ana yönünü oluşturmuyor. Tam

tersine, bu sayının ana bölümünde, Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in ölümsüz öğretileri ile ÇKP'nin revizyonist çizgisi karşılaştırılıyordu. Fakat yine de yaptığımız hataların temeline inmek, nedenlerini incelemek gereklidir.

Kısaca söylemek gerekirse, bizim hatalarımız ÇKP'nin Mao'nun ölümünden önceki çizgisindeki hatalarla özdeştir, yani hatalarımız bu çizginin olduğu gibi kabul edilmesinden doğmuştur. Bu görüş doğrudur. Ancak yüzeyde kalmaktadır ve yaptığımız hataların sorumluluğunu ÇKP'ye yükliyormuşuz hissini yaratabilir.

Asıl sorun bizim bu görüşleri hangi nedenle benimsemiş olduğumuzdur.

Bu sorunun asıl cevabı kesinlikle bizim "otorite hayranı" olduğumuz değildir.

Bu belki bir derece doğru olabilir, ama sonuçta ÇKP'nin Mao'nun ölümünden önceki bütün görüşlerini benimsememiştik. Kalan tek açıklama, bizim bu yanlış görüşleri içerik olarak benimsemiş olduğumuzdur.

Buda bizim Marksizm-Leninizm'in teorisini anlamadaki yetersizliğimizi, özellikle komünist dünya hareketinin tarihinde "burjuvazinin sınıf olarak varlığı", "parti içi mücadele" sorunu ve "ideolojik sınıf mücadelesi" sorunu Stalin'in savunulmasını yeterince incelemediğimizi ve anlamadığımızı özellikle bu konularda Stalin'e yönetilen iftiralara yanlış eleştirilere karşı çıkmadığımızı, Mao'yla Stalin'in uyuşmadığı yerlerde, Stalin'in doğru tezlerinin aleyhine, birbirleriyle bağdaştırmaya çalıştığımızı göstermektedir. Burada; ortaya çıkan bütün sorunların çözümünü Marksizm-Leninizm'in teorisinde, Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in komünist dünya hareketi içindeki mücadele tarihinden çıkmış olan öğretilerinde aranılmasının ve kısa vadede ajitasyon yönünden daha etkili olabilen yanlış seçenekler ve "daha ufak kötülüklere" aldanılmamasının gerekliliği ortaya çıkıyor.

ÇKP-MK'nin "Uluslararası Komünist Hareketin Genel Çizgisi İçin Öneri" çerçevesi içinde ve bundan başka Çin-KP'nin çizgisinin incelenmesi, elde olan Mao Zedung'un yazıları ve AEP'nin eleştirisi çerçevesi içinde burada sadece kısaca değinilen tezlerin teker teker belgelenmesi ve genişletilmesi bir görev olarak önümüzde durmaktadır.

Dipnot 2 : Dünya Komünist hareketinin bugünkü durumunda Marksist-Leninist parti ve örgütler arasındaki ilişkiler sorunu üzerine:

Marksist-Leninist parti ve örgütler arasında doğru, prensiplerden taviz vermeyen ilişkiler kurulması sorunu, dünya komünist hareketinin bugünkü gelişiminde oldukça karışık ve çok yönlü bir sorun olarak karşımıza çıkıyor. Bizim bu konudaki görüşümüz şöyle:

1) Öncelikle göz önünde bulundurulması gereken nokta; partiler arası ilişkiler ile partiler arası haberleşmenin birbirinden kesinlikle farklı kategoriler olduğu gerçeğidir. Bu iki kategoriyi birbirine karıştırmak soruna en başından yanlış bir açıdan yaklaşmak olur.

Bizim bu konudaki tutumumuz, belli bir ülke içinde yalnızca bir tek Marksist-Leninist parti yada örgütü desteklemek, yalnızca bir tek Marksist-Leninist parti yada örgütle partiler arası ilişkiye girmek (veya hiç girmemek), bunun yanı sıra çeşitli örgütlerle (partilerle) haberleşmeyi hiç bir şekilde reddetmemek şeklinde açıklanabilir.

Komünist Enternasyonal'in pratiğinde bu tutumdur. Biz ilk olarak bir ülkenin çeşitli örgütlerini kardeş parti ilan ederek desteklemeyi liberalist bir tutum olarak nitelendiriyor ve böyle bir davranışın o ülkedeki Marksist-Leninistlerin birliğine faydadan çok zarar getireceğine inanıyoruz. Aynı şekilde, o ülkede kurulmuş çeşitli örgütleri en baştan reddedip bunlarla hiç bir kontak kurulmaması da bizce bürokratik bir tutumdur. Ve özellikle Marksist-Leninist örgütlerin ve partilerin başlangıç evresinde ortaya çıkan ciddi hatalara zemin hazırlar, hatta bu tür hataların yapılmasına neden olur.

2) Bizce, bugün bütün dünya üzerinde; özellikle de Batı Avrupa'daki örgüt ve partilerden hangilerinin gerçek ilkel, Marksist-Leninist olduklarının ortaya çıkmış olduğundan söz etmek yanlıştır.

Şimdiye kadar birbirlerini Marksist-Leninist olarak kabul eden pek çok partinin; kendi aralarında ve Arnavutluk Emek Partisi ile parti düzeyinde ilişkilere girdikten; temel açıklamalar yaptıktan, vs. sonra karşı-devrimci "Üç Dünya Teorisi"ni bayraklarına yazarak revizyonizmin ve sosyal şövenizmin en kötüsüne ne kadar çabuk ve kolay kaymalarından köklü dersler çıkarılması gerekmektedir. Bu sessizce geçirtilip diğer günlük konulara geçilecek ufak bir arıza değildir.

Tabii eğer kısa bir süre sonra tekrar aynı "arıza" ile karşılaşmak istenmiyorsa! "Üç Dünya Teorisi"ni açıkça savunanların revizyonistliklerinin bugün ortaya çıkmış olmasından sonra geriye kalan ve Arnavutluk Emek Partisi ile parti ilişkisinde bulunan herkesin Marksist-Leninist olduğuda doğru değildir. Bu tıpkı bu tür ilişkilere girmeyen ve girmek istemeyen bütün parti ve örgütlerin gerçek Marksist-Leninist olmadıklarını söylemek kadar yanlış olur.

1960-70 yılları arasındaki eski, revizyonizme kaymış partilerden çeşitli ülkelerde ayrılma olayları genellikle üzerinde enine boyuna düşünülmeyen ve yeterli derecede ilkeli olmadan gerçekleştirildi. (Belçika'da 1967'deki ikaz eden; ama dikkate alınmayan Grippa olayının gösterdiği gibi) Revizyonistlikleri ortaya çıkmış partilerden örgütsel ayrılık modern revizyonist ideolojinin etkilerinden kurtulduğu anlamına gelmedi.

Pek çok defa yalnız revizyonist ideolojiler değil aynı zamanda revizyonist yöntemler kabullenildiği, uzun zaman dokunulmadan kaldıkları, hatta zaman zaman belirleyici oldukları görüldü. Aynı şekilde kendilerini Marksist-Leninist olarak tanımlayan ve kısmende böyle oldukları kabul edilen ve kökenleri geleneksel işçi hareketinde değil de öğrenci ve gençlik hareketinde yatan pek çok örgütün de burjuva ve küçük burjuva ideoloji ve metodlarından tümüyle kopmadıkları da gözlenebilir bir olgudur. Bugün özellikle Batı Avrupa'da Marksist-Leninist partilerin pek çoğunun daha yeni yeni kurulup gelişmekte olduğunu gözönünde bulundurursak, bu partilerin iyice güçlenip yerleşmiş oldukları kendi ülkelerinde milyonlarca kitleleri devrime hazırladıkları şeklinde bazı görüşlerin ne derecede yanlış olduklarını farkedebiliriz. Bu görüşler bazı özel durumlar ve yerler için geçerli olabilir, fakat genel durum için böyle bir genelleme yapmak yahlıdır. Bugün, her Batı Avrupa ülkesinden bir parti veya örgütün kardeş parti ilan etmek, onun güvenilirliği Marksist-Leninist ilkelere bağlılığı üzerinde şüphe etmekten vaz geçmek ve onun bütün eylemlerini savunmak, her Batı Avrupa ülkesinde tek bir partinin propagandasını yapmak ve görüş birliğine giderek diğer kuruluşların hepsini inkar etmek oldukça tutarlı ve cesur görünmekle beraber, son iki senenin tecrübelerinin de göstermiş olduğu gibi gerçekleri göz önünde bulundurmamanın hissi bir davranış şeklidir.

Bu davranış şekli böyle bir değerlendirmeye uyan partilerin olmasından değil, genelleştirmelere gitmenin yanlış olduğu yerlerde, genelleştirmeler yaptığı için hatalıdır.

Eğer kardeş parti yada örgüt gerçekten Marksist-Leninist ise bu davranış şekli çok yardımcı olmaktadır ve tutarlıdır, ama pek çok yerde gerçek Marksist-Leninist'lerin kardeş partinin dışında bulundukları; bazı durumlarda atılmış oldukları durumlarda ise zorunlu olarak büyük zararlara yol açmaktadır.

3) Modern revizyonizmin ihanetinden sonra, pek çok ülkelerde Marksist-Leninist olduğunu iddia eden ve modern revizyonistlerin iha netine karşı çıkan bir değil, bir kaç tane örgüt ve gurup kurulmuştur. Bu kuruluşlardan bazılarının direk ve doğrudan sınıf düşmanlarının işini yapmaları, emperyalizmin ajanları olmaları mümkündür.

Eğer böyle bir iddiada bulunuluyorsa, o ülkede ve uluslararası alanda açık ispatlarda getirilmelidir. Böyle örgütlerle ilişkilerin tamamen kesilmesi de doğru bir davranıştır, fakat böyle ajanların bulunması, bizim bir ülkede birden fazla Marksist-Leninist örgüt ve gurupların bulunabileceği ve bunların az veya çok modern revizyonizme karşı çıkabileceği şeklindeki tezimizin ana içeriğini çürütmez.

Bizim için önemli olan sorun, Marksist-Leninist olmadıkları halde öyle olduklarını iddia eden örgütlerin bulunabileceği; ve bunların pratikte anti-emperyalist ve anti-faşist temellere sahip oldukları için sınıf düşmanı ajanlar olarak nitelendirilemeyecekleridir. Bunlar kendi ülkelerindeki Marksist-Leninist partiye karşı önyargılar taşıyabilir, ona karşı yanlış tavır alsalar bile, özellikle eleştirilerinden bazıları doğruysa "düşman" olarak görülmeleri doğru değildir. Böyle örgütlere, "siz kendi kendinizi dağıtıp bizim kardeş partimize girmezseniz, sizinle konuşacak bir şeyimiz yoktur, gönderdiğiniz bildirileri ve gazeteleri okumadan çöp sepetine atarız, sizi ajan, düşman ve bölücü diye adlandırırız" demeyi doğru bulmuyoruz.

Bizce, özellikle haklı olarak kardeş parti ilan edilen, genel olarak Marksist-Leninist çizgi savunan bir örgütün bulunduğu ülkede de yukarıda tanımlandığı şekillerdeki örgüt ve guruplarla ilkesel olarak bütün kontağın kesilmemesi gerekir. İddia ediyoruz ki, kardeş partinin bulunduğu ülkede diğer örgütlerle kurulacak doğru bir kontak diğer örgütlere, üyelerine ve yöneticilerine direk o partiyle kardeşçe ilişkiler bulunduğu, onların karşı oldukları önyargılara sahip oldukları bir partinin, neden kardeş parti olarak kabul edildiğini ve aralarındaki ilişkilerin hiç bir zaman tesadüfi veya keyfi olmadığını, bilakis ilkesel olduğunu açıklamak yararlı olur. Doğaldır ki; tek bir örgütün, kardeş parti olarak propagandası yapılacaktır. Fakat

bu, diğer örgütlerle hiç bir bağın kurulmayacağı ve böyle bir tavrın gerçekten kardeş partiye en fazla yardım yapıldığı anlamına mı gelmektedir ?

Bu tutum Lenin tarafından 3. Enternasyonal kurulurken başarıyla gerçekleştirilmiştir. Bu tutum tamamen bürokratik olmayan, Marksist-Leninist tartışmadan korkmayan bir metoddur. İki kardeş partinin aradaki karşılıklı güvene dayanır ve neden başka partilerin değil de "O" partinin kardeş parti seçildiğini açıkça ortaya koyar. Böyle bir metod, yalnızca devrimcilerin birliğini sağlamak açısından değil, aynı zamanda bir ülkenin partisi içindeki Marksist-Leninistlerin birliği açısından da yararlıdır. Çünkü bütün Marksist-Leninistlerin kardeş parti içinde örgütlenmiş olduğu ve başka örgütlerde çalışanların tümünün düşman yararına çalıştıkları gibi bir görüş gerçekçi olmaktan uzaktır. Kardeş partinin kendi ülkesi içindeki diğer örgütlerle kontak kurmuş olmasını kendi statüsünü bozacak bir davranış olarak kendi partisi için zararlı bir gidiş veya karşılıklı güvenin sarsılması olarak görmek, burjuva tekelci görüşlerin ve kendi kendine güvensizliğin bir işaretidir. Eğer çok lafla ikide bir, bir ülkede bir tek kardeş parti tanındığı ve bundan dolayı bunun dışında hiç bir bağ kurulmayacağı tekrarlanırsa, bunu biz, kardeşçe ilişkilerin bir kanıtı olarak kabul etmiyoruz. Bizim görüşümüze göre bu kardeşçe ilişkilerin bürokratik bir şekilde tahrif edilmesi demektir.

İki parti arasında gerçekten kardeşçe ilişkiler kurulmuş olmasının ölçütü; bizce birlikte yapılmış çalışmalar temelına dayanan karşılıklı güvendir. Diğer örgütlerle kurulacak her türlü kontak ise diğer devrimcileri ve ilerici güçleri doğru bir tutuma yöneltmek, önemli hatalar yapmalarını önlemek gibi amaçlar taşır, taşınmalıdır. Gerçi bütün bunlar gerçekten güçlü, kitleler üzerinde etkisi olan bir partinin kurulmuş olduğu yerlerde pek önemli bir rol oynamaz, ama henüz yalnızca kurulma döneminde olan Marksist-Leninist örgütlerin bulunduğu yerlerde tecrübeli kardeş partinin böyle bir yol izlemesi en doğrusudur.

Eğer iki kardeş parti arasındaki ilişkiler gerginse, karşılıklı bir güvensizlik söz konusu ise, o zaman başka örgütlerle bağlantı kurulmasının pek istenmeyecek bir tutum olduğunu kabul edebiliriz. Yalnız daha zayıf ortaktan vaz geçileceği, kendi durumunun sarsılacağı korkusu, vs. güvensizlik, devrimci bir tutumla ve kardeşçe ilişki ile bağdaştırılamaz.

Aslında sadece Marksist-Leninist çizgileri olmadığını bilen veya hissedenler, ve "tanınmanın" hak edilmiş "şans eseri" olduğunu bilenler için bir "tehlike" olan bu durumun iyi yanları vardır.

Enternasyonal alanda takdir edilme hiç bir zaman bir imtiyaz olmamalı ve çekilip bir kenara oturulmamalı, aksine bu, devrimci görevleri yerine getirmede, kendi ülkesi içindeki revizyonizme ve oportünizme karşı aktif ve inandırıcı savaşmada ve Marksist-Leninistlerin birliğini sağlamada en geniş bir şekilde mücadele etmede, Marksist-Leninistlerin ilkeli bir temelde enternasyonal birliğini geniş bir şekilde sağlamada sorumluluk yükleyici ve teşvik edici olmalıdır.

Başka bir deyişle, başka partiler tarafından desteklenmenin koşulsuz olmayan, sonsuza dek bahsedilmiş bir hak, bir kural olmadığını aksine sürekli olarak doğru Marksist-Leninist çizginin uygulanması ve korunması için mücadele etmeye, proletaryanın devrimci öncü örgütü olma hakkına lâyık olmaya, çalışmaya bağlı olduğu gerçeğini tam anlamıyla kavramak gerekir.

Belçika'daki Grippa olayının ve daha sonraları Jurguet, Lefebres, Petersen, Etienne, Hill, Wilcox, vb. olan tecrübeler göstermiştir ki, kardeş partiyle kurulan ilişkiler kalıcılığını yitirebilirler. Bu ilişkiler sorununa hiç bir zaman bürokratik bir görüş açısından yaklaşılmamalı, imtiyazlı ve daha az imtiyazlılar, hiç dokunulmazlar sistemine kemikleşmemeli aksine ilişkiler her zaman canlı tutulmalı, diyalektik, mücadelecı bir tutum izlenmeli, aşırı derecede sorumluluk hissini reddetmemeli aksine bunu kanıtlamalı ve gerçekleştirmelidir. Gerçek bir Marksist-Leninist parti bizce, kardeş partisinin kendi ülkesindeki diğer örgütlerle ilişkiye girmesine karşı çıkmayacak, aksine imkanlar dahilinde koordine edilen bilgi alış-verişi yapılan enformasyon toplama, konuşmalar, tartışmalar yapma gibi faaliyetleri destekleyecektir. Eğer bahsi geçen ülkedeki parti gerçekten Marksist-Leninist değil ise, önceden Marksist-Leninist ise veya hiç olmamış ise ve yanlışlıkla öyle kabul edilmiş ise haklı olmadan kurulmuş parti ilişkilerinin yanında var olan bağlar hiç bir şekilde zarar getirmeyecek, tersine durumun doğru değerlendirilmesine yardım edecektir. Aslında bir partinin kardeş parti olmasının, kardeş partilikten çıkarılmasının, tanınan parti veya örgütün değişmesinin bir ülkede bir şey değiştiremeyeceğini ve birincil olarak meselenin arkasında ne olduğunu yeniden vurgulamak istiyoruz. Revizyonizmin şu veya bu şekliyle yanlış çizgilerle Marksizm-Leninizm ; ve proleter enter-

nasyonalizminden sapmalarla ideolojik olarak savaşmak, bunların ortaya çıktığı ülkelerin Marksist-Leninistlerinin görevidir. Kardeş partiler ancak doğru yürütölen partiler arası ilişkilerle bu konuda yardımcı olabilirler. Eğer ilişkiler her hangi bir nedenle kesilecekse, bu hiç bir zaman gizli ve sessiz yapılmamalı, yoğun bir ideolojik eleştirinin sonucu olarak gerçekleştirilmelidir, öyle ki yalnız o parti değil, o ülkede ve diğer ülkelerdeki bütün ilerici güçler tarafından faydalınabilsin.

Kısaca söylemek gerekirse, özellikle bugünkü durumda, partiler arası karşılıklı ilişkiler sorununda ağırlık organizasyon meselelerinde değil, ideolojik içerikte olmalıdır. Dünya komünist hareketinde, ortaya çıkan sorun ve farklılıkları açıkça ortaya koyarak incelemek hayatı önem taşımaktadır. Marksist-Leninist dünya hareketi içindeki ilişkilerde bu göreve hizmet etmelidir. Biz bunun yerine getirilmesini kolaylaştıran ilişkileri destekliyoruz. Bunu zorlaştıran, engelleyen veya bozan bütün ilişkilere ise karşı çıkıyoruz.

4) Marksist-Leninist hareketin daha başlangıcında olan, 'gerçek Marksist-Leninist partilerin daha ortaya çıkmamış olduğu veya gelişmekte olan gerçek bir Marksist-Leninist partinin tanınması için yeterli derecede bilgi olmayan ülkelerde, diğerlerine oranla daha iyi görölen parti yada örgütle mümkün olan en kısa sürede ilişkiye girmemeli ve geçici bir süre beklenmelidir. Böyle durumlarda mümkün olduğu kadar çok parti ve örgütle kontak kurmalı, ama bir defa birinin, başka bir defa birinin, üçüncü defa da hepsinin görüşlerini savunmaya gidilmemelidir. Bütün bu parti ve örgütler arasında büyük bir partinin "takdir ve desteği" ni kazanma yarışının doğmasına izin vermemek gerekir. Bu tehlikeyi göz önünde bulundurarak, o ülkedeki bütün harekette yardımcı olmaya çalışılmalı, ama hiç bir parti ve örgüte öncelik tanınmamalıdır. Bizce, böyle bir metod en doğrusudur ve nesnel olarak gerekli olan zamandan daha uzun uygulandığı sürecde büyük zararlara yol açmaz. Tam tersine, asıl zararlı olan davranış; her hangi bir parti yada örgüt vaktinden çok erken kardeş parti ilan etmek, bütün gücüyle propagandasını yapmaktır. Zarar, özellikle eğer böyle bir şey yapıldıktan sonra, diğer parti ve örgütlerle bütün kontak kesilirse daha da büyü.

MODERN REVİZYONİZME KARŞI MÜCADELENİN TARİHİ ÜZERİNE

1- ÇKP'nin, Tito revizyonizmi karşısındaki sallantılı tutumu

Tito revizyonizmi karşısında alınan tutum büyük ve ilkesel anlamı olan bir meseledir ve hatta da öyledir.

2. Dünya Savaşı'ndan sonra Kruşçof revizyonizmi ortaya çıkmadan önce dünya komünist hareketi içinde modern revizyonizmin, sağ oportünizmin baş temsilcisi Tito revizyonizmi idi. Komünizm tarihinde ilk kez revizyonizmin bir ülkede devlet iktidarını elinde tutması onun tehlikeliğini arttırdıyordu.

Tito revizyonizminin ideolojik akımına karşı verilen mücadele dünya komünist hareketinin modern revizyonizmle bir mücadelesiydi.

İflas etmiş revizyonist savlarını Tito'ya da dayandıran Kruşçof revizyonistleri doğal ki bu mücadeleden rahatsız oluyorlardı. Çünkü Marksist-Leninistler bu mücadelenin kazandığı tecrübelerden Kruşçof-revizyonizmle mücadele de yararlanabilirlerdi.

İşte böylelikle Kruşçof revizyonistleri Marksizm-Leninizme yönelik evrensel saldırılarını Tito revizyonizmiyle kardeş olup, uzlaşmayla birleştirdiler.

Daha 1955'te Kruşçof, Tito'yla kucaklaşıp, dünya komünistlerinin yaptığı "haksızlıklar"dan ötürü özür dilemek için; meydan okurcasına Belgrad'a gitti.

ÇKP "Uluslararası Komünist Hareketin Genel Çizgisi Hakkında Öneri" sinde, Kruşçof'un kiminle kardeşliğini ilân ettiğini ortaya koyuyor ve şunları tesbit ediyordu:

"ABD-emperyalizminin özel gücü olarak Tito kliği; 'Marksizm-Leninizm' maskesi ve 'sosyalist devlet' sancağı altında uluslararası komünist hareketi ve tüm dünya halklarının devrimci davasını baltalamaktadır." ("Polemik"teki "Öneri" S.52) (★)

ÇKP'nin "Yugoslavya sosyalist bir ülkedir?" başlıklı yorumunda da ifade olunan bu tutumu Kruşçof'un revizyonizmine vurulan açık bir darbeydi.

ÇKP; Yugoslavya'nın, başında revizyonist bir partinin bulunduğu ABD-emperyalizmine bağımlı revizyonist bir ülke olduğunu; ve Tito revizyonistlerinin de dünya komünist hareketi için ana tehlikeyi oluşturan ideolojik ve siyasal akımın, sağ oportünizmin tipik temsilcileri olduklarını teşhir etti.

Bu yorumda Yugoslavya'da gerek köy gerek kentlerdeki kapitalist gelişme ayrıntılı olarak teşhir edilmekte; plân ekonomisinin red olunup yerine "işçilerin kendini yönetmesi"nin getirilmesi suçlanmaktadır. Yorumda, bunun yanı sıra "Yugoslavya Komünistler Birliği'nin tüm yeryüzündeki karşı-devrimci girişimlerine ve ABD-emperyalizminin bu ülkedeki gücüne ilişkin bir yığın veri yer almaktadır.

Ayrıca, Marksizm-Leninizm'in ilkelerinin savunulmasının söz konusu olduğu; Yugoslavya sorununun ilkesel niteliği vurgulanmakta, Kruşçofcu ve Titocu türden revizyonistlerin ortak yanlışları belirtilmektedir.

(★) "Uluslararası Komünist Hareketin Genel Çizgisi Üstüne Polemik" Pekin 1965. ilerdeki sayfalarda "Polemik" denmekle yetinilmiştir. "Uluslararası Komünist Hareketin Genel Çizgisi Hakkında Bir Öneri", SBKP MK'nin 30 Mart 1963 günlü mektubuna ÇKP MK'nin "Polemik"te verdiği cevap olup ilerdeki sayfalarda buna "Öneri" denmekle yetinilmiştir.

Bütün bunlara rağmen, ÇKP'nin Tito revizyonizmi karşısındaki tüm tutumuna ilişkin bir dizi eleştirimiz olacak:

Tito revizyonizmi meselesi ÇKP tarafından herşeyden önce 1960 Moskova Açıklaması'ndan hareket edilerek gündeme getirilmiştir. Böylelikle, Tito sorununun ilk olarak o tarihte uluslararası komünist hareketi çalkaladığı izlenimi oluşmaktadır.

Halbuki daha 1948 yılında J.W.STALIN'in önderliği altında KOMÜNFORM'un yürüttüğü mücadele de, Tito'nun ve Yugoslavya KP'nin revizyonist çizgisi esas itibarıyla ve çürütülemez bir biçimde teşhir olunmuştur. 1948 ve 1949 yıllarının SBKP (B) MK mektuplarında ve Komünformbüro bildirilerinde (*) Tito revizyonistlerinin anti-marksist teori ve pratiklerinin özü ortaya çıkarılmaktadır:

- o Proletarya hegemonyasının reddi ve köylülerin sosyalist devletin "en sağlam temeli" olduklarının propagandasının yapılması.
- o Sosyalizmin inşası sırasında sınıf mücadelesinin keskinleştiğine ilişkin Marksist-Leninist tezin reddi ve zengin köylülerin sınıf olarak tasfiyesinin reddi, bunun yerine köy ve kentteki kapitalist unsurlarla pekiştirici işbirliği.
- o İşçi sınıfının ve onun devletin komünist partisi tarafından yönetilmesi gerekliliğinin reddi, bunun yerine sözde "devrimin seçkin gücü" olan halk cephesine açılış.
- o Partide askeri-bürokratik bir rejimin kurulması, parti içi demokrasinin boğulması, eleştiri-özeleştiri ilkesinin ortadan kaldırılması, parti kadrolarının gizli istihbarat tarafından denetlenmesi.
- o Komünist partileri arasındaki karşılıklı yardım ve eleştirinin kısıtlanması ve proleter enternasyonalizmine ihanet; Tito revizyonistlerinin ilhak edip somürgeleştirmek istedikleri Sosyalist Kahraman Arnavutluk'a karşı büyük güç şovenizmi.
- o "Yugoslav bağımsızlığının güvence altına alınması" diye adlandırılan demagoji şıara dayanan, milliyetçi ve kapitalizmi pekiştirme doğrultusundaki yolun sonucu olarak emperyalizm kampına geçiş.

Yugoslavya, Marksizm-Leninizm'e ihanetin sonucu olarak, emperyalizme tümüyle bağımlı, kapitalizmin her yönden teşvik gördüğü, ülke içinde Marksist-Leninistlere ve tüm devrimcilere faşist terör uygulayan ve bir halk hapishanesi haline gelen revizyonist bir ülke oldu.

Yugoslavya KP'nin revizyonist çizgisinin; mücadelesini temel ideolojik ve siyasal fikir farklılıkları üzerinde yoğunlaştıran, başında J.W.Stalin'in bulunduğu SBKP (B) tarafından böyle erkence ortaya çıkarılması, adı daha sonra "Yugoslavya Komünistler Birliği" olan Yugoslavya KP'nin, Komünformbüro tarafından 1948 yılında oybirliğiyle mahkum edilmesine yol açtı. Komünform'un 1948 ve 1949 yıllarında çıkardığı kararların doğruluğu Yugoslavya KP'ndeki ve bütün ülkedeki gelişmelerle tümüyle onaylandı. Çeşitli nüanslarda modern revizyonistlerin Tito revizyonizmine yeniden itibar kazandırma denemeleri karşısında tüm Marksist-Leninist partilerin en acil ve önemli ödevlerinden biri de Komünformbüro'nun bu kararlarının propagandasını yapmak ve onları savunmaktır.

ÇKP'nin yukarıda sözü geçen belgeleri, Komünform kararlarını tek sözle bile desteklemeyip, önemli bölümlerine saldırı yöneltmektedir. ÇKP'nin sözü geçen belgelerinde Sosyalizmin inşasında sınıf mücadelesinin ve proletarya hegemonyasına ilişkin öğretinin hiçe sayılması yanında; mücadelenin sertleştiğini öne süren Marksist-Leninist savında eksikliği göze çarpmaktadır. Belgelerde, parti içindeki bürokratik, askeri sistem; eksik olan özeleştiri v.b. teşhir edilmemektedir.

(*) MLPÖ'nün Marksist-Leninist inceleme grubunun "Marksizm-Leninizm'in Teori ve Pratiği" dizisinde 1/79 numara altında "J.W.Stalin'in ve Komünform'un Tito Revizyonizmine Karşı Mücadelesi" adlı broşürde yayınlandı.

ÇKP, Tito revizyonistlerinin ihanetini aşağıda olduğu gibi tanımlarken, Komünformbüro belgelerinde açıkça tesbit olunan Tito-revizyonizminin gelişmesine ilişkin y a n l ı ş görüşler getirmektedir.

"Yugoslavya'nın soysuzlaşma süreci 15 yıldır süregelmektedir."

(Yorum: Yugoslavya Sosyalist Bir Devletmidir?, Polemik, S.197)

Komünformbüro'nun görüşlerine zıd olarak, ÇKP'nin kanısınca Yugoslavya'da restorasyon süreci ilk olarak 1948'de, yani Tito revizyonizminin ve kapitalizmin Yugoslavya'da gelişmesinin uluslararası alanda teşhir olunduğu ve Tito-Kliğin ABD-Emperyalizminin kurduğu olduğu bir tarihte başlamaktadır.

Bu değerlendirme temelinde ÇKP'nin 1954'teki konumunu aşağıdaki gibi haklı göstermesine şaşmamak gerekir.

"1954'te, Kruşçof Yugoslavya'yla ilişkileri düzeltmeyi önerdiğinde, onu sosyalist yola yeniden kazandırmak ve Tito kliğini gözlemlemeyi sürdürmek için, Yugoslavya'ya sosyalist kardeş ülke olarak davranmayı kabul ettik." (Yorum: Yugoslavya Sosyalist Bir Devletmidir?, "Polemik", S. 198)

Burada Yugoslavya'nın durumunun dehşet verici bir yanlışlıkla değerlendirildiğini görüyoruz. Bu tutum ve bu değerlendirme, herşeyden önce uluslararası Marksist-Leninist hareketin 1945'ten sonraki mücadelesine ve bu mücadeleden çıkarılan vargı ve pratik sonuçlara taban tabana zıttır.

ÇKP, Komünform'un 1948 yılında aldığı ilkesel karara t e k b i r s ö z ü k l e değinmeyişiyle, onu yok saymakla kalmamakta, oradaki değerlendirmeyi açıkça kabul etmekte ve karşısına kendi yanlış değerlendirmesini çıkarmaktadır.

Böylesi bir davranışın nedenleri nelerdir?

Kanımızca burada iki şey gözönüne alınmalıdır: 1954'e ait alıntıda belli olduğu gibi, ÇKP, Tito revizyonizmi meselesinde açıkça sallantılı bir tutum içindedir. ÇKP'nin 1954'te gerçekten Kruşçof'un Yugoslavya'ya ilişkin değerlendirmesine katıldığı ve böylelikle Komünform'un Marksist-Leninist değerlendirmesine açıkça karşı çıktığı düşüncesi bu durumda ister istemez doğuyor.

Aşağıda gösterilen bölümler, ÇKP'nin, J.W.Stalin önderliğinde Komünformbüro'nun Tito revizyonizmine, Yugoslav partisi ve bütün ülkenin soysuzlaşmasına karşı mücadelesini sürdürmeye muvafakat etmediğini belli etmektedir. 1956'da, "Renmin-Ribao'da "Proletarya Diktatörlüğünün Tarihsel Tecrübeleri Üstüne" başlığıyla yayınlanan, ÇKP genişletilmiş politbüroadaki bir tartışmayı temel alan makalede; J.W.Stalin'in doğru yoluna açıkça saldırılmaktadır bile:

"O (Stalin, y.n.) uluslararası komünist hareket içinde birdizi hatalar yaptı; özellikle Yugoslavya meselesindeki yanlış kararı verdi." (Proletarya Diktatörlüğünün Tarihsel Tecrübeleri. S.9, Pekin 1963)

"Yugoslav yoldaşların Stalin'in hatalarına karşı özel bir hınc beslemeleri anlaşılır birşeydir." (agy.S.47)

Kruşçof revizyonistlerinin Tito'yla yaptıkları karşı-devrimci ittifak gözden kaçmaz bir duruma geldiğinde ÇKP, oportünist bir hileyle işin içinden sıyrılmaya kalkıştı.

Stalin'e karşı yoğun, anti-marksist saldırılarına bağlı olarak modern revizyonistlere verdikleri ödünleri özeleştirel bir tarzda kabul edip mahkum edeceklerine; Tito kliğini "geri kazanmak istedikleri"ni öne sürerek davranışlarını haklı çıkarmaya kalkıştılar. Bu Tito revizyonizmini teşhir etmiş olan tüm Marksist-Leninist partileri itibardan düşürmek anlamına gelir.

ÇKP'nin Yugoslavya'ya karşı tutumu Komünformbüro kararlarının sürü-

tolmez Marksist-Leninist mevzilerine-Stalin'e kara çalmalarla bütünleştirilmiş- bir saldırı anlamını taşımaktaydı. Bu tutum, Tito revizyonizmine karşı ideolojik ve siyasal mücadelenin ağır bir küçümsenmesi, Yugoslav partisinin anti-marksist mevzilerinin bilmemezlikten gelinmesi ve modern revizyonistlerin dilekleri doğrultusunda açık bir ödün demektir. (*)

2- ÇKP, Kruşçof revizyonistlerinin Stalin'e yönelik saldırıları karşısında nasıl tutum aldı?

Kruşçof revizyonistleri, Marksizm-Leninizmi geniş çapta revizyondan geçirmeyi hedef alan; Stalin'e yönelik kudurmuş saldırılarını "kişileri putlaştırma ve bunun sonuçları"na karşı mücadele paravanası altında başlattılar. SBKP (B)'in, Sovyet halkının ve uluslararası komünist ve işçi hareketinin önderi olarak, büyük teorik ve pratik yapıtında ölünceye dek revizyonizmle mücadele ettiği Marksizm-Leninizmi tutarlılıkla, geliştirdiği için Stalin'e saldırmak zorundaydılar. Doğru bir şekilde uygulandığında uluslararası Marksist-Leninist harekete çok büyük zaferler kazandıran öğretilerini itibardan düşürmek için Kruşçof revizyonistleri Stalin'e büyük bir kinle saldırdılar.

Kruşçof'un "kişileri putlaştırma"ya karşı mücadelesi revizyonist çizgisini haklı kılmakta kullanılan bir araçtı. Kruşçof'un XX. Parti Kurultayı'ndaki mahut "gizli raporu"nda başvurduğu, Stalin'i "zalim"ve "diktatörlük"le lekeleme çabaları, aslında Sovyetler Birliği'ndeki, Stalin'in başını çektiği proletarya diktatörlüğüne doğrudan bir saldırıydı. Kruşçof revizyonistleri bununla, proleter sınıf devletinin tasfiyesine yönelik; revizyonist "bütün halkın devleti" savını aklı yatkin duruma getirmeyi amaçlıyorlardı.

Komünizm yolunda ilerledikçe sınıf mücadelesinin şiddetlendiğini söyleyen Stalin'in Marksist-Leninist görüşüne demogojik bir tazda karşı çıkarak, Stalin'in siyasetine "kitlesel terör siyaseti" lekesini buluşturmakla, "sosyalist demokrasinin yeniden kurulması" sloganı altında aslında sosyalist toplum düzenini soysuzlaştırmak için burjuva liberalleşmesinin temelini atıyorlardı.

SBKP XX. Parti Kurultayı sonrasında; modern revizyonistlerin tüm dünya emperyalistleri ve gericiileriyle ortaklaşa Marksizm-Leninizme bütün toplarıyla ateş açtıkları, bu durumda, Stalin'in savunulması meselesi tüm Marksist-Leninistler için olağanüstü önemde bir mihenk taşı oluyordu.

- o Stalin'e yönelik bu iftira kampanyası, Marksizm-Leninizme yönelik bu
- o saldırılar karşısında, o zaman olduğu gibi şimdide her Marksist-Leninist'in birinci ödevi, Marks, Engels ve Lenin'in mirasını; böyle mü-
- o kemmel savunup geliştirmiş olan Marksizm-Leninizm klasiklerinden,
- o büyük Marksist-Leninist Stalin'i herhangi bir ödün vermeksizin savun-
- o maktır.

(*) Tito meselesinde AEP ilkelere bağlı bir tutum almıştır. AEP sürekli olarak Tito revizyonizminin karşı-devrimci yüzünü teşhir etmiş, bunu yaparken "muhtemel olumlu değişiklikler" falan gibi kaçamaklara başvurmuştur. Stalin'i Komünformbüro'nun Yugoslavya'ya ilişkin doğru çizgilerinin propagandasını ve savunmasını yapmıştır; örneğin "Informationsbüro kararının yayınlanmasından 15 yıl sonra (Theorie und praxis des Marxismus-Leninismus, 1/1979; S.73) başlıklı broşürde; ya da Enver Hoca'nın 1960 Moskova Görüşmesi'nde, AEP'nin Tito revizyonizmine karşı tarihsel mücadelesini belgelediği konuşmasında olduğu gibi: AEP ayrıca dahili bir mektubunda, Tito kliğinin saygınlığını geri vermeye yönelik olarak atacakları her adım için, Kruşçof revizyonistlerini şiddetle protesto etmiştir.

Stalin'in s.vunulması gerek Marksizm-Leninizme teorik katkılarının, gerekse Sosyalist Sovyetler Birliği'nde proletarya diktatörlüğünün kurulup pekiştirilmesi sırasındaki ve uluslararası komünist hareket içindeki pratığın savunulmasını içerir.

Buradan çıkarak, ÇKP'nin SBKP XX. Parti Kurultayı'ndan hemen sonra Stalin'e karşı tutumuna bakalım: Dünyada ideolojik ve siyasal sınıf mücadelesinin şiddetlendiği bu durumda ÇKP'nin konumu neydi?

ÇKP 1956 yılında SBKP XX. Parti Kurultayı'ndan hemen sonra birkaç ay sonra birçok yabancı dilde de olmak üzere, "Proletarya Diktatörlüğünün Tarihsel Tecrübeleri Üstüne" ve "Proletarya Diktatörlüğünün Tarihsel Tecrübeleri Üstüne Biraz Daha" başlıklı iki makale yayınlanmıştı. Kruşçof revizyonistlerinin Stalin'i böyle baştan aşağı kahretmesine ÇKP'nin muvafakat etmediği bu iki makalede görülmektedir:

"Bazıları, J.W.Stalin'in tümüyle haksız olduğu görüşündeler. Bu ciddi bir yanlıdır. J.W.Stalin mükemmel bir Marksist-Leninisttir, ve fakat o aynı zamanda ML olarak belli ciddi hatalar yapmıştır..."Proletarya Diktatörlüğünün Tarihsel Tecrübeleri Üstüne"den, (Pekin 1963 S.21)

"Stalin'in düşüncü ve davranışına bütün olarak... bakıldığında, gerek olumlu gerekse olumsuz yanları yararlılıklarının yanı sıra hatalarında görülmelidir. Mesele her yönüyle incelendiğinde 'Stalinizm'-bu kavrama yer vermek gerekirse ilk planda yalnızca komünizm ve Marksizm-Leninizm anlamına gelirken bu en önemlisidir- kavramı Marksizm-Leninizme aykırı, köklü bir düzeltme uğraması gereken bazı son derece ciddi hataları ancak ikinci planda içerir... Stalin'in hataları, kanımızca yararlılıklarından sonra, ikinci yeri alır." (Proletarya Diktatörlüğünün Tarihsel Tecrübeleri Üzerine Biraz Daha, S.45)

Şimdi ÇKP'ne göre Stalin'in son derece ciddi hatalarının neler olduğu na bakalım:

"Ana darbe", Stalin'in yaptığı gibi proletarya diktatörlüğünün Sosyalist Birliği'ndeki düşmanlarına değil, "yabancı emperyalizmin saldırı-ğan güçlerine yöneltilmeliydi." (Proletarya Diktatörlüğünün Tarihsel Tecrübeleri Üzerine Biraz Daha, S.55)

"Sınıfların ortadan kaldırılmasından sonra sınıf mücadelesinin keskinleştiğinin, Stalin'in yaptığı gibi vurgulanması gerekmezdi...Sovyetler Birliği KP'si Stalin'in bu yöndeki hatalarını düzeltmekte tamamen haklıdır. (agy.S.56)

"Stalin Yugoslavya meselesinde yanlış karar vermiştir." (Proletarya Diktatörlüğünün Tarihsel Tecrübeleri Üzerine S.9/10)

Ayrıca adı geçen yazılarda Kruşçofla koro halinde, Stalin'e yönelik en iğrenç iftiralar desteklenmektedir!

"Kibirliydi...(Proletarya Diktatörlüğünün Tarihsel Tecrübeleri Üzerine S.6)

"Kişilerin putlaştırılmasını... teşvik ediyordu." (agy.S.8), "Keyfi çalışma yöntemleri" uyguluyordu. (...Tarihsel Tecrübeleri Üstüne Biraz Daha, agy.S.37) "Kitlelere yabancılaşmış"tı, (agy.S.38), "büyük güç sevenizmi vardı" (agy.S.38). Bu ve buna benzer sloganlar yan yana sıralanıyordu!

ÇKP'nin Stalin'i tamamen telin etmekte dayatmasına rağmen, Stalin'in teorik ve pratik yapıtına yönelik bu saldırılarının, Kruşçof revizyonistlerinin bu meselelerde Stalin'e karşı saldırılarıylı uyum sağladıkları burada açıkça görülmektedir.

ÇKP'nin 1957 ve 1960 - görüşmelerinde, Kruşçof revizyonistlerine karşı Stalin'i savunma mücadelesini kararlılıkla yürütmediklerine yukarıda getirilen görüşler temelinde şaşmamak gerekir. İşte bu yüzden, "kişileri putlaştırmanın en zararlı sonuçlarının aşılması"nın, dünya komünist hareketinin büyük bir zaferi demek olduğu ifadesi, ÇKP'nin hemen hemen

hiçbir itirazıyla karşılaşmaksızın 1960 "Açıklaması"nda yer alabiliyordu. (Bak.. "1957 ve 1960 Moskova Görüşmeleri Deklarasyonları - Uluslararası Komünist Hareketin Genel Çizgisi Üstüne Polemik'in Belgeleri Dortmund, 1973 S.67'de ki "Komünist ve İşçi Partileri Temsilcileri Görüşmesi Ortak Açıklaması", 1960)

"Genel Çizgiye Öneri"de de Stalin'e 'tutum meselesi ÇKP'nce Kruşçof revizyonistlerine karşı mücadelenin konusu yapılmamaktadır. Kruşçof revizyonistleri "kişileri putlaştırmayla mücadele meselesinde yalnızca ima yoluyla, eleştirilmektedir.

"Son yıllarda bazı kişiler Lenin'in önder, parti, sınıf ve kitle arasındaki ilişkilere değgin, kendi içinde bir bütün oluşturan öğretisine aykırı hareket ettiler ve "kişileri putlaştırmayla mücadele" meselesini gündeme getirdiler ki, bu yanlış ve zararlıdır... Bazıları, "kişileri putlaştırmayla mücadele"adı altında attıkları çığlıklarla aslında her a-raca baş vurarak proletarya partisi ve proletarya diktatörlüğünü lekelemektedirler." ("Öneri", "Polemik" S.44/45)

Kruşçof revizyonistlerinin sancaklarına yazdıkları "kişileri putlaştırmayla mücadele"nin karşısına Lenin'in önder, parti, sınıf ve yığın ilişkilerine değgin öğretisini çıkarmakla Kruşçof revizyonistlerinin saldırılarına karşı doğru bir görüşün vurgulandığına kuşku yoktur.

Ama yine de, ÇKP'nin böylece Stalin meselesinde modern revizyonistler'e olan bütün zıtlığını açıklamış olduğunu ve bunlarla tam cephe mücadele edeceğini sanmak yanlış olur. Böylesi bir mücadele yerine Kruşçof-revizyonistlerine şu açıklamada bulunuluyor:

"Ayrıca ortak çıkarlarımız olan bazı meseleler vardır; örneğin Stalin'e yönelik eleştiri gibi." ("Öneri", "Polemik", S.59)

Kruşçof revizyonistleriyle 1963 yılından sonra başlayan açık tartışmadan 1956 tarihli bu iki makale ÇKP tarafından özeleştirel bir tarzda red olunacağına, üstüne basa basa onaylanması bu "ortak çıkarlar"dan ne anlaşılması gerektiğini açıkça ortaya sermektedir.

"Bu iki makale Stalin'in tüm yaşamını ayrıntılı olarak çözümlemekte... ve uygun bir şekilde ama açık olarak SBKP XX.Kurultayı'nın yanlış savlarına eleştiri getirmekteydi" (Yorum: SBKP yönetimiyle aramızdaki ayrılıkların kökeni ve gelişmesi, "Polemik", S.75)

Yani, özünde Kruşçof-revizyonistleri'yle aynı olan Stalin'e yönelik içeriksel saldırılarda özellikle diretilmektedir.

ÇKP'nin Stalin'e tavrı meselesini niçin "ortak çıkarlar"a ilişkin bir mesele olarak gördüğü, ÇKP'nin Stalin hakkındaki görüşlerini ayrıntılı olarak sergilediği "Stalin Meselesi Üstüne" başlıklı yorumda daha da aydınlanmaktadır.

Girişte şu tesbit yapılmakta:

"Stalin meselesi dünya çapında anlama sahip bir meseledir... Bu meselede kesin bir hüküm bu yüzyılda muhtemelen mümkün olmayacaktır." (Yorum: Stalin Meselesi Üstüne, "Polemik", S.133)

ÇKP'nin Stalin'e yaklaşımı daha burada kendini belli etmektedir. Stalin'in modern revizyonistlere karşı ayrıntılı olarak savunulması zorunluluğundan hareket edilmemekte, onun yerine "Stalin meselesi"nde "çözülme-miş mesele"den yola çıkılmaktadır.

İşte bu modern revizyonizmin ÇKP'nde ki etkisinin damgasını taşıyan bir konudur. Çünkü Marksist-Leninistler için bir "Lenin meselesi" nasıl yoksa bir "Stalin meselesi"de yoktur. Marksist-Leninistler nasıl ki Marks ve Engels arasında ve Marks ve Lenin arasında ilkesel bir ayırım yapmıyorlarsa, Lenin ve Stalin arasında da böyle bir ayırım yapılmasına asla izin vermezler.

ÇKP'ne göre Stalin'e şu yaklaşım doğrudur:

"Stalin eleştirilmek zorundadır. Ama eleştirinin biçimine ilişkin görüşlerimiz farklıdır. Mutabık olmadığımız birkaç mesele vardır." (Mao Zedung'un 23.10.1956'da Çin'deki Sovyetler Birliği Büyük Elçisi'nin kabulünde yaptığı konuşmadan yoruma alıntı: SBKP yönetimiyle aramızdaki ayrılıkların kökeni ve gelişmesi, "Polemik", S.73)

Yani, Stalin'in eleştirilmek zorunda olduğu, "hatalarının" tartışıl-mak zorunda olduğu konusunda ÇKP'nin çağdaş revizyonistlerle uyuma sağ-ladığını görüyoruz. Yalnız onlar Kruşçof revizyonistlerinin eleştirisi-nin biçimini kabul etmiyorlar. Bunun yanısıra Kruşçof revizyonistlerinin "birkaç" içeriksel saldırısını da kabul etmiyorlar.

ÇKP Stalin'e yaklaşım ödevini şöyle ifade ediyordu:

"ÇKP, Stalin'in yararlılık ve hatalarının tarihsel maddecilik yöntemiyle, tarihsel durum gözönüne alınarak, tüm yönleriyle, nesnel ve bilimsel olarak incelenmesi... gerektiği kesin kanısını taşımaktadır." (Yorum: Stalin Meselesi Üstüne, "Polemik", S.135)

ÇKP bu yorumda da yukarıda alıntıladığımız 1956 tarihli iki makalede-ki Stalin'e yönelik inanılmaz ve tümüyle dayanıksız ithamlarını -biçimde biraz sulandırarak- ama kanıt ve tanıtıların belki de gerekli olabile-ceğini ima yoluyla bile belirtmeksizin yinelenmekte. Yapılan, Stalin'in geniş kapsamlı yaptırımları çözümüyle, değerdendirilmeden, sayısız "iddialar"ın peşinen yinelenmesidir. İşte böylelikle Stalin'den aşağıdaki gibi söz ediliyor:

"Metafizik çukuruna düştü", "belli dönem ve belli meselelerde iki çelişki türünü" birbirine karıştırdı, "karşı devrimi bastırmakta çok iler-i" gitti, "proleter demokratik merkezîyetçiliğine tamamen uymadı", "uluslararası komünist hareket içinde... bazı yanlış öğütler..." v.d. (agy. S.137)

Kruşçof revizyonistleri Stalin'i "zalim" ve "diktatör olarak mı ad-landırıyorlardı; işte ÇKP'de Stalin'in bazı karşı-devrimi bastırma du-rumlarında "çok ileri" gittiğini ileri sürüyorlar. Her ne kadar ÇKP öy-lesine mutlak ifadeler kullanmıyor "belli tarzda", "belli dönemlerde" v.b. sözleriyle bazı sınırlamalara baş vuruyorsa da suçlamalar özünde aynı tanıtılmamış suçlamalardır.

Ama bir meseleye ilişkin olarak ÇKP Stalin'i teorik eleştiriye tabi tutmayı deniyor. Hatta eleştirmek için Stalin'in yaptırının iki yeri a-lıntılanıyor.

Burad sözü edilen, sosyalist üretim ilişkilerinin kurulmasından son-ra proletarya diktatörlüğünde sınıf mücadelesinin varoluşunun nedenleri meselesidir.

ÇKP MK, daha doğrusu Politbüro 1956 yılında "Tarihsel Tecrübeler..." başlıklı yazısında, sınıf mücadelesinin şiddetlenmesinden hareket etti-ğinden, proletarya diktatörlüğünde ana darbevi içe yönelttiğinden ötürü Stalin'i eleştirdiği halde, bu eleştiri 1964 yılında unutuluyor, bu kez tam tersi eleştiriliyordu:

"...tarımda kollektifleşme genellikle gerçekleştirildikten sonra, da-ha henüz çok erkenken, o, (Stalin y.n.), Sovyetler Birliği'nde 'artık uzlaşmaz sınıflar olmadığı nı ve Sovyet toplumunda 'sınıflararası çatış-maların ortadan kalktığı'nı ilan etti." (Yorum: "Kruşçof'un Sahte Komü-nizm'i ve Dünya için Tarihsel Öğretiler Üzerine", "Polemik", S.478) (A)

(*) ÇKP'nin getirdiği iki alıntı aşağıdaki yazılardandır: Sovyet Sosya-list Cumhuriyetleri Birliği Anayasa Taslağı Üstüne, "Leninizm'in Sorun-ları, Moskova 1947, Sayfa 617 ve XVIII. Parti Kurultayı'na SBKP(B) MK çalışmalarına ilişkin hesap verme raporu, agy.S.708.

Kanımaızca, Stalin'e yönelik bu eleştiri de y a n l ı ş olup sonuçları ağır bir hatayı içinde barındırmaktadır.

Üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetin kaldırılmasıyla, Sovyetler Birliği'nde insanın insan tarafından sömürülmesinin bertaraf edildiği uzlaşmaz sömürücü sınıfların tasfiyesiyle son sömürü artıklarının ortadan kaldırıldığı bir dönemde Stalin büyüklüğünü gösterip içteki sınıf mücadelesinin şiddetlenişini vurgulamış ve artık "uyum" zamanının başladığını ileri süren tüm görüşlere karşı propaganda yapmıştır. (Bak: Stalin "Parti Çalışmasındaki Eksiklikler Üzerine..." 1937, Yeni basım "Marksist-Leninist Yazılar Dizisi, 1979, S.20)

ÇKP bunu kâbul etmemekle kalmayıp, birde bu yüzden Stalin'i eleştirmekle, aslında sınıf mücadelesinin, sınıf olarak burjuvazinin var oluşuna bağlı olduğu olduğunun propagandasını yapmaktadır.

1956 tarihli makalelerinde, sosyalist üretim ilişkilerinin kurulmasından sonra uzlaşmaz sınıfların tasfiye edilmiş olduğu gerçeğinden, böylelikle sınıf mücadelesinin sönüğü ve sınıf mücadelesinden söz etmenin saçmalık olduğu anlamındaki çürük, teslimiyetçi ve revizyonist bir sonuç çıkaran ÇKP, bu kez 1964'te, Sovyetler Birliği'nde sınıf olarak burjuvazinin daha 1936 yılında tasfiye edilmiş olduğu gerçeğini inkâr ediyordu.

Burada esasen önemli olan, ÇKP'nin sınıf mücadelesine ilişkin dar, burjuvazinin s ı n ı f olarak varlığına bağlı görüşlerinin, prolearya diktatörlüğü için öldürücü tehlikeler içermektedir.

- o Sınıf mücadelesi, komünizm yolunda proletaryayı engelleyen tüm düşmanlara, tüm düşmanca görüş ve alışkanlıklara yöneliktir. Çünkü, komünizmin kesin zaferi elde edilene dek proletaryaya düşman tüm görüş nümreler sınıf damgasını taşırlar ve bu nedenle, değişik biçimler alan sınıf mücadelesi içinde yok edilmeleri zorunludur.

Bu saydıklarımızdan sonra aklı, ÇKP'nin tutumunun Kruşçof revizyonistlerinininkinden f a r k l ı n' ne olduğu sorusu gelmektedir.

ÇKP, özellikle,

"Stalin'i tamamen yadsımayı" (Yorum: Stalin Meselesi Üstüne, "Polemik, S.133) kabul etmiyordu.

Bu noktadan hareket eden, Kruşçof-revizyonistlerine aşağıdaki eleştiriye yöneltiliyordu:

"Onlar Stalin'i yoldaş olarak değilde düşman olarak ele aldılar. Tecrübelerin özetlenmesinde eleştiri-özeleştiri yöntemini kullanmayıp, tüm hatalardan Stalin'i sorumlu tuttular ya da keyfi uydurulma, sözümona 'hatalar'ı ona malettiler... Kruşçof Stalin'e 'katil', 'cani', 'haydut', 'kumarbaz' gibi isimler yakıştırdı...

"Kruşçof'un Stalin'e yönelik kudurgan saldırıları aslında Sovyet sisteme ve Sovyet devletine yöneliktir." (Yorum: Stalin Meselesi Üstüne, "Polemik", S.141/143)

Stalin'in her yönden lanetlenmesi karşısında ÇKP:

"Evet, Stalin'i savunmak istiyoruz" (agy.S.139) diyerek bu uygulamasına aşağıdaki sınırlamayı da eklemeyi unutmadı:

"ÇKP Stalin'i savunursa, olumlu yanları yüzünden... savunur." (agy. S.139)

Böylece "olumlu yanlar" olarak ÇKP, Stalin'in yararlılıklarını, Lenin'in ölümünden sonra Stalin'in Sovyet halkına önderlik ettiği, sosyalizmin inşasında ve "Büyük Ana Vatan Savaşı"nda yararlılık gösterdiği gereklerini sayıyor.

Ayrıca her türden oportünizme karşı Marksizmi-Leninizmi savunup geliştirdiği Stalin'in teorik yapıtının "Marksizm-Leninizmin ölmez belge-

leri" (agy. S.136) niteliği taşıdığı ileri sürülüyor.

Ve son olarak,

"Stalin'in tüm yaşamı büyük bir Marksist-Leninist'in büyük bir proleter devrimcinin yaşamıdır." (agy. S.137) deniyor.

ÇKP o dönemde Stalin'in belli yararlılıklarını saymakla, Kruşçof revizyonistlerinin duyulmamış saldırılarına kuşkusuz karşı koymuştur ve ÇKP'nin Stalin'i savunduğunu ilân etmesi o dönemde dünya Marksist-Leninist hareketi içinde birçok genç Marksist-Leninist güç üzerinde büyük bir rol oynamıştı. Ama bu, ÇKP'nin, Stalin'i savunmaya ilişkin olarak Marksist-Leninistlere yönelmiş ve halende yönelmekte olan talepleri yerine getirdiği anlamına a s l a gelmez.

Stalin'in büyük yararlıklar göstermiş olduğunun demagogik nedenlerle modern revizyonistlerce de kabul edildiği hatırlanırsa bu daha açık olarak ortaya çıkar. Örneğin Brejnev, iktidara geldikten sonra Stalin'i övmek ve Kruşçof'un sürekli olarak Stalin'e yönelttiği kaba suçlamalardan kaçınmak zorundaydı. Bu davranışın bir nedeni de, Brejnev-revizyonistlerinin, "çok ileri" giderek açıkça "Sovyet sistemi'nin lagvını" talep eden ve taleplerini sık sık batılı emperyalistlerin daha çok etkili olması doğrultusunda propagandalarıyla birleştiren, aşırı revizyonist güçlerle aralarına sınır çekme zorunda oluşlarında görmek gerekir.

Brejnev revizyonistlerince yayınlanmış olan bir "Sovyetler Birliği Komünist Partisi Tarihi"nde XX. Parti Kurultayı'na ilişkin bölümde Stalin'den şöyle söz edilmektedir:

"O (Stalin, yazarın notu) teorisyen ve önemli bir örgütleyici olarak, troçkistlere, sağ oportünistlere ve gerek burjuva milliyetçilerine, gerekse etrafındaki kapitalist güçlerin dolaplarına karşı mücadeleyi yönetmiştir. Sadece Sovyetler Birliği'nde sosyalizmin zaferinin güvence altına alınması doğrultusunda değil komünist hareketinin ve kurtuluş hareketinin tüm dünyada gelişimi açısından da önemli yararlılıklar göstermiştir." (SBKP Tarihi, Verlag Marksistische Blotter, Frankfurt/M 1977, S.643)

Ve aşağıdaki bölüm ÇKP tarafından da aynen yazılmış olabilir:

"Parti Stalin'in faaliyetinde iki yön görmektedir: Değer verdiği olumlu bir yön ve eleştirip mahkûm ettiği olumsuz bir yön." (agy.S.644)

Çağdaş revizyonistlerin çeşitli saldırılarına tam cephe olarak karşı çıkmakla kalmayıp, üstelik kendileri de -her ne kadar sulandırılmış bir biçimde olsa da- Stalin'e yönelik, özünde aynı saldırıları ortaya koyduğu için, Stalin'in yararlılıklarını saymış olması hiçte ÇKP'nin Stalin'i gerçekten savunduğu anlamına gelmez.

- o Marksist-Leninist'lerle modern revizyonistler arasındaki gerçekten
- o ayırıcı çizgi ancak Marksizm-Leninizm teorisinin savunmasından hareket eden, saldırgan Kruşçof revizyonistlerinin t ü m dolaylı
- o ve doğrudan saldırılarını defedici bir anlayışla Stalin'i ve yaptığını sakınıp savunarak çizilebilirdi.

ÇKP Stalin'in teorik ve pratik büyük yapıtını modern revizyonistlere karşı her yönden savunmamakla, Marksist-Leninist'lerin bu her zaman güncel ve zafer kazandırıcı öğretilerini terketmiş oldu.

* * *

ÇKP'nin Stalin meselesine ilişkin bu tutumunun "Polemik"teki anlamına gelince; ÇKP'nin Kruşçof revizyonizmine karşı koyuşuyla o dönemde yeni biçimlenen uluslararası Marksist-Leninist hareket içinde büyük bir otoriteye sahip olduğunu bilmek önemlidir.

ÇKP'nin bu, Stalin'i tamamen lanetlemeyen konumu ve örneğin resmini Marx, Engels ve Lenin'in resminin yanına asmaya devam etmeleri tüm ülke-

lerin revizyonistlerinin dünya emperyalizmiyle ittifak halinde Stalin'e karşı kudurgan kıskırtıcılıklarını sürdürdükleri o dönemde biryandan birçok genç devrimcinin Anti-Stalin kıskırtıcılığının girdabında boğulmalarını engelleyen bir fren görevini yerine getirirken; öbür yandan ÇKP'nin Stalin'e yönelik "eleştirisinin" Kruşçof revizyonistlerinin saldırılarına oranla daha ziyade kabul edilmesi anlamını da taşıyordu. ÇKP'nin Stalin meselesindeki yanlış konumu, dünya Marksist-Leninist hareket içinde Stalin meselesinde birçok durumda çekingen ve tutarsız bir davranışa gerçekten geniş ölçüde yol açmıştır.

Böylelikle, ÇKP'nin Stalin meselesinde "Polemik"te aldığı hatalı tutumu uzun vadede görüldüğünde çok büyük zarar vermiş olduğu ve halâ da verdiği ortaya çıkmaktadır.

Stalin konusunda "Polemik" belgelerinde açıklanan tutumun, ÇKP'nin revizyonist çizgisinin gelişiminin köklerinden birini oluşturduğu açıkça görülmek zorundadır.

İşte bu nedenle, Çin'de 1975 yılında yürütülen, proletarya diktatörlüğü üstüne geliştirilmiş Marksizm-Leninizm öğretilerinin okunup, incelenmesi kampanyasında yalnız Marx, Engels ve Lenin'in proletarya diktatörlüğü konusunda yazdıklarının okunup incelenmesine çağrıda bulunulurken, Stalin'in proletarya diktatörlüğüne ilişkin ayrıntılı anlatımların biryana itilmiş olması bir raslantı değildir.

ÇKP'nin Stalin'i ve özellikle onun proletarya diktatörlüğüne ilişkin öğretilerini uzun süredir tutarlılıkla savunmayıp üstelik bunlara saldırmış olması gerçeği, ÇKP'nin bugünkü revizyonist yönetiminin, konuyla bağlantı kurup Stalin'e aşırı derecede çamur çalmasını kolaylaştırmaktadır.

Örneğin Hua Gue-Feng Stalin dönemi Sovyetler Birliği'nden yalnızca "ibret verici olumsuz örnek" olarak ders alınabileceğini ilan etti. (Peking Rundschau 1/77, S.31)

Marksist-Leninistler'in bugün önlerinde duran en önemli ödevlerden biri, Marksizm-Leninizm'i savunmak için, Stalin'i modern revizyonistlerle ve her renkten oportünistlere karşı mücadelede savunmaktır.

3. SBKP XX. Kurultayı'nın, Marksizm-Leninizm'in temel ilkelerine karşı cepheden saldırısında ÇKP'nin aldığı yanlış tutum.

Kruşçof revizyonizmi 1956 yılındaki XX. Kurultay'da Marksizm-Leninizm'e tam cepheden revizyonist saldırısını resmen başlattı. Kruşçof revizyonistleri, dünya komünist partilerinin ödevlerine ilişkin temel sorunlara değgin revizyonist çizgilerini bu kurultayda ortaya serdiler.

Bu "yeni çizgilerini" tüm uluslararası komünist harekete yön gösterici olarak sundular.

SBKP XX. Kurultayı'nın, Marksizm-Leninizm'in temel ilkelerine "dünya ölçeğinde büyük değişiklikler" bahanesiyle saldıran ana savlar şunlardı:

- Emperyalizmde savaşların kaçınılmazlığına ilişkin Marksist-Leninist savın karşısına Kruşçof şu revizyonist savla çıkıyordu: "Ama savaşların kaçınılmazlığı diye birşey yoktur." (Kruşçof, SBKP MK'sinin XX. Kurultay'a Faaliyet Raporu, Dietz Verlag, Berlin 1956, S.43)

- Emperyalist dünya sisteminde emperyalist büyük güçlerin dünya hegemonyası uğruna dalıştığına ilişkin Marksist-Leninist savın karşısına Kruşçof şu revizyonist savı çıkarıyordu: "Sovyetler Birliği de Büyük Britanya, Fransa gibi... Avrupa'da yeni bir savaşın oluşmasına engel olmaya derin ilgi duymaktadır." (SBKP XX Kurultayı'nın SBKP MK Faaliyet Raporuna ilişkin Kararı, agy. S.168)

Yani böylelikle emperyalist büyük güçlerin barış melekleri oldukları açıklanmış oluyordu.

- Ezilen halkların yalnızca proletarya hegemonyası altında anti-emperyalist ve anti-feodal devrimlerle emperyalizmden, komprador ve ağa sınıflarından kurtulabilecekleri ve yalnız bu yoldan sosyalizme doğru ilerleyebileceklerine ilişkin Marksist-Leninist savın karşısına Kruşçof şu revizyonist savı getiriyordu: "Böylelikle son on yıl içinde yaklaşık olarak 1-2 milyar insan, diğer bir deyişle yeryüzü nüfusunun hemen hemen yarısı sömürgeci ve yarı sömürgeci bağımlılıktan kurtuldular... Halk Çin'i ve bağımsız Hindistan cumhuriyeti büyük güçler arasına katılıyorlar." (Faaliyet Raporu sayfa 24)

Hindistan gibi, sömürgeciliğin yerini yeni-sömürgeciliğin aldığı devletler burada Kruşçof revizyonistleri tarafından, emperyalizmden kurtarılmış uluslar olarak ortaya konuyor. Buna uygun olarak sosyalist Çin'de emperyalizm, komprador ve ağa sınıflarının egemenliği altındaki Hindistan'la bir tutuluyor. Böylelikle gerçek bağımsızlık ve kurtuluşa kavuşmanın koşulu olarak anti-emperyalist ve anti-feodal devrimin zaferinin gerekliliği red olunuyor.

- Kapitalizmden sosyalizme geçiş için şiddete dayanan proleter devrimin koşulsuz gerekliliğine ilişkin Marksist-Leninist savın karşısına Kruşçof şu revizyonist savla çıkıyor: "İşçi sınıfı için; gerici, halk düşmanı güçleri yenilgiye uğratma, parlamentoda sağlam bir çoğunluk sağlama ve parlamentoyu burjuva demokrasisi organlığından halk isteginin gerçek bir aleti durumuna dönüştürme olanağı vardır..." (agy. S.46)

Bu, şiddete dayanan proleter devrimin reddi ve "barışçıl, parlamenter yoldan" kapitalizmden sosyalizme geçişin propagandasıydı.

- Her sosyalist devletin dış siyasetinin genel çizgisinin proleter enternasyonalizmi olduğuna ilişkin Marksist-Leninist savın karşısına Kruşçof şu revizyonist savı çıkarıyordu: "Çeşitli toplumsal düzene sahip devletlerin barış içinde birarada yaşamasına ilişkin Leninist ilke ülkemizin dış siyasetinin genel çizgisi olmuştur ve bu böyle kalacaktır." (agy. S.38)

- Sosyalist üretim ilişkileri kurulduktan sonra proletarya diktatörlüğünü pekiştirme, burjuvazinin en köklü yanı ideolojik direncini kırma bakımından her yönden ideolojik sınıf mücadelesinin özel önemi olduğuna ilişkin Marksist-Leninist savın karşısına Kruşçof revizyonist üretici güçler savını çıkararak, artık "Marksizm teorisinin ekonomik yanının ön plana" geçtiğini ileri sürüyordu. (Karar. S.151)

- Proleter öncü partinin her zaman burjuva ideolojisinin çelişmelerine karşı uzlaşmaz bir mücadele vermesinin zorunluluğuna ilişkin Marksist-Leninist savın karşısına Kruşçof, karşı devrimci sosyal demokrasi ile kaynaşmayı öngören revizyonist savla çıkarak, "karşılıklı suçlamalara son verme, ortak noktalar bulma ve bu temelde ortak çalışma esasları geliştirmenin gerekliliğinden söz ediyordu. (Faaliyet Raporu. S.222 ve devamı) (*)

Marksizm-leninizm'e ve ona klasik yapıtlar vermiş olan Stalin yoldaş'ı yönelik bu sert ve yoğun saldırılar dünya emperyalistleri ve Tito kligi gibi uşaklarınca hayranlıkla karşılandı, onları sevinç çığlıklarına boğdu.

Marksist-Leninist ilkeye bağlılıkları güç bir sınava tabi tutulduğundan ötürü SBKP XX. Kurultayı'na alınan tavır tüm dünya Marksist-Leninistleri için son derece ciddi bir meseleydi. Bu durumda Çin KP nasıl bir tepki göstermiştir?

Kurultay yapıldıktan hemen sonra Çin parti önderleri, Çin basını ve ÇKP VIII Kurultayı'nda sevinçle karşıland.

(*) "WBK'nın yayınladığı "Kara Belgeler"e dikkat çekerek: "SBKP XX. Kurultayı'nın ana konuları". Bu belgede sözkonusu konuların eleştirisinin yanı sıra XX. Kurultayı'nın kararında özet olarak yer almaktadır. Ne ya-

Örneğin "Renmin Ribao'da "Proletarya diktatörlüğüne ilişkin tarihsel tecrübeler üstüne" başlığıyla Nisan 1955'da yayınlanan ve 1963'de bile doğrudur savıyla "Polemik'te (S.75) propagandası yapılan makalede şöyle denilmektedir:

"SBKP XX.Kurultayı uluslararası ilişkilere ve SSCB'nin inşasına değışir yeni deneyimle özetleyip birdizi önemli kararlar almıştır.... Kişileri putlaştırmayla mücadele sorunu XX.Kurultay çalışmalarında önemli bir yer kaplamıştır." ("Proletarya diktatörlüğünün tarihsel deneyimleri" S.1)

Mao Zedung ÇKP VIII.Kurultayı'nda SBKP XX.Kurultayı'nın "...Birçok doğru yönerge verip partinin hatalarını eleştirdiğini" açıklamıştır. (ÇKP VIII.Kurultayı Belgeleri, Pekin 1956 S.10)

Bu durumda, ÇKP SBKP XX.Kurultayı'nı ilkin saygıyla karşılayıp desteklemiştir. (**) Ama parti içinde XX.Kurultay'dan iki ay sonra Kurultay'ın revizyonist ana savlarını eleştirmiştir:

"Gerçek olan, ÇKP MK'nin ileri gelen yoldaşlarının SBKP XX.Kurultayı'nı izleyen dahili görüşmelerde SBKP önderlerinin hatalarını yineleyerek ciddiyetle eleştirmiş olduklarıdır." (Yorum: SBKP yönetimiyle aramızdaki ayrılıkların kökeni ve gelişmesi, "Polemik" S.73)

Kısa bir süre sonra ÇKP yayınlarında, özellikle 1960'ta yayınlanan "Yaşasın Leninizm" adlı broşürde, ÇKP'nin XX.Kurultayı'n bazı ilkesel revizyonist ana savlarıyla mutabık olmadığı kendini göstermeye başladı.

ÇKP Kruşçof revizyonistlerinin belli revizyonist kanılarına karşı basında polemiğe girişti, ama mücadeleyi doğrudan bunların değil, görüş-nüşte Tito revizyonistlerinin üstüne yönelterek. Yani ilkin Kruşçof-revizyonistlerine adlarıyla sanlarıyla saldırmadı.

ÇKP şöyle diyor:

"ÇKP'nin hiçbir dönemde ve hiçbir durumda SBKP XX.Kurultayı'nı t ü m ü y l e kabul etmediğini gerçekler tanıtlamaktadır." (Yorum: SBKP yönetimiyle aramızdaki ihtilafların kaynak ve gelişimi, "Polemik",S.74)

Bu kesinlikle doğrudur, özellikle "tümüyle" sözcüğü dikkate alınırsa.

ÇKP devamla:

"O dönemde düşman karşısında birlik uğruna....SBKP XX.Kurultayı'nın hatalarını açıkça eleştirmedişimizi hatırlatmakta doğal olarak gereklidir." (agy.,S.75)

Yani, ÇKP SBKP XX.Kurultayı'nın revizyonist savlarına önemli itirazları olmasına rağmen Kruşçof revizyonistlerini açık açık eleştirmemiştir. Bunun yerine; Kruşçof revizyonistlerinininkilerden ayrılan kanıların propagandasını yayınlarında artırmış ve böylelikle eleştirisini dolaylı tarzda dile getirmiştir.

ÇKP bu "duruma uygun" ("Polemik",S.75) davranışına ilişkin bir neden daha ileri sürüyor:

"...Ayrıca SBKP önderleri o zaman (XX.Kurultayda, yazarın notu) bugünkü kadar Marksizm-Leninizm'den sapmamış bulunuyorlardı." (agy.S.75)

ÇKP bu nedenle,

"...SBKP XX.Kurultayı'na ilişkin görüşlerimiz ÇKP MK'nin ileri gelen yoldaşlarının konuşmalarında, esas olarak olumlu ve ilkesel noktalarda ortaya konmuştur." (agy.S.5/76) diye vurgulamaktadır.

zıkki XX.Kurultay belgeleri yeterince incelenmemiş olup bildiğimiz kadarıyla bunlara ilişkin sistematik bir çalışma uluslararası düzeyde yapılmamıştır.

(**) Bak Dipnot 3:AEP'nin SBKP XX.Kurultayı'na tutumu, Sayfa 68

Bu tutum ÇKP'nin XX.Kurultayda "olumlu etkenler" aradığı ve bunları bulduğu anlamına gelmektedir:

"Bu nedenle sürekli olarak bu kurultayın olumlu etkenlerini bulup çıkarmaya uğraşarak kurultayı uygun ve gerekli olduğundan kamu önünde destekledik." (agy.S.75)

Özetle, ÇKP'nin özellikle iki nedenden ötürü SBKP XX.Kurultayı'nı kamu önünde doğrudan eleştirmekte çok geç kaldığını söyleyebiliriz:

- Adını sanını vererek açıkça eleştiri, sözde birliğine zarar verip düşmana yarar sağlayacağından ötürü;

- Revizyonist ihanetin boyutlarının küçümsenmesinden ötürü. Yani ÇKP XX.Kurultayın ve revizyonist plâtfonunun tüm önemini göremediğinden ve bu arada; ilerde gösterileceği Tito ve Stalin meselelerinde değinildiği gibi, XX. Kurultayın ve Kruşçof'un birdizi önemli savını ya kabul ettiği yada benzer görüşleri olduğundan ötürü. (*)

Burada, ÇKP'nin üstelik revizyonist ihanetin etkilerinin gittikçe belirginleştiği bir dönemde bile kendi hareket tarzını özeleştirel bir inceleme tabi kılp kuşkuyla karşılayacak yerde, tersine birde bu doğrudur diye propaganda yapmış olmasını çok önemli buluyoruz.

ÇKP'nin bu davranışını ve-böyle davranmaya gerekce yaptıkları kanıtları ilerde ayrıntılı olarak ele alacağız.

4. 1957 ve 1960 yılları Moskova görüşmeleri açıklamaları açık mücadeleyi başlatmaları için Marksist-Leninist'lere yönelik diğer bir çağrıydı.

Sosyalist ülkeler partilerinin 1957, tüm dünya komünist partilerinin de 1960 yıllarındaki görüşmeleri, SBKP XX.Kurultayı'ndan sonra uluslararası Marksist-Leninist hareketin hemen hemen tüm partilerinde modern revizyonizmin kabarmaya başladığı, SBKP'nin açıkça ÇKP ve AEP'ne saldırdığı dünya komünist hareketi içinde ciddi ve ilkesel fikir ayrılıklarının varlığının giderek belirginleştiği bir dönemde yapılmıştı.

Bu durum her iki görüşmede kabul olunan belgelere de yansımıştır.

Modern revizyonizmin sürükleyiciliğini yapan Kruşçof revizyonistleri, SBKP XX.Kurultayı'nda açıkladıkları revizyonist programlarını uluslararası dünya komünist hareketinin bu görüşmelerinde dünya komünist hareketinin herkes için geçerli programı olarak kabulünü istiyorlardı.

Marksist-Leninistler, özellikle ÇKP ve AEP bu uluslararası forumlarda modern revizyonizme, özellikle Kruşçof revizyonizmine karşı koymak ve Marksizm-Leninizm ilkelerinin savunulması doğrultusunda bir mücadele geliştirme yoluna başvurdular.

Görüşme belgelerinde bir dizin soruya ilişkin, doğrudan birbirine ters düşen hatta yer yer bir tümce içinde birbirine eklenmiş zıt tutumların bulunması Marksist-Leninistler'in bu mücadelesinin sonucudur. Olay, dışsal ve biçimsel bakımdan birbirine uygun ama içeriksel bakımdan birbirine ters tutumların bir çatı altına toplanmasını amaçlayan bir deneydi.

Bu belgelerin bazı birbiriyle temelden çelişir tezlerine bir göz atalım:

1960 yılı açıklamasının emperyalizm ve savaş bölümünde şu doğru tesbit yapılıyor: "Emperyalizmin saldırgan niteliği değişmemiştir." (Bak: "Komünist ve İşçi Partileri Temsilcileri Görüşmesi Açıklaması", 1960, yayınladığı yapıt: 1957 ve 1960 Moskova Görüşmeleri Açıklamaları-Uluslararası Komünist Hareketinin Genel Çizgisi Üstüne Polemik Belgeleri", Dortmund 1973, buradan itibaren alıntılarda "belge" dedik, S.48)

Ama birkaç sayfa sonra tam tersi söyleniyor:

"Komünistler, içinde bulunduğumuz çağda, daha şimdiden, insanlığı bir dünya savaşı kabusundan kurtarmayı...da tarihsel görevlerinden bilirler"

(agy.S.53) ve "...sosyalizmin tüm yeryüzünde zafer kazanmış olmasından önce, dünyanın birbölümünde kapitalizmin varlığını sürdürdüğü bir dönemde bile dünya savaşına toplum yaşamından uzaklaştırmaya dönük gerçek olanaklar ortaya çıkacaktır." (agy.S.51)

•• Gerçi, ezilen halklara ilişkin olarak 1960 Açıklaması'nda "anti-emperyalist, anti-feodal devrim'in (agy.S.56) gerekliliği doğru olarak belirtiliyor, "...orta çağ artıkları tümüyle süpürülmelidir" (agy.S.55) istemi getiriliyor ama anti-feodal devrim sistemi daha aynı tümce içinde "köklü tarım reformları'nın gerekliliğine dönüştürülüyor. (agy.S.55)

Yine buna benzer olarak buna benzer, "komünistler, ulusal kurtuluş savaşlarının ilerici devrimci önemini her zaman kabul etmişlerdir:, denilirken öbür yandan bir paragraf, sonra şu tesbit yapılıyor: "Sömürgelemler halkları bağımsızlıklarını her ülkenin somut durumuna göre ya silahlı mücadeleyle ya da gayri askeri yoldan elde ederler" (agy.S.54). Burada, ezilen halkların kurtuluş yolu olarak "kapitalist olmayan gelişim'in propagandası yapılmakta. (agy.S.56)

•• 1957 Açıklamasında şu tesbite yer veriliyor:

"Bu nedenle, (sosyalizmde, yazarın notu) kim - kimi - kapitalizmi ya da sosyalizmi - sorusunun çözümü oldukça uzun bir süreyi gerektirir. Burjuvazinin etkisi, revizyonizmin iç kaynağını, emperyalizmin baskısı karşısındaki teslimiyetçilikte dış kaynağını oluşturur. (agy.S.16)

Üç yıl sonra ise, 1960 Açıklaması'nda yukardakine tümüyle karşıt şu görüş getiriliyordu: "şimdi, kapitalizmin restorasyonunun toplumsal ve ekonomik olanakları yalnız Sovyetler Birliği'nde değil öbür sosyalist ülkelerde de ortadan kaldırılmıştır." (agy.S.41)

•• Barış içinde bir arada yaşama meselesinde 1960 Açıklaması modern revizyonistlerle araya doğru bir sınır çekmişti: "Revizyonistlerin iddialarının aksine, devletlerin barış içinde bir arada yaşaması asla sınıf mücadelesinden vazgeçme anlamına gelmez." (agy.S.52)

Bu yeterli olmasa bile doğru bir tesbittir. Ama başka bölümlerde sınıf mücadelesinin birincil ve temel ilke sayılmadığı belli olmaktadır. Bakın ne deniyor: "Sosyalist ülkelerin dış siyasetlerinin sarsılmaz temel Lenin'in barış içinde bir arada yaşama ilkesidir." (agy.S.50)

Açıklama'da devamla, proleter enternasyonalizmi yerine barış içinde bir arada yaşamayı "sosyalist devletlerin dış siyasetlerinin genel çizgisi"olarak nitelleyen (SBKP MK'nin YK.Kurultayla Faaliyet Raporu S.43) ve üstelik bunun sözde Lenin'in ilkesi olduğunu ileri sürmekle kalmayıp birde Lenin'in getirdiği ilkenin "geliştirilmiş" olduğunu ilân eden XX.Kurultaya doğrudan yaslanmalar göze batmaktadır. (Belgeler.S.51)

•• 1957 Açıklaması'nda, çağdaş revizyonizmin proletarya hegemonyası meselesindeki davranışı eleştirilmekte: "Revizyonistler Marksizm'in devrimci özünü ortadan kaldırma uğraşı içinde olup...Marksist-Leninist partinin önderlik rolünü inkâr etmektedirler." (agy.S.16/17)

Aynı açıklamada iki sayfa ileride şu talebi görüyoruz: "Komünist partileri iktidar uğruna mücadelede ve sosyalizmin kurulması için sosyalist partilerle işbirliğinden yanadır." (agy.S.19)

Böylelikle, proleter devrimde komünist partisinin öncü rolü aracılığıyla gerçekleştirilecek olan proletarya hegemonyasının gerekliliği hiçe sayılmaktadır.

•• 1960 Açıklaması'nda modern revizyonizmle mücadeleye ilişkin olarak şu tesbite yer verilmekte: "Komünist ve işçi hareketinin bundan sonraki gelişimi doğrultusundaki çıkarlar gelecekte de, 1957 Moskova Açıklaması'nda da ifade olunduğu gibi, ana tehlike olmakta devam eden revizyonizme ve dogmacılık ve sektörlüğe karşı kararlı bir iki cephe mücadelesini gerektirmektedir. (agy.S.68)

Bunun yanı sıra, "Komünist partileri, saflarındaki onları Marksist-Leninist yollarından çevirmeye yeltenmiş olan revizyonistleri ideolojik olarak yerle bir etmişlerdir," (agy.S.67) tesbiti yapılıyor.

•• 1957 Açıklaması'nda Tito revizyonizminden hiç söz edilmediği gibi, açıklama ve barış manifestosu imzalamaları için kendilerine sorulmuş, ama onlar yalnız barış manifestosunu imzalamışlardı.

•• 1960 Açıklaması'nda Tito revizyonizmi mahkûm edilmekte: "Komünist partileri, çağdaş revizyonistlerin 'teorilerinin' yoğun bir ifadesini oluşturan uluslararası oportünizmin Yugoslav tipini oybirliğiyle mahkûm ettiriler." (agy.S.67)

Ama bu davranış aşağıda söylenenlerle kısıtlanmakta: "Yugoslavya Komünistler Birliği'nin önderleri böylelikle, Yugoslav halkını kahramanca mücadeleyle elde ettikleri devrimci kazanımları yitirme tehlikesiyle karşı karşıya bıraktılar." (agy.S.67) Yani, 1960. yılında bile Yugoslavya'nın sosyalist bir ülke olduğu ve oradaki ödevin "devrimci kazanımları" savunmak olduğu ileri sürülüyor!

•• 1960'ta doğru olarak, "Leninizm'in öğrettiği ve tarihsel deneyimlerin de onaylamış olduğu gibi egemen sınıflar iktidarı gönül rızasıyla devretmezler" denirken aynı sayfada bu ilkenin tam tersine de yer veriliyor: "...işçi sınıfının, sağlam bir parlamento çoğunluğu elde etme, parlamentoyu burjuvazinin sınıfsal çıkarlarına hizmet eden bir alet durumundan emekçi halka, sosyalist devrimin barışçıl yoldan gerçekleştirilmesine hizmet eden bir ayağa dönüştürme olanakları vardır...." (her iki alıntı agy.S.65)

Rahatlıkla çoğaltılabilecek olan bu örneklerin tümü 1957 ve 1960 yılları belgelerinin tehlikeli bir uzlaşma niteliği olduğunu göstermektedir. Bu nitelikleriyle belgeler dünya komünist hareketindeki derin çelişkileri ortaya koymadıkları gibi, Marksist-Leninist savlarla revizyonist savları da birbirine karıştırmaktadır.

Anti-revizyonist güçlerin revizyonist görüşlere karşı mücadelesinin sonucu olarak bazı revizyonist aşırılıklar uzaklaştırılıp belirli ama çok genel Marksist-Leninist konular kabul ettirilebildiyse de, ortak bir Marksist-Leninist çizgi benimsettirilip karara bağlanmadı. (★)

Bu belgeler de birdizi mesele, hatta aslında dünya komünist hareketinin tüm ilkesel meselelerine ilişkin doğru ve yanlış, Marksist-Leninist ve revizyonist savlar böyle bir yan yana konuşturu ki, bir bütün olarak belgelerde revizyonist savlar devrimci Marksist-Leninist mevzileri değerden düşürüyor ve belgeleri bütünüyle dünya komünist hareketinde revizyonist fikirlerin büyük bir otoriteyle propagandasını yapılmaya bir araç durumuna dönüştürüyordu.

(★) Enver Hoca'nın 1960 Açıklaması için SBKP'nin savunduğu ve Enver Hoca tarafından sakat, revizyonist bir belgedir diye red olunan ilk taslağa ilişkin düşünceleri hem anti-revizyonistlerin 1957 ve 1960 Açıklamaları uğruna verdikleri mücadeleleri hemde bu mücadele sonunda belgelerin içeriğinde bazı değişiklikler yapıldığının ispatıdır. Buna ilişkin olarak Mehmet Şehu'yı yolladığı bir telgrafla şöyle demektedir Enver Hoca: "Açıklama çürüktür, revizyonistçidir zehir saçmak için sular yayvanca yinelenmektedir...Bazı tuzaklar yerleştirilmiş açıklama metnine. Bunlar sözde gerilemeler ama bizi asla tatmin etmez. Bu nedenle Hüsni'yi uyurdım ve soruların nasıl ifade olunması gerektiğine ilişkin talimat verdim." "Temel sorulardaki farklı görüşler Açıklama'da doğru olarak konmuş ve Marksist-Leninist açıdan yorumlanmıştır...Ama bir noktaya çok dikkat edilmek gerekir. Açıklama'da her savın herkes tarafından istediği doğrultuda yorumlanması mümkündür." (AEP'nin Krusçof Revizyonizmine Karşı Mücadelesi. S.321) Burada Enver Hoca'nın dikkatinden kaçan nokta, iki açıklamanın her belgede olduğu gibi tek yanlı alınlar v.b. yollardan farklı yorumlara açık olduğundan değilde doğrularla yanlışların yan yana yer almasından kaynaklandığıdır.

Bu sonucu, iki belgenin bu etkisini bizzat modern revizyonistlerin belgeler karşısında aldığı tutum en canlı ve dokunaklı biçimde gözler önüne sermektedir.

Örneğin SBKP revizyonistleri "SBKP Tarihi" (Frankfurt/M,1977) adlı revizyonist yapıtlarında (!) 1957 ve 1960 görüşmelerine ve özellikle de bu görüşmelerde karara bağlanan açıklamalara başlı başına bir bölüm ayırıyorlar. Görüşmeleri kendi zaferleri olarak kutluyorlar. Her iki belgenin temel savlarını kendi çizgilerinin, özellikle XX.Kurultay'larının programının zaferiymişçesine ayrıntılarıyla alıntılıyorlar.

"Eşitlikli olmasa da, herkese bir şey" sunan belgelerin niteliği aşağıdaki revizyonist mevzilere bakılarak çok iyi açıklanabilir:

Revizyonist "SBKP Tarihi" 1957 ve 1960 Açıklamaları'nın şu ana savlarını vurguluyor:

- "Çağımızın ana içeriği kapitalizmden sosyalizme geçiştir" (agy.S.660) diyerek, çağımızı emperyalizm ve proleter devrimleri çağı olarak belirleyen Marksist-Leninist nitelermeyi gözardı eden 1957 Açıklaması'ndaki sulandırılmış çağ tesbiti;

- Devrinde zor kullanmanın gerekliliğine ilişkin Marksist-Leninist yasaya ters düşen "hem barışçıl hemde barışçıl olmayan yoldan sosyalizme geçiş mümkündür." (agy.S.665) iddiası;

- "Sosyalist kampın yardımına dayanarak (halklar) emperyalistlerin oyunlarına karşı koyup kapitalist olmayan gelişme yoluna yönlenebilirler" (agy.S.665) diyerek demokratik devrimin gerekliliğini yadsıyan reformist propaganda;

- "Kapitalizmin restorasyonu imkânları ortadan kaldırılmıştır", (agy.S.664) diyerek, komünizm dünya ölçeğinde zafer kazanana dek kapitalizmin restorasyonu tehlikesinin mevcut kalacağını öne süren Marksizm-Leninizm öğretisini saf dışı eden korkunç sav;

- Belli bir savaşın önlenmesi sorunuyla savaş olayının tümüyle ortadan kaldırılmasını birbirine karıştıran ve Lenin'in emperyalizmde savaşların kaçınılmazlığına ilişkin savını eskimiştir diyerek red eden, "içinde bulunduğumuz çağda bile insanlık yeni bir dünya savaşı kabusundan kurtarılabilir" diyen revizyonist sav.

Sovyet revizyonistleri açıklama içeriklerine ilişkin doyumlarının do- ruğuna şu tesbitle ulaşıyorlar:

"Görüşmeye katılanların açıklamayı ve barış manifestosunu oy birliğiyle kabul etmeleri dünya komünist hareketinin büyük bir ideolojik ve politik zaferiydi. (agy.S.661)

SBKP revizyonistleri bu tesbitleriyle 1957 Açıklaması'nda yer alan bir ifadeyi de kendilerine doğrudan dayanak yapıyorlar:

"Emperyalizm komünizmin 'sözde bunalım' içinde olduğunu saçma bir idia ile öne sürüyorsa da, komünist hareket gelişip güçlenmektedir. "Belgeler", S.21)

Uluslararası komünist hareketini o dönemdeki durumu karşısında birtür alay etme demek olan bu 1957 Açıklaması değerlendirmesi, açıklama da daha da ileri götürülüyor. SBKP XX. Kurultayı'nı göklere çıkartma aracı olarak kullanılıyor.

"SBKP XX.Kurultayı'nın tarihsel kararları sadece SBKP ve SB'nin komünistçe inşası bakımından büyük anlam taşımakla kalmayıp uluslararası komünist hareketde de yeni bir aşamaya yol açıp, bunu Marksizm-Leninizm temelinde gelişmesini sürdürmesine katkıda bulunmuşlardır." (agy.S.21)

Uluslararası komünist hareketteki tüm belâların esas kökü hareketin birliğinin tanıtı olarak ileri sürülüyordu. Marksist-Leninistler'le

Kruşçof revizyonistleri arasındaki derin fikir ayrılıklarının asıl ortaya çıktığı yer olmasına rağmen Kruşçof revizyonistleri revizyonist kurultaylarının tüm dünya komünist hareketince alınmış tarihsel "takdir" kararına sırtlarını dayayabiliyorlardı.

Kruşçof'un çağdaş revizyonizmine karşı açıkça mücadele vermiş olan ÇKP ve diğer partileri 1957 ve 1960 Açıklamaları'nı imzalamış ve SBKP'nden koptuktan sonra da bu açıklamaları dünya komünist hareketinin Marksist-Leninist plâformu olduğunun propagandasını yapmış olmaları, ortaya bir yığın soru çıkarmaktadır. Bu soruların yalnızca b i r k a ç ı n a bu çalışma kapsamında değinilecek ve ancak bunların tahiline yer verilebilecektir.

ÇKP bu revizyonist tezlerin "farkına varmamış mıdır?" ya da kısmen farkına varmamış mıdır, bunları tamamen ya da kısmen mi uygun görmüştür?

Eğer bunların farkına vardysa hangi nedenlerden ötürü hataları ortaya çıkarmamış ve sorumluluk bilincinde olarak özeleştiri yapmamıştır? Yok eğer ileri sürüldüğü gibi "taktik" nedenlerden ötürü bu belgeler ilkin ayrıntılı bir eleştiriye tabi tutulmadysa bu eksiklik niçin SBKP'nden koptuktan sonra, başka deyişle açık polemik başladıktan sonra giderilememiştir?

Ve dahası var: ÇKP karara bağlanan belgelerdeki revizyonist konumları farkedip bunlara karşı çıkmayı isteseydi, ne yapması gerekirdi?

1957 ve 1960 Açıklamaları'ndaki birçok görüşe ilişkin fikir ayrılıkları karşısında gösterilen bu büyük suskunluk, 1957 ve 1960 yıllarında orada hazır bulunan komünist parti önderlerinin büyük çoğunluğunun kaçırılmış revizyonistler olmaları bakımından ağır sonuçlar doğurdu. Bu revizyonistler "yurtlarındaki" kendi partileri katında ÇKP ve AEP'nin tutumlarını kendi çıkarları doğrultusunda istedikleri gibi anlatıp, çarpıtmakla saflarındaki dürist devrimci ve komünistlerin fikir ayrılıkları ve mücadelenin seyri hakkında düşünerek nesnel bir yargıya varmalarını sağladılar.

Bunun yanı sıra Kruşçof revizyonistlerinin ihanetinden yıllar sonra, bunların görüşleriyle Marksizm-Leninizm arasındaki uzlaşmaz çelişki, derin uçurum belirginleştikten sonra ÇKP kendi hareket tarzının doğru olduğunu ilân etmiş, dünya komünist hareketinin genel çizgisinin görüşme belgelerinde cisimleştiğinin propagandasını yapmış, fikir ayrılıklarına ilişkin kamuda gösterdiği direktken suskunluğunu haklı göstermeyi sürdürmüştür.

ÇKP 1963 yılında "Polemik"te şöyle yazıyordu:

"Uluslararası komünist hareketin bu görüşmede (1957 görüşmesi demek isteniyor, y.n.) belirlenen ortak çizgisi Marksizm-Leninizm'in devrimci ilkelerini cisimleştirmekte ve SBKP XX.Kurultayı'nın Marksizm-Leninizm'den ayrılan yanlış görüşleriyle çelişmektedir. (Yorum: "SBKP yönetimiyle aramızdaki ayrılıkların kökeni ve gelişmesi" "Polemik"te S.80/81)

Ve 1960 görüşmesinin sonucuna ilişkin olarakta,

"Bu görüşmedeki mücadelenin sonucu olarak SBKP önderlerinin revizyonist çizgisi ve revizyonist görüşleri esas itibarıyla kabule sayan buluşuyla, girdiği bu mevziler arasında muhakkak çok yakın bir ilişki, bağ vardır. Ama, ÇKP'nin görüşmelerde farklı görüşlerini açıkça ortaya serdiği ve Kruşçof revizyonistlerine verdiği ödünlerde çok ileri gittiğinin bilincinde olduğu göz önünde bulundurulursa, modern revizyonistlere karşı mücadelede doğru hareket, mücadelenin tarz ve yöntemleri sorununun büyük önemi olduğu ve hâlâ da bu önemliliğini koruduğu anlaşılır. (*)

(*) AEP 1957 ve 1960 belgelerinin değerlendirmesinde ÇKP'yle fikir birliği içinde olup hatta görüşmelerde SBKP'nin revizyonist önderlerine ve- rilen ödünleri, ÇKP'ne kıyasla çok daha az vahim olmakla nitelendirerek

ÇKP'nin hareket tarzı kamuoyunda, çok önemli meseleler karşısında alınan tavırlardaki derin içeriksel farklılıklarla rağmen, ÇKP'yle Kruşçof revizyonistlerinin "tam mutabakat" içinde olduğu izlenimi yarattı. ÇKP, belgeler karşısındaki tavrını açıkça ortaya koymamakla, Kruşçof savlarının karşısına Marksist-Leninist ilke ve tutumlarla çıkmamakla tamamen çekingen bir davranış içine girdi. Bunun sonucu olarak Marksist-Leninist dediği belgelerin propagandasını yapıp Kruşçof revizyonistlerini bu belgelerin çizgisini ihlâl etmiş olmakla suçladı. Bu çizgi hiçte Marksist-Leninist bir çizgi değildi. Zaten bu gerçek Kruşçof revizyonistlerine, kendilerini haklı gösteren belge bölümlerine sarılıp, belgelerin çizgisinin gerçek savunucusu rolünü oynayabilmelerine fırsat sağladı.

Bunların yanı sıra bir de; böylesi bir hareket tarzıyla gerçekten ideolojik bir mücadele verilmeyip; 1957 ve 1960 belgelerinin tamamen çelişkili içeriklerinin ancak "doğrusu" hangisiyse onun seçimi ve yorumunun ön plana çıkmasıyla; uluslararası komünist hareket içinde tam bir keşmekeş doğdu.

ÇKP'nin böyle hareket etmesi sonunda:

-1957 ve 1960'ın hangi konularının revizyonist hangilerinin Marksist-Leninist olarak ele alınacağı,

ve

-ÇKP ve öbür Marksist-Leninist partilerinin modern revizyonistlere karşı kullanmak istedikleri ve buna rağmen yanlış, hatta revizyonist olan konuların hangileri olduğu, belirlenemedi.

Bu belgeler dünya Marksist-Leninist hareketini ve Marksist-Leninist güçleri gö r ü n ü ş t e dünya komünist hareketinin birliğine doğru bir adım ileri götürdüysen de aslında XX.Kurultay'ın revizyonist ana savlarının ve SBKP'nin ve de çağdaş revizyonizmin açıkça, uzlaşmasızca ideolojik teşhirini engelleyen ayak bağlarıydı. Bütün olarak ele alındığında ideolojik mücadele için elverişsizdiler. ÇKP'nin getirdiği gibi bir hareket tarzıyla ilintili olarak, belgeler Marksist-Leninist taarruzu kundaklayıp, insiyatifi büyük ölçüde Kruşçof revizyonistlerine teslim etmişlerdir.

1957 ve 1960 belgelerinin değerlendirilmesi ve bunların ÇKP tarafından eleştirilmez olarak propagandasının yapılması meselesinde doğru bir tutum alabilmek için, Marksizm-Leninizm klasiklerine dayanma, özellikle Bolşeviklerin II.Enternasyonal'in ihanetine karşı ve III.Enternasyonal'in kurulması uğruna verdikleri mücadeleyi yeniden incelemenin kaçınılmaz olduğu kanısındayız.

Lenin'in bu mücadelesine yeniden el atmak istiyoruz. Çünkü, kanımızca, ÇKP'ni SBKP revizyonizmini açıkça eleştirmeye yönelten, tanınması ve incelenmesi mümkün ve de zorunlu olan tüm somut durumları (revizyonist tehlikenin küçümsenmesi; kendindeki ideolojik berraklık eksikliği v.b.) hesaba katsak bile; ilk planla Marksizm-Leninizm'in oportünizmle mücadelesinin ilkeleri yer almalı ve neyin yapılması gerektiğinin ve neyin ihmal edildiğinin değerlendirilmesinde belirleyici ölçüt bu ilkeler olmalıdır.

nerdeyse bir adım daha ileri gitmiştir:

"Doğaldır ki bu (1960 Moskova Görüşmesi Açıklaması, y.n.) bazı yanlış değerlendirmeler ve savları içermekteydi. AEP bunlara karşı olan görüşlerini görüşmeler sırasında açıkça bildirmişti. AEP heyeti, içeriğinin genel olarak doğru olduğu gerçeğinden hareketle yine de açıklamayı imzaladı. AEP birlik uğruna, az önemli meselelerde ödünler vermekle Marksizm-Leninizm'in ana ilkelerinden kesinlikle tek bir ödün bile vermedi." (Enver Hoca'nın "81 Komünist ve İşçi Partisinin 16 Kasım 1960'daki Moskova Görüşmesi'nde Yapılan Konuşma'sına Önsöz, S.VI, Tiran 1971)

Belli oportünist güçlerle uzlaşmaların kabûlü de dahil olmak üzere tüm taktiklerde b i r görüş Marx, Engels, Lenin ve Stalin için her zaman esas olmuştur:

Marksist-Leninistler i l k e b e z i g a n l ı ğ ı yapmazlar. Ideolojik çelişkiler t a r t ı ş ı l m a l ı, sınıf bilincine sahip proletarya bu çelişkiler temelinde e ğ i t i l m e l i d i r. Devrimci işçilerin sınıf bulandırmaya yönelik uzlaşmalar red olunmak zorundadır. Marksist-Leninistler her zaman Marksist-Leninist p r o p a g a n d a n ı n koşulsuz özgürlüğünü talep ederler.

Bunlar, uluslararası hareket içinde oportünist partiler karşısında sayıca aşırı derecede az ve dolaysız destekten yoksunken, hatta sallantılı güçlere çok ileri giden ödünler verilmesini gerektiren durumlarda bile Lenin'in ve Bolşeviklerin kesin ilkeleriydi.

Örneğin Lenin'in 1915 Zimmerwald ve 1916 Kienthal Görüşmeleri'ndeki tutumuna bakalım. Lenin'in yazdığı gibi, Zimmerwald Konferansı'nda enternasyonalist, devrimci bir Marksistler gurubuyla sallantılı, nerdeyse Kautski'ci diyebileceğimiz, konferansın sağ kanadını oluşturanlar arasında ideolojik bir mücadele geçti. Devrimci Marksistler bu konferansta tüm görüşlerini karar manifestosuna geçirtmeye muvaffak olamadılar.

Bu durumda Lenin şu soruyu getirdi:

"Merkez Komitemiz tutarsızlık ve korkaklıktan muzdarip manifestoyu imzalamalı mıydı? kanımızca imzalamalıydı. Bizim aykırı görüşümüz - yalnız Merkez Komite'nin değil konferansa katılan tüm sol, ENTERNASYONALİST, DEVRİMCİ MARKSİST bölümün aykırı görüşü - gerek özel bildirilerde gerekse manifestonun özel taslağında ve manifestonun uzlaşma biçimine ilişkin olarak yapılan oylamaya değgin özel açıklamada açıkça ortaya konmaktadır. Kanılarımızı, sloganlarımızı ve taktikimizi hiç gizlemedik. Konferansta "sosyalizm ve savaş" adlı broşürün almanca baskısı dağıtıldı. Görüşlerimizi yaydık ve yayacağız hem de en az manifestonun yayılacağı yoğunlukta. Bu manifestonun oportünizmle etkili mücadele, ondan bölünme, kopma doğrultusunda İLERİ BİR ADIM olduğu bir gerçektir. Tutarsızlığı eleştirme ve daha fazlasına özenmeye ilişkin tüm özgürlük ve olanakları koruduğumuz sürece, Almanların, Fransızların, İsveçlilerin, Norveçlilerin ve İsviçrelilerin azınlığıyla ORTAKLAŞA bu ileri adımı atmaya yanaşmamak sektercilik olurdu." (Bir ilk adım, LY Cilt 21, S.393-394; 1915, Lenin'in vurgulamaları büyük harfle)

Yani Lenin, toplumun sallantılı hatta oportünist öğeleriyle birlikte oportünizm ve sosyal şovenizmden manevre ve pratik kopma doğrultusunda ileri bir adım atmaya red etmiyordu. Ama kendi görüşünü ifade etme ve doğalkı kamuoyunda manifestonun tutarsızlığını eleştirme de kısıtsız özgürlüğünü de k o ş u l olarak öne sürüyordu.

Lenin, başka bir bölümde de "çekingen anlatımına karşı mücadele etmeden ve kayıtsız, şartsız manifestoyu imzalayan Zimmerwald'cılar" dediklerini (LY, Cilt 21, S.440) şiddetle eleştiriyordu.

Mücadelenin devamı Lenin ve Bolşevikler'in ne kadar doğru hareket etmiş olduklarını açıkça gösterdi. Çünkü manifestonun, devrimci marksistlerle "nerdeyse Kautskiciler'in görüşlerini uzlaştıracı niteliği gereği meselelerin alevlenmesi kaçınılmazdı.

Kısa bir süre sonra Kienthal'da yapılan ikinci Zimmerwald Konferansı'nda sadece bir bölümün, gerçek solcuların daha ileri bir adım atmaya hazır oldukları belli oldu.

Solcuların başında bulunan Lenin, sosyal şovenizm bataklığına iyice kaymış olan oportünist çoğunluğa karşı amansız bir mücadeleye girişti.

Solcular, oportünistlerden arındırılmış yeni bir Enternasyonal yaratma doğrultusunda ilerlemek istedikleri ve bu adımı attıklarında, merkez-ciler ve oportünistler Zimmerwald'ı fren olarak kullanmayı denediler.

1917 Nisan'ında "Devrimimizde Proletaryanın Ödevleri" adlı makalesinin "Zimmerwald Enternasyonalı'nın çöküşü-bir üçüncü Enternasyonal kurulmalıdır" bölümünde Lenin şöyle yazıyordu:

"Zimmerwald Enternasyonalı başından beri sallantılı, Kautskici", "merkezci" bir konum içine girdi ve bu durum ZIMMERWALD SOLUNU konferansla arasına sınır çekmeye, kendini ondan ayırmaya KENDİ...manifestosuyla ortaya çıkmaya zorladı. Zimmerwald Enternasyonalı'nın ana eksikliği, ÇÖKÜŞÜNÜN (ideolojik-politik bakımdan çökmüştür) asıl nedeni, özünde HERŞEYİ BELİRLİYEN, Sosyal şovenizmden ve Lahey'de ki Vardervelde, von Huysmann ve öbürlerinin yönetimindeki sosyal şovenist eski Enternasyonal'den tamamen kopma meselesindeki sallantılılık ve kararsızlıktır." (LY.Cilt 24. S.66, 1917, Lenin'in vurgulamaları büyük harfle)

Lenin bundan aşağıdaki şu sonucu çıkarıyor:

"Zimmerwald bataklığına daha fazla tahammül edilemez. Plehanov ve Scheidemann'ların şovenist Enternasyonal'leriyle olan yarım bağlantıyı Zimmerwald'lı 'kautskiciler' yüzünden daha uzun süre devam ettirmek olmaz. Bu Enternasyonal'den derhal kopmak zorunludur." (agy.S.67/68)

Ve Lenin hemen şu ödevi veriyor:

"Bu özgürlükten (Rusya'da Şubat Devrimi'nden sonraki özgürlük, y.n.) burjuvaziyi ya da burjuva 'devrimci vatan savunması'nı desteklemeyi ögütlemek için değil de; yiğit, dürüst, proleter, Liebknecht'çe ÜÇÜNCÜ ENTERNASYONALIN; yani hem hainlere, sosyal şovenistlere hemde 'merkezci' sallantılı kişilere karşı kesin düşmanca bir tavır takınan bir Enternasyonal'in KURULMASI için yararlanalım. (agy.S.69)

Zimmerwald ve 1960 Moskova Görüşmeleri dönemindeki durumlardaki bir dizi önemli farklılıklar, belgelerin nitelikleri "oportünizme karşı mücadelede ileri bir adım" olarak doğrudan karşılaştırılabilir mi sorusu; ÇKP'nin XX. Kurultay'dan hemen sonra açık polemige girişmesi, 1957 ve 1960 Açıklamalarını esaslı bir görüş bildirimiyle red etmesi gerçekçi bir yol muydu, yoksa bunları imzalamaktan başka yol yokmuydu sorusu, tüm bunlar bir yana, Lenin'in mücadelesiyle ÇKP'nin mücadelesi arasındaki can alıcı fark bize şudur:

Lenin ve Bolşevikler Zimmerwald'da ellerini kollarını, bağlatmayıp insiyatifi elde tutarak ve açıkça uluslararası proletarya ve çeşitli ülkelerin devrimci solcuları katında kendi devrimci Leninist konumlarının kayıtsız, şartsız propagandasını yaptılar. Lenin'in ideolojik ve teorik açıklığıyla donanmış olarak Zimmerwald Manifestosu'nun yarı gönüllü niteliğini kuşkuyla yer bırakmayarak ortaya serdiler ve bu yarı gönüllü niteliğin n e r e d e yattığını ve III. Enternasyonal'i kurma yolunda bu yarı gönüllü ilişkilerin koparılmasının gerekliliğini ayrıntılı olarak açıkladılar. ÇKP'nde durum bambaşka. Önemli meselelerde 1957 ve 1960 belgelerinin çizgisini içerik olarak doğru bulduğundan ve farklı görüşleri olduğu meselelerde de ortak kararı yansıtan belgelere kamu katında açıkça sahip çıkılmasının gerekli olduğu kanısında olduğundan; doğru tutumlar uğruna mücadeleyi insiyatifli bir biçimde yürütmedi ve sürecin devamında elini, kolunu bağladı. Böylelikle Kruşçof revizyonistlerine demagoji yapmaları için büyük fırsatlar hazırlandı.

İşte, ÇKP'nin "Uluslararası Komünist Hareketinin Genel Çizgisine Öneri" ve "Uluslararası Komünist Hareketin Çizgisi Üstüne Polemik"e kadar Kruşçof revizyonizmine karşı verdiği mücadelenin geçmişinin yukarıdaki kısa değerlendirmesi Lenin'in II. Enternasyonal revizyonizmine, Stalin'in uluslararası revizyonizme (örneğin Tito revizyonizmine) karşı verdikleri mücadelelerden hareket edilmeyişinin nasıl büyük zararları beraberinde getirdiğini göstermektedir. Bunlardan yola çıkılacak yerde, ÇKP mücadelesinin tür ve tarzını modern revizyonistlerin buyruğuna bırakmış ve revizyonistlerin çizdiği hareket sınırlarını Marksist-Leninist tarzda bertaraf etmemiştir. (★)

Ama kanımızca işin püf noktası ÇKP'nin 1957 den 1960'a kadar süren dönemde oportünizme karşı mücadele yönteminde Lenin'in yolundan gitmesi bile değildir.

Stalin'in ölümünden ve Kruşçof'un genel saldırısından sonra dünya komünist hareketi çok, çok güç bir durumdaydı. Hiçbir komünist partisi ve hiçbir komünist partisi önderi bir Lenin ya da Stalin'in ileri görüşlülüğü ve tutarlılığıyla derhal mücadeleyi başlatacak halde değildi. Bu durumda ilkin hatalar, hatta ciddi hatalar kaçınılmazdı. Ama esas hastalık ÇKP'nin Kruşçof revizyonizmine karşı giriştiği açık polemik sırasında hatalarını düzeltmesi ve özeleştiri yoluna gitmemesindeydi. Tam tersine hareket edilerek, oportünizmle mücadelenin y o n t e m i meselesine ilişkin olarak Leninizm yöntemiyle t e m e l d e çelişen ve uluslararası komünist hareket içinde büyük etkinliğini bugün bile koruyan, örneğin 1957 ve 1960 belgelerini uluslararası komünist hareketin birliği doğrultusunda Marksist-Leninist bir plâtfon sayan görüşler gibi kanıların propagandası yapılarak; uygulamalar baklı gösterilmek istendi.

5. ÇKP Kruşçof'un AEP'ye karşı aldığı önlemleri kınıyordu - ama AEP'nin Kruşçof'a karşı mücadelesinden yana değildi!

XXII.Kurultay'larında ve ellerine geçen diğer fırsatlarda AEP yönetiminin doğrudan düşürülmesi çağrısında bulunmuş olan Kruşçof revizyonistleri aynı zamanda AEP'nin Kruşçof revizyonizmiyle giriştiği açık polemigi demagojik yollardan boğmaya uğraşıyorlardı. "SBKP MK'nin ÇKP MK'ne Mektubu"nda bu şöyle ifade olunuyor:

"Arnavut önderlerin bölücülük faaliyetlerini mahkûm etmiş olan partimiz aynı zamanda AEP'nin SBKP ve diğer kardeş partilerle ilişkisini normalleştirme doğrultusunda birçok gerekli adım atmıştır." (SBKP MK'nin ÇKP MK'ne Mektubu, "Polemik" S.584)

ÇKP Kruşçof revizyonistlerinin, AEP yönetimini devirmeye çağrı yapması ya da Sovyet ve Arnavut partisi arasında ki anlaşmazlıkların devletlerarası ilişkilere bulandırılması gibi revizyonist, büyük güç şovenizminden kaynaklanan hareket tarzlarını "öneri"de eleştirmişti. ("Polemik", S.49) (★)

Ama AEP 1962 Ekim'inde, "modern revizyonizmle her alanda aramıza kesin sınır çekelim", şiarını getirirken (AEP Tarihi, S.582) altı ay sonra ÇKP MK "öneri"de şunu ileri sürüyordu:

"SBKP'ni yöneten yoldaşların kardeş parti ve ülkeler arasındaki ilişkilere değgin ilkeleri izleyecekleri, girişimde bulunarak Sovyetler Birliği'yle Arnavutluk arasındaki ilişkilerin düzeltilmesi için etkin yollar arayacakları doğrultusundaki içten umudumuzu birkez daha ifade etmek isteriz." ("Polemik", S.50)

Bu mesaj gerçekten AEP'nin tüm alanlarda kesin sınır çekilmesini isteyen doğru şiarına karşı olup, demagojik bir tarzda "kardeş Arnavut partisi"yle ilişkilerin "normalleştirilmesi"nden dem vuran Kruşçof revizyonistlerinin ekmeğine doğrudan yağ sürüyordu.

(★)Sadece, ne ÇKP'nin ne de başka bir komünist partisinin 1957 Görüşmesi'nden önce Kruşçof revizyonizmine karşı saldırgan bir ideolojik mücadele başlatmamış olması gerçeği bile, ÇKP'nin örneğin görüşmelere katılmamasının Marksist-Leninistlerin mücadelesine değil, bu durumda Marksist-Leninistleri tecrit etmeleri kolaylaşacak olan Kruşçof revizyonistlerine yarayacağı tesbitini yapmaya yeterlidir. Ama böylesi bir düşünce, XX. Kurultayın ardından cepheden mücadele vuku bulmadığı hususuna dayanır ki, işte sorun bu mücadelenin vuku bulmamasıdır. Zaten revizyonizmle mücadelede örnek o l a m a y a c a k acı gerçek budur.

(★★) Bak dipnot 4. Sosyalist bir ülkenin Komünist partisinin soysuzlaşmasının devletler arası ilişkiler bakımından anlamı nedir?

ÇKP'nin uğraşlarının amacı modern revizyonistlerle araya kesin sınır çekmek değil, bağdaşmazlıkları ayan ortaya çıkan şeylerin birliğini sağlayıp bu birliği pekiştirmektir:

"Kardeş parti ve ülkeler arası ilişkiler meselesinde Sovyetler Birliği'yle Arnavutluk arası ilişkiler şu anda özellikle dikkat çekmekte. Burada sözkonusu olan soru, bir kardeş partiye, kardeş ülkeye nasıl doğru davranılacağıdır... Bu sorunun doğru çözümü sosyalist kampın birliğinin, uluslararası komünist hareketinin birliğinin korunması açısından ilkesel önem taşımaktadır." ("Polemik" S.48/49)

Şimdi; "kardeş partiler arasındaki açık polemik durdurulabileceğini umuyoruz" ("Öneri" S.58) cümlesinde ifade olunan Çin tutumu bu ışık altında incelendiğinde; bu tutumun AEP'nin Kruşçof revizyonizmine karşı mücadelesinin dolaylı yoldan mahkum edilmesi olarak değerlendirilmesi gerekir: Ve de bu AEP'nin haklı olarak: "bölücülerle, Marksizm-Leninizm düşmanlarıyla, Titocularla, Togliatti'nin adamlarıyla ve Kruşçofcularla birlik olamaz." (AEP Tarihi, S.584) tesbitini yaptığı bir dönemde olmaktadır.

6. ÇKP'nin Kruşçof revizyonizminden kopma konusundaki sallantılı tavrı:

1961 Ekim'inde SBKP XXII.Kurultayı yapıldı. Bu kurultayın çizgisine ilişkin olarak yorumda "SBKP yönetimiyle aramızdaki anlaşmazlıkların kökeni ve gelişimi" başlığı altında şöyle deniyor:

"Bu program toplam dünya nüfusunun halen emperyalist ve kapitalist sistem altında yaşamakta olan üçte ikisinin devrimine karşı çıkmaktadır. Ayrıca bu program toplam dünya nüfusunun sosyalizm yolundan yürümekte olan üçte birinin de devrimi nihai zafere götürmesine engel olmaktadır. Bu, kapitalizmin bırakılmaması ve onarımı doğrultusunda, revizyonist bir programdır." (Polemik S.105)

ÇKP bu -doğru- değerlendirmeye rağmen 1962 Ocak'ında Vietnam Emekçiler Partisi'nin "tüm partiler radyo ve basında birbirlerine yönelik saldırılarına son vermelidir." (Polemik S.388) önerisini kabul etti.

Kruşçof revizyonistleri revizyonist yollarından azimle yürümeyi sürdürmelerine; revizyonizmi günbegün söz ve yelme dönüştürmelerine; iyiden iyiye karşı devrimci bir çizgiyi çoktan geliştirmiş olmalarına ve dünya devrimine karşı sayısız cinayetler işlemiş olmalarına rağmen ÇKP uzlaşmacı tutumunu ve hayallerini koruyordu. Yorumda "SBKP yönetimi günümüzün en büyük bölücüsüdür" başlığı altında şu yargıya raslıyoruz:

"SBKP yönetimine sakin kafaayla şunları düşünmesini öğütüyoruz: Revizyonizmde ve bölücülükte diretmeniz hangi sonuçları doğuracaktır? SBKP yönetimine birkez daha içtenlikle söylüyoruz: Marksizm-Leninizm ve proleter enternasyonalizminin ilkelerine dönün. Bunu gerçekleştirebilecek güçte olduğunuzu umuyoruz" ("Polemik", S.398-99)

Kruşçof revizyonistlerinin geri döndürülebileceği hayalinin yanı sıra revizyonistlere, revizyonizmlerinin zahmete değmeyeceğinin anımsatılması ve "sakin kafaayla" "sonuçları" düşünmelerinin öğütlenmesi, dikkati çekiyor!

Modern revizyonistlerin "sağduyu"larına ve "sakin kafaayla düşünmeleri"-ne yapılan bu çağrı modern revizyonizm ideolojisinin sınıfsal niteliğini tümüyle yadsımak demektir.

Bu hatalar temelinde, ÇKP'nin Kruşçof'un görevden alınmasına gösterdiği tepkiye de şaşmamak gerekir. Yorum'da "Kruşçof Niçin Sahneden Çekildi" başlığı altında şöyle deniyor:

"Artık Kruşçof devrilmiştir. Büyük bir çabayla uyguladığı revizyonist siyaset te iflas etmiştir...(Amerikan emperyalistleri, tüm ülkelerin revizyonistleri ve modern revizyonistler, y.n.) olayların Kruşçof tarafından belirlenen yönlerde gelişeceği ve 'Kruşçof'suz bir Kruşçofizm'in mümkün olabileceği umuduyla her yerde Kruşçof'un 'başarı' ve 'yararlık'-

larının çıkartkanlığını yapıyorlar. Bunun başarıya ulaşmayacağı kesinlikle söylenebilir (*) ("Polemik", S.549)

İşte bu, Kruşçof'un devrilmesinin köken ve nedenlerini felâkete yol açacak biçimde yanlış teşhis etmektir. Sanki SBKP'nin "yönetici yoldaşları" düşünüp taşınıp revizyonizmden hayır gelmeyeceğini anlayacaklarmış hayali var.

ÇKP bu teşhise bağlı kalarak SBKP yönetimine birde kutlama telgrafı çekti.

Ancak Kruşçof-Brejnev revizyonistleri tarafından sonradır ki ÇKP bu yanlış teşhisi düzeltti ve Kruşçof'suz Kruşçofizm gerçeğini tesbit etti.

X X X

Dünya proleter devriminin temel sorunlarına ilişkin tartışmaya girişmeden önce ilkin oportünizmle mücadele yöntemi ve komünist partileri arası ilişkiler meselelerini ayrıntılı olarak işlemek istiyoruz; çünkü oportünizme karşı Leninci yöntemle mücadele verilmedikçe dünya Marksist-Leninist hareketinin dünya emperyalizmi'ne karşı birliği doğrultusunda mücadele imkansızdır.

Dipnot 3: Arnavutluk Emek Partisi'nin SBKP XX.Kurultayı Karşısındaki Tutumu;

AEP'nin SBKP XX.Kurultayı karşısında aldığı tutum bir bakımdan, -XI. Kurultay'ın kamu oyu önünde kabul ve desteklenmesi bakımından- ÇKP'nin tutumundan farksızdır.

1956 yılında Enver Hoca SBKP XX.Kurultayı'nın hemen ardından yapılan ÇKP VIII.Kurultayı'nda, "SBKP XX.Kurultayı'nın tarihi kararları'ndan söz ediyordu. (ÇKP VIII.Kurultayı.S.81)

S E D III.Parti Konferansı'nı AEP temsilcisi Sadık Bocuğ AEP MK adına görevli olarak şöyle selâmlıyordu:

"Parti konferansınız çalışmalarını SBKP XX.Kurultayı'nın sadece dünya komünist ve işçi partileri değil tüm insanlık için olağanüstü tarihsel anlam taşıyan itici kararlarının etkisinde bulunarak yürütmektedir." (S E D III.Parti Konferansı Birleşim Tutanakları, Cilt I, S.441, Dielz Verlag 1956)

SBKP XX.Kurultayı'ndan beş yıl sonra Enver Hoca AEP'nin 20.Kuruluş Yıldönümü ve Ekim Devrimi'nin 44.Yıldönümü münasebetiyle Tiran'da yaptığı konuşmada,

"AEP, SBKP'nin tecrübelerinin, 20. ve 22.'lerde dahil olmak üzere SBKP kurultaylarının sosyalist ve komünist toplumu inşa yolumuzda bize çok yardımları olduğunu ve gelecekte de olacağını sürekli açıklamıştır ve şimdi burada birkez daha açıklamaktadır." (Enver Hoca, 7 Kasım 1961.günü Konuşma, Tiran 1962,S.46) dedi.

Kamu oyu önünde dile getirilen bu muvafakattan AEP'nin XX. Kurultay'ın tüm konularını doğru bulduğu sonucunu çıkarmak yanlış olur. AEP'nin de ÇKP gibi-örneğin Stalin'e karşı tutum konusunda-SBKP XX.Kurultayı'na bazı ilkesel yada temel itirazları bulunmaktaydı. AEP Tarihi partinin dav-

(*) Kruşçof'suz Kruşçofizmin imkânsız olduğu ve bu kanının yalnız emperyalistlerin ve revizyonistlerin düşlerinde yer aldığı teşhisi gerçekten daha 1 Kasım'da, yani bu yorumdan hemen hemen bir ay önce aşağıdaki tesbiti yapan AEP'ne karşı doğrudan yöneliktir: "N.Kruşçof'un Sovyetler Birliği parti ve devletin yönetiminden çıkarılmasıyla, onun Sovyetler Birliği KP 20.Kurultayı'nda belirginleşen siyaset ve ideolojisi tasfiye olunmamış, Kruşçof revizyonizmi ölmüştür...Hayal kurmayalım ve hayallere kapılmayalım. Demogojilerle ve maskelerle aldatılmamıza izin vermiyelim." ("Zeri;Popullit", 1.11.1964: "N.Kruşçof'un devrilmesiyle Kruşçofizm tasfiye olunmamıştır", S.10,Tiran,1964)

ranışını, şöyle anlatıyor:

"III.Kurultay, buna rağmen (içeriksel fikir ayrılıklarına rağmen,) SBKP XX.Kurultayı'nın anti-Marksist savlarını açıkça lanetlemedi. AEP MK Sovyet yönetimine, bir dizi sav ve davranışlarının karşısında oldu-
ğunu bildirdi. ("AEP Tarihi" S.444,1971)

AEP'nin bu tutumuna rağmen, SED'nin III.Parti Konferansını selâmlama konuşmasını "sadece parlak sözler" yada "biçimsel sözler" olarak hafife almayı doğru bulmuyoruz. Çünkü biz AEP MK'nin her sözünü ciddiye almamız, hem doğru, hemde yanlış konuları incelememiz gerektiği kanısındayız. Ayrıca, bunların sadece "saygısız parlak sözler" omduğu düşüncesi; böylesi selâmlama bildirilerinin, konuşma ve benzerlerinin, "zaten ciddiye alınmaması gereken sözler" olduğu açıkça bilineceğinden konuşmaların içerik açısından hiç ilginç olmayan bazı törensel olaylara indirgenip, soysuzlaşması tehlikesini de beraberinde getirmektedir.

Dipnot 4: Sosyalist bir ülkenin Komünist Partisinin Soysuzlaşmasının devletlerarası ilişkiler bakımından anlamı nedir?

Kruşçof revizyonistleri ÇKP'ne, partiler arası ideolojik çelişkileri "devletlerarası ilişkilere de taşıdılar... Çin Halk Cumhuriyeti'nin giri-
şimiyle Çin'in Sovyetler Birliği'yle olan ticaret hacmi son üç yılda yak-
laşık olarak üçte bire düştü. ("SBKP MK'nin tüm parti örgütlerine, Sov-
yetler Birliği'ndeki tüm komünistlere açık mektubu", "Polemik"-Ekleri, S.599) suçlamasını yönelttiler.

ÇKP bu suçlamaların gerçeklere aykırı olduğunu teşhir edip, Kruşçof revizyonistlerinin kendilerinin her türlü yardım v.b. sabote edip, dur-
durduklarını tanıtladı.

İktisadi ve siyasi alanda revizyonist siyasetin sonucu olan böylesi davranışları en sert biçimde teşhir etmek muhakkak ki doğrudur.

Diğer bir etken de, ÇKP'nin SBKP'ni uzun süre Marksist-Leninist bir parti sayarak, bu açıdan iki parti arasındaki fikir ayrılıklarının devlet-
lerarası ilişkilere taşınmayacağı görüşünden hareket etmiş olmasıdır.

Bizi ilgilendiren soru ise; iki parti arasındaki ilkesel ideolojik ve siyasal çelişkilerin Marksist-Leninist açıdan ne derece ve ne kadar zaman süreyle devletlerarası ilişkileri etkileyemeyeceği ve etkilememesi gerektiği sorunudur.

Bir zamanlar sosyalist olan bir ülke renk değiştirip te, orada kapita-
lizm yeniden kurulmaya başlandığında, komünistliğini sürdüren partiyle revizyonist soysuzlaşmaya uğramış parti arasındaki ideolojik ve siyasal fikir ayrılıklarının birbakıma devletler arası ilişkilere de taşınması gerektiği açıktır. Çünkü böyle bir durumda proleterya diktatörlüğünün devletiyle burjuva diktatörlüğünün devleti arasında bir ilişkidir. Söz konusu olan bu ilişki doğal olarak proleter enternasyonalizmi temeline dayandırılmaz.

Kruşçof revizyonizmi ortaya çıktığında bu sorun yeni olmadığı gibi bu sorunun Marksist-Leninist konumunda nasıl çözüleceğini de, Stalin'in Sovyetler Birliği'nin revizyonist soysuzlaşmaya uğramış Yugoslavya'yla olan deneyimi göstermektedir.

Tito kliği yönetiminde Yugoslavya'nın kapitalist yolu güttüğü belli olduktan sonra, Sovyetler Birliği proleter enternasyonalizmi temelinde fedakârca yardımını sürdürmeyi düşünmemiştir bile.

Öbür yanın dostken düşmana dönüşmesinin, sosyalist yan için o yanın sosyalist niteliğinden koşullanmayan anlaşma ve uzlaşmaların bozma nede-
ni olamayacağını bu deneyim göstermektedir. (Örneğin ticaret anlaşmaları ve diğer iktisadi uzlaşmalar, ki bunlar barış içinde birarada yaşama kapsamında kapitalist ülkelerle de imzalanmaktadır.) Ama, askeri yardım, karşılıklı dayanışma anlaşması, dostluk anlaşması v.b. gibi iki tarafın-
da proleterya diktatörlüğü olmaları nitelikleri temelinde imzalanan ve

varoluş koşulunu oluşturan anlaşmalarda durum değişiktir.

Bu anlamda, partiler arası çelişkilerin devletler arası düzleme taşı-
namıyacağı sınıfsal konumdan bağımsız olarak ifade etmek, yanlıştır.

Alıntılar altı, ayrıca belirtilmediyse kaleme alanlarca çizilmiştir.

**B MODERN REVİZYONİZME KARŞI MÜCADELEDE YÖNTEM VE BUNUN LENİNİZ-
MİN YÖNTEMİYLE İLİŞKİLERİ ÜZERİNE**

XX. parti kongresinden sonraki yıllarda komünist dünya hareketi içinde polemik başlatıldığı sıralarda, Kruşçev-revizyonistleri ihtiyaca göre ilkesiz olarak değiştirdikleri görüşlere göre ve yöntemlerle hareket ediyorlardı.

XX. parti kongresinden sonra uluslararası alanda kendi revizyonist programlarının saldırgan propagandasını yaparken, aynı zamanda gittikçe artan (bir şekilde Ç.N.) açıkça revizyonist orkestra geline bütün karşı gelenlere saldırıyorlardı. Marksist-Leninist parti ve güçlere karşı açık ve aleni saldırılarını başlattıkları her zaman, bunu Lenin'e atıfta bulunarak haklı göstermeye çalışıyorlardı. "Leninist şekilde davrandık"larını iddia ediyorlardı. (4.11.1969 Tarihli "Prawda"nın baş yazısı, "Polemik"ten alıntı.s. 393)

Onlar kendileri için, bütün dünya komünist hareketi içinde kendi revizyonist görüşleriyle istilacı bir şekilde yaya ve istedikleri çarpıtmayı yapma hakkını talep ediyorlardı. Aynı zamanda diğer partiler kendilerinininki ile farklı görüşler ortaya koydukları zaman, bunları uygun olmayan (şeyler Ç.N.) olarak mahkûm ediyorlardı; çünkü böylece fikir ayrılıkları ortaya vurulmuş oluyordu. SBKP'nin ismi geçmediği Çin KP'nin bir makale dizisi üzerine "SBKP-MK'nin Bütün Parti Örgütlerine ve Sovyetler Birliğindeki Bütün Komünistlere Açık Mektubunda şöyle denmektedir:

"Nisan 1960'da Çinli yoldaşlar 'Yaşasan Leninizm' başlığı altında toplanmış makaleler yayınlayarak dünya komünist hareketi ile aralarındaki fikir ayrılıklarını açık olarak ortaya koydular." ("Polemik" eki, s. 596)

Bu, tüm dünya komünist hareketine bir çizgiyi zorla kabul ettirebilme ve diğer partilerin bunu (çizgiyi Ç.N.) dalaylı da olsa eleştirebilme ve hatta herhangi bir farklı fikir savunma hakkını yadsımayı gayet tabii gören anlayışın tipik bir ifadesidir.

"Leninist tarsa, yani kendi görüşlerini sonuna kadar, açık ve aleni bir şekilde Ç.N.) açılmaya, atıfta bulunmaları; Kruşçev-revizyonistlerini, ML'lerin açık ve aleni polemiklerden kendilerine dolaysız darbeler indirdikleri ve Kruşçevistlerin aleni tartışmaların kendilerine yarardan çok zarar vereceğini fark ettikleri durumlarda, "Leninist tarzı" tekrar çekmeyeceye koymaktan ve yüksek sesle; tartışmaları kapalı kapılar ardında iç görüşmeler şeklinde olması gerektiğini savunan "1957 ve 1960 kurallarına uymaya" çağırmaktan alıkoymuyordu.

Bu durumlarda akıllarına birden aleni tartışmaya karşı ve yalnız iç ve mümkün olduğu kadar iki taraflı, (bilateral) görüşmeler için bir sürü savlar geliyordu:

1) İç görüşmelerin "bizim iki partimizin karşılıklı daha iyi anlaşmalarına" imkan yaratmasına karşı ("SBKP-MK'nın Bütün Parti Örgütlerine ve Bütün Sovyetler Birliği'ndeki Komünistlere Açık Mektubu" 14.7.1963, "Polemik" eki, s. 590) aleni (kamuyu önünde) bir tartışmanın "giddetlenme" ve "heyecanları" alevlendirme ve "böylece partilerimizin arasındaki ilişkilerde kötüleştirme" eylemi olduğunu iddia ediyorlardı.

2) Her açık ve aleni eleştiriyi, her türlü polemik yoldaşca olmanın, dayanışma içinde olmamak ve sorumsuz olmakla karalıyorlardı. Örneğin, 30 Mart 1963 tarihli "SBKP'nin Çin KP MK'ne Açık Mektubunda yoldaşca olmayan polemik kesilmesi talep edilmekte ve devamlı şöyle denmektedir:

"Partimiz polemik mücadelesinin sarhoşluğuna kendine kaptırmayacaktır.

Bilakis komünist dünya hareketinin önündeki ortak sorumluluğun anlayışı içinde yeni bir tartışma turuna tehlikeli kayışı önlemeye dikkat edecektir." ("Polemik" eki, s. 585-586)

3) Kruşçev-revizyonistleri kendilerine yemelen aleni eleştiriyi bütün bunları düşünme yarayacakmış gibi göstererek boğmaya çalışıyorlardı: "Sen zamanlarda Çin basını makalelerinde bulunan temelsiz saldırılara... bism de, savunmak için bir sürü süyliyeceğimizin olduğu herkes tarafından bilinmektedir. Eğer biz bunu şimdi yapmayorsak, Komünist hareketin düşmanlarını sevindirmek istemememizdir." (a.g.e. s. 586)

4) Kruşçev-revizyonistlerinin başlıca yöntemi, bütün ayrılıkları uluslararası birliği ve ortaklığı tehlikeye sokmaya haklı göstermeye her hangi bir dır kafalı tartışma, sürekli olarak kendini haklı gösterme (çabaları Ç.N.) gibi göstermeleriydi. Marksizm-Leninizm'in bütün esaslı ilkelerine ihanet eden onlar, kendileri için bu birlikten daha kutsal bir şey olmayan birlik-çığartkanları olarak ortaya çıkıyorlardı.

Onlar:

"Sosyalist sistemin ve uluslararası komünist hareketin ortaklığı-nın çıkarlarının her şeyin üstünde tutulması" (a.g.e s. 586-587) nı talep ediyorlardı.

İlkesel ayrılıkları, yalnız küçük "htilaflar" olarak göstererek ("Polemik" eki, s. 590) diğerlerinin lütfen yumuşamaları ve ilkelerden vaz geçmelerini talep ediyorlardı. Buna göre Çin KP'nden onun,

"Bizi bütün ayıran şeyleri, aşma cesaretini bulmasını" ("Polemik" eki, s. 535) talep ediyorlardı.

Utanmadan Kruşçev-revizyonistleri "herşeyin üstüne sünger çekelim" ("Schwamm darüber) yöntemiyle ilkesiz bir birliği çağırıyorlardı:

"Yoldaş N.S. Kruşçev, yoldaş Liu Hsiao'dan, yoldaş Mao Tse-tung'a bizim önerimizi iletmesini rica etti: Bütün kavgaları ve itilafları kenara itmek, kimin hakla, kimin suçlu olduğunu araştırmamak, geçmiş tazelememek, bilakis bizim ilişkilerimizde yeni bir bölüme bağlamak" ("SBKP MK'nın Bütün Parti Örgütlerine Ve SB'deki Bütün Komünistlere Açık Mektubu", "polemik" eki, s. 599)

Çin KP'nin bütün bunlara nasıl göğüs gerdiği veya Leninizmin yöntemini kullanarak nasıl göğüs germesi gerektiği sorusunu incelemeyen önce, yoldaş Stalin'in "Leninizmin İlkeleri Üzerine" adlı klasik eserinde Leninizmin yöntemi hakkında saptadıklarını bir kaç madde halinde akıllara getirmenin yararlı olacağı görüşündeyiz.

Stalin'in bu eseri tüm olarak Leninizmin teorisini ve onun tek, tek bölümlerini incelemeyen önce, Leninizmin yöntemini incelemesi herhalde tesadüf değildir. Stalin böylece oportünizm ve revizyonizme karşı mücadelede olduğu gibi marksist-leninist dünya hareketinin birliği için mücadelede Leninizm'in yönteminin kesin önemini özellikle vurguluyor. Stalin, oportünistlerin inandırmak istedikleri yöntem sorularının sadece "şekil soruları" oldukları (tezi Ç.N.) de çürütüyor. Fakat yöntemsel sorularının ilkesel öneme sahip olduklarını aydınlatıyor.

Leninizm'in yöntemi kendini:

Bölük parçuk şekildeki teorinin; pratikte rafa kaldırılan sadece "görüldüğü" devrimci kararların önemli soruların kasden çekinmenin, onların ertbas edilmelerinin ve üstlerinin kapatılmasının, "elastiki" kararların ilkesel reddi ile kendini göstermektedir. Bunun karşısına Leninizm'in, bir devrimci yöntem ilkesel talep olarak: Tek parçadan bölünmüş bütünlüğe saray devrimci teori, teori ve pratiğin, söz ve eylemin mutlak birliğini, kitlelerin devrimci eğitimini proleter partilerin kendi hatalar-

Çin'i Özeleştirisel Ortaya Konusu Yardımıyla Öğrenimini ve Eğitimi-
Çin'i Koyar

Bütün bunlar Leninizm'in yönteminin vazgeçilmez ana noktalarıdır.

Çin KP'nin modern revizyonizme karşı mücadelesindeki yöntemleri hakkında veya 1957 ve 1960'da düzenlenen ve Çin KP tarafından savunulan kardeş partiler arasındaki ilişkiler normların hakkında eleştirimizde her şeyden önce Leninist yöntemin öz ve kesin bir talebini; kardeş partiler arasındaki eleştiri ve özeleştirisi sorusunu incelemek istiyoruz:

Özeleştiriden korkmanın, hataların gizlenmesi tavrının olmamasının; nazik soruların örtbas edilmesinin, her canlı düşüncenin körlen-
diği, kendi yanlışları yardımıyla partinin devrimci eğitiminin engel-
lendiği, her şeyin yolunda olduğu yalan dolanıyla eksikliklerin üstünün
örtülmemesi, düşmanın proleterya partisine karşı kullanılabileceğinden
dolayı kendi hatalarını ortaya çıkarma ve özeleştirisi yapma korkusunun
olmaması, bütün bunları Stalin:

"Leninizm'in yönteminin karakteristik özellikleri" (J.W. Stalin
Bütün Eserler. c.6, s.78)

olarak niteliyordu.

Bütün bunların karşısında Çin KP'nin modern revizyonizme karşı müca-
delede kullandığı ve savunduğu 1957 ve 1960'da saptanan "normlar"
nasıl durmaktadır? Baştan söylemek gerekirse: Bütün bunları bu "norm-
lar" içermemektedir. Hatta görüldüğü gibi, o zaman formüle edilen
bu "normlar" esas sorularda Leninizm'in yöntemleriyle ve onun dev-
rimci ruhu ile çelişmektedir!

1. Marksist-Leninist Birlik İçin Mücadele Modern Revizyonistler- den Ayırmak Demektir

a) "İlkelere Uyuma Ve Birliğin Korunması" Şiarı Tutarlı Komünist Bir Görüşmüdür?

Bilindiği gibi Kruşçev-revizyonistleri XX. parti kongresinde, da-
ha ileriki yıllarda sadece sistemleştirdikleri, her hakkında reviz-
yonist bir program ortaya koymuşlardı. Böylece onlar ideolojik olarak
Marksizm-Leninizm'le ilişkilerini kesmişlerdi. Aynı zamanda onların
hiçte revizyonist çizgilerini takip etmeyen bütün partilerle iliş-
kileri koparacak kadar "tutarlı" değildiler. Tam tersine! Sesleri
kısılmaya kadar uluslararası komünist hareketin birliği "her şeyin
üstünde tutulmalı" ("Polemik" eki, s. 587), "Bizi bugün ayıran her-
şey asılmalı" (a.g.e. s. 585), vs. diye bağırıyorlardı.

Gerçekten de hedefleri bir birlikti. Her türlü çareye baş vura-
rak kabul ettirmek istedikleri -fakat revizyonist temel üstünde- bir
birlikti.

Bu demogoji karşısında, marksist-leninistlerin hangi görüş ile
Kruşçev-revizyonistlerine göğüs gerecekleri önemli bir soruydu:

Modern revizyonistlerin birlik çağrılarına karşı mücadelede mark-
sist-leninistler arasındaki birliğin propagandasını yapmak ve tüm a-
çıklığı ile (şunu Ç.N.) sağlamak gereklidi: Ne üzerine birlik?
Hangi temel üzerine birlik?

ML'lerin modern revizyonistlerle, Marksizm-Leninizm'in sahtekarları
ve düşmanlarıyla birliğin proleter dünya davasına zarar verdi-
ği ve onunla uyumsuz olduğu ilkesel olarak açıklığa kavuşturulması
gerekiyordu:

"Çünkü, böyle bir birlik gerçekte proleteryanın milli burjuvazi

ile birliğe (Lenin burada kendi ülkesinin burjuvazisini kastetmek-
tedir, "kendi" burjuvazisi. Yağınan Notu) ve uluslararası prole-
teryanın bölünmesi, uşakların birliği ve devrimcilerin bölünmesi
anlamına gelir." ("Bir Fransız Sosyalistinin Samimi Sesi" Lenin,
Bütün Eserler. c.21, s. 365, 1915)

Bundan dolayı modern revizyonizme karşı mücadelede bir ana nokta,
genel olarak "birlik"ten bahsetmeyi değil, bilakis marksist-leninist-
lerin birliğini talep etmeyi ve modern revizyonistlerle mümkün ola-
bilecek birlik fikrine bir saniye bile izin vermemeyi içeriyordu!

Bu soruda Çin KP modern revizyonizm ile mücadelede hangi görüşü
savunmuştur?

Özellikle "SBKP Önderliği Zamanımızın En Büyük Bölücüsüdür" yoru-
munun "Tarihe Bir Geri Dönüş" bölümünde Çin KP Marks-Engels ve Lenin-
den uluslararası komünist hareketin birliği; oportünizme ayrılmamanın
gerekliliği sorusunda bir dizi önemli alıntıya yer vermektedir. (x)

Aynı yorumun "Tercübeler Ve Öğretiler" bölümünde doğru olarak
(göyle Ç.N.) denmektedir:

"Marksizm-Leninizm dünya proleteryanının birliğini politik ve teo-
rik temelini oluşturur. Yanlış, dünya proleterya teorik ve po-
litik bir birlik oluşturduğu zaman, örgüt ve eylem birliği müm-
kün olur." ("SBKP Önderliği Zamanımızın En Büyük Bölücüsüdür" yoru-
mu "Polemik"de, s. 352)

Bu düşünceler ve geniş açıklamalar açık olarak Kruşçev-revizyo-
nistlerin ilkesiz birlik çizgilerine karşı yönelmektedir. Buna
rağmen Çin KP'nin uluslararası komünist hareket içinde birlik ve
bölünme sorusundaki görüşünü tutarsız ve yarım gönüllü olduğu düşün-
cesindeyiz.

"Öneri"de Çin KP giriş olarak şunları formüle ediyor:

"Uluslararası komünist safların birliğini korumak ve güçlendirmek
bütün ülkelerin komünist ve içi partilerinin görevidir... Bugün-
lerde uluslararası komünist hareketin saflarında ilkesel ayrılık-
lar bulunmaktadır. Fakat bu ayrılıklar ne kadar ciddi olurlarsa ol-
sunlar, güçlerimizi birleştirmek ve ortak düşmanımıza karşı mücade-
leyi güçlendirmek için çok sabırlı bir şekilde ayrılıkları orta-
tadan kaldırmak için yollar bulmalıyız." ("Öneri" s. 3)

Çin KP burada komünist dünya hareketinin modern revizyonizm, her-
şeyden Kruşçev revizyonizmi tarafından ideolojik olarak bölündüğü
bir zamanda nasıl bir birliğin korunacağını bir kelime ile sormadan
genel olarak "birliğin korunması"ndan bahsediyor. Doğaldır ki, ML'-
ler, marksist-leninistler arasındaki birliğin korunmasından yanadırlar,
fakat eğer bu birlik, marksist-leninistler ve revizyonistleri i-
çeriyorsa, asla var olan birliğin korunmasından (yana değildirler
Ç.N.) ayrılıklar ne kadar ciddi olursa olsun" (diye Ç.N.) formüle
ediyor Çin KP ve burada açıkça ilkesel ve ilkesel olmayan ayrılıklar
arasındaki sınırı aşıyor.

(x) Bu yorumda görülen odur ki, bilinçli olarak, modern revizyonist-
leri "provoke etmek" için veya Çin KP'nin Stalin'e karşı yanlış tavrı
ile bağlantılı olarak; Stalin'in mücadelesine değinilmektedir.

Revizyonizmin şekillendirdiği ilkesel ayrılıklar karşısında "sabır" uzlaşmacılıktır. Böyle bir "güçlerin birliği"ni korumanın güçleri kuvvetlendirmedirini, bilakis onları zayıflattığını, hatta devrimci güçlerin sabote etmeye güdüldüğünü Marksizm ve revizyonizm arasındaki mücadelenin bütün tarihi öğretmektedir.

"SBKP(B) Tarihi-Kısa Ders" "Öneri"nin bu görüşünün tam karşıtı olan (şunu Ç.N.) saptamaktadır:

"Nasılki sıhhatli bir organizmada apseye göz yumulmazsa, kendi içinde de oportünizme göz yumulmamalıdır." ("SBKP(B) Tarihi-Kısa Ders" s. 448)

Özellikle "SBKP Önderliği Zamanımızın En Büyük Bölücüsüdür" yorumunda Marks, Engels, Lenin ve Stalin'den bir dizi alıntı getirilmesi ne rağmen sonuç olarak "Öneri"de formüle edilen görüşte ısrar ediliyor.

Adlı geçen yorumda, hatta (şöyle Ç.N.) denmektedir:

"Komünistlerin, proleteryanın ve tüm dünyanın devrimci halklarının karşısında duran en acil görev (!) sosyalist kampın ve uluslararası komünist hareketin birliğinin korunmasıdır." ("SBKP Zamanımızın En Büyük Bölücüsüdür", "Polemik"de s. 339)

Bu görüş, sonuç olarak birliğin korunması sorusunu en acil, en yüksek ilke (haline Ç.N.) yükseltilmesi anlamına gelir. "Ayrılıklar ne kadar ciddi olursa olsun" ("Polemik" s. 3), yani hangi temel üstün-de böyle bir birlik olursa olsun, birlik gereklidir; sonucuna götürür.

Bu anlamda, Çin KP tarafından, 1960 görüşmelerinde "SBKP Önderliğinin görüşmeyi durdurma sınırına" getirmelerine rağmen, neden kopma olmadığı sorusu yanıtlanmaktadır.

"Bununla beraber, Çin Komünist Partisi'nin ve bir kaç diğer kardeş partinin delegasyonlarının ilkelere inanmalarından, sabırlı mücadele etmelerinden ve birliği sürdürmelerinden dolayı; kardeş partilerinin delegasyonlarının çoğunluğunun birlikten yana ve bölünmeye karşı olduklarından, en sonunda bu görüşmede uyum elde edildi ve olumlu sonuçlar yaratıldı." ("SBKP Önderliği ile Bizim Aramızdaki Ayrılıkların Kökeni Ve Gelişmesi" yorumu, "Polemik"de, s. 97)

Çin KP için mevcut olan partilerden sadece "bir kaç"ının marksist-leninist ilkelere inandığı açıktı. Çin KP'nin burada (Üzerinde Ç.N.) konuştuğu o "bir kaç" partinin küçük bir azınlık olduğu, Çin KP'nin burada atıfta bulunduğu partilerinin çoğunluğunun ise revizyonist oldukları veya açık olarak revizyonist önderliğe sahip oldukları herkes tarafından bilinmekteydi ve bilinmektedir. Fakat Çin KP bu revizyonist önderlerin çoğunluğunun "birlikten yana ve bölünmeye karşı" oldukları şüphe getirmeyecek gerçeğini gözardı etmekte, revizyonistlerin her zaman örgütsel ayrılık taraftarı oldukları şeklindeki kendi tezi ile açık olarak çelişen bu olayı tahlil etmemektedir.

Gerçekten de bu örnek, modern revizyonistlerin mutlaka her zaman ve her şart altında marksist-leninistlerle "birliğe" karşı olmadıklarını birliğin daha sürmesinde ve henüz daha kopma olmamasında geçici olarak çıkarı olabileceğini göstermektedir. Fakat burada sözkonusu olan bir güçlü birlik; Çin KP'nin bildiği gibi ML ilkeleri temeli üzerinde olmayan bir birlik; modern revizyonistlerin Marksizm-Leninizm'e karşı mücadelelerinde fayda umdukları sürece sürdürdükleri bir birliktir.

Bundan dolayı marksist-leninistler hiç bir zaman "birlik yönünde ortak istek" temelinde böyle bir güçlü birliği kabul etmemelidirler. Bilakis her zaman ML ilkeleri temelinde bir birlik için mücadeleyi birinci sıraya koymalıdır.

Halbuki Çin KP "birliğin korunması" ve "birlik isteği" sorusunu, bu birliğin sınıfsal, ideolojik ve politik içeriği konusundaki sorudan kopararak ve iyi sonuç vermeyen bir şekilde Kruşçev-revizyonistlerine karşı tartışmasında norm yapmıştır. Kendisine yol gösteren ilke yapmıştır.

Çin KP'nin bu görüşünün ne kadar zararlı olduğu açık bir şekilde kendini (Çin KP'nin Ç.N.) Kruşçev-revizyonistlerine karşı mücadelesinin gelişmesinde kendini göstermiştir. Tekrar, tekrar "daha yüksek çıkarlar için" (a.g.e. s. 89) "birliği korumak" için uzlaşmıştır:

- "Birliğin çıkarı için" ÇKP SBKP XX. parti kongresini aleni olarak savunmuş ve sevgili birlik uğrunda "bu parti kongresinin olumlu unsurlarını bulup çıkarmaya" ("Polemik"s.75) uğraşmıştır.
- "Birliğin çıkarı için" Çin KP 1957 ve 1960 görüşmelerinde ilkesel uzlaşmalar yapmış ve hatta SBKP'nin kapitalizmden sosyalizme geçiş formülasyonunun "onların XX. parti kongresi ile birliği bir ilişki göstermesi" (a.g.e. s. 82) talebini kabul etmiştir.
- "Birliğin çıkarı için" bütün bu ödümleri aynı zamanda aleni olarak kendi görüşünü açıklamadan vermiştir.
- "Birliğin çıkarı için" Çin KP Aralık 1962'den sonrada eğer SBKP ile görüşme olsaydı aleni tartışmayı kesmeye hazırды.
- "Birliğin çıkarı için" 1964'de Çin KP, Kruşçev'in devrilmesini Kruşçev-revizyonizminin sonu, Sovyetler Birliği'nde bir "değişiklik"in ifadesi olarak memnuniyetle karşılayarak ve onun (değişikliğin Ç.N.) temsilcisi olarak Brejnev ve suç ortaklarını göstererek modern revizyonistlerle barışmak için yeniden bir çıkış yapmıştır.

Bunlar ve bunlara bağlı bir dizi sonuçlar Çin KP'nin ilkelere bağlı kalınabilir. Ve buna rağmen revizyonistlerle var olan birlik koruna bilir şeklinde bütünüyle yanlış görüşünden kaynaklanmıştır.

Marksizm-Leninizm ilkelerini birinci sıraya koymayan bu görüş, Marksizm-Leninizm ustalarının oportünistler ve revizyonistler olmadan ve onlara karşı ilkeye bağlı bir birlik için mücadele konusundaki öğretileriyle taban tabana zıttır.

Lenin, "birlik" sorusunu gayet berrak bir şekilde formüle etmiştir:

"Birlik büyük bir şey ve büyük bir güçtür! Fakat işçi davasının marksistler arasındaki birliğe ihtiyacı vardır; fakat marksistler ve Marksizm düşmanları ve tahrifçileri arasındaki birliğe değil." ("Birlik", Lenin Bütün Eserler. c. 20, s. 228, 1914)

Modern revizyonizme karşı mücadelede bu şu anlama gelir: Kruşçev-revizyonistlerinin Marksizm-Leninizm temelindeki birliği zaten tahrif etmelerinden sonra, "birliği korumadan" dem vurulmazdı. İlkesel, derin ideolojik bir uçurumun olduğu yerde, eğer hala bir birlik varsa, sözkonusu olan (birlik Ç.N.) saf, şekilsel ve ilkesiz bir birliktir.

ML'ler birlik sorusunu Marksizm-Leninizm ilkeleri sorusuna bağlı olarak sormalıdır ve tersine değil.

b) Marksist-Leninistler "Bölülebilir mi?"

Böylesine keskin sorulmuş soruyu marksist-leninist bir şekilde yanıtlamak için herşeyden önce bir parti içinde olduğu gibi uluslararası komünist hareket içinde de, bölme gerekliliği sorusunun, tek tek hatırlar değil, geçici sapmalar değil, geçici eğmen olan yanlış çizgi değil, bilakis onarılmaz sapmalar sözkonusu olduğu zaman meydana çıktığı saptanmalıdır.

Lenin'in de üzerinde durduğu gibi:

"İdeolojik içerik olmadan örgüt saçmalaktır. Bundan dolayı sınıf bilinçli işçiler..... İlkelerin ciddi bir şekilde yaralanmasının tüm örgütsel ilişkilerin kesilmesinin getirebileceğini; bunun görev olabileceği unutmamalıdır." ("Kadetleşen Sosyal Demokrasiye Karşı Mücadele Ve Parti Disiplini", Lenin Bütün Eserler c. 11, s. 315, 1906)

Bu soruyu marksist-leninist bir şekilde yanıtlamak için bunun dışında, uluslararası işçi hareketinin tecrübeleri ve Marksizm-Leninizm'in klasiklerinin oportünizme karşı mücadele öğretileri yönlendirici çizgi olarak alınmalıdır.

Stalin bolşeviklerin "kendi" ve uluslararası oportünizme karşı mücadelesi üzerine (şöyle Ç.N.) demektedir:

"Gerçekler bolşevik olan her bolşevik, Lenin'in savaştan çok önce aşağı yukarı 1903, 1904'ten beri, Rusya'da bolşeviklerin grubunun meydana geldiği ve Alman sosyaldemokrasisi içinde ilk defa solcuların meydana çıktıkları sırada, hem bizde, Rusya Sosyal Demokrat Partisinde, hemde orada II. Enternasyonal'de, özellikle de Alman sosyaldemokrasisinde oportünistlerden kopmaya, ayrılmaya yönelmiş olan bir çizgiyi takip ettiğini bilmektedir.

Her bolşevik bundan dolayı bolşeviklerin daha o zaman (1903-1905 oportünistlerin saflarında ve II. Enternasyonal'de 'bölücü' ve 'örgüt yıkıcı' şanlı lakabını kazandıklarını bilmektedir." (Bolşevizm Tarihinin Birkaç Sorusu Üzerine, Stalin Bütün Eserler c. 13, s. 78)

Bu soruda Çin KP'nin görüşü; birlik,bölünme sorusundaki genel tutar-sızlığını göstermektedir.

"SBKP Önderliği Zamanımızın En Büyük Bölücüsüdür" yorumunda:

"Oportünizm ile kesin olarak ilişkiler kesilmeden ve kitleleri onun rüyaskosunun kaçınılmazlığı üzerine aydınlatmadan şimdi sosyalizmin görevleri yerine getirilemez. Ve işçilerin gerçek uluslararası birliği gerçekleştirilemez." ("Savaş ve Rus Sosyal Demokrasisi", Lenin Bütün Eserler c. 21, s.19, 1914, aktaran Polemik. s. 347) diyen Lenin aktarılıyor.

Ve Çin KP bu yorumda kendisi devam ediyor:

"Tam da bu nedenden dolayı Lenin çeşitli Avrupa ülkelerinin marksistlerinin oportünistlerle ilişkilerini kesmelerini kararlıkla destekledi. Onları yığıtçe, zaten iflas etmiş olan II. Enternasyonal yerine III. Enternasyonal'i kurmaya ve dünya proleteryasının devrimci birliğini yeniden kurmaya çağırdı." ("Polemik" s. 348)

Burada şu soru çıkmaktadır: Çin KP, modern revizyonizme karşı mücadelede bu görüşü benimsemiş midir?

Çin KP (şöyle Ç.N.) yazmaktadır:

"Bölücülük nedir? Marksizm-Leninizm'e karşı bölücü faaliyet anlamına gelir. ML'e karşı mücadele eden, ona ihanet eden, proleter birliğin temelini tahrip eden bölücüdür." (s.g.e., s. 350)

Çin KP'nin bu tavrı, ilk başta doğru gözüküyor. O ideolojik bakımdan kimin bölücü olduğunu saptıyor. Ve Fakat sorun marksist-leninistlerin modern revizyonistlerin ideolojik ayrılığı gerçekleştirdiği zaman, bu gerçeklerden ne gibi vargılar çıkarmak zorunda oldukları sorusudur.

Çin KP, yorumda aşağıdaki vargıları çıkarıyor:

"Marksist-leninistler, uluslararası komünist hareketi acımadan bölün oportünist ve revizyonistlere katiyetle ilkesel ödünler vermezler. Kararlı bir şekilde oportünistlere ve revizyonistlerin bölücü politikasına karşı mücadele etmekten başka yapacakları birşey yoktur. Bu, Marks, Engels ve Lenin'in çok değerli vasiyetidir ve aynı zamanda uluslararası komünist hareketin birliğini korumak için yegane doğru yoldur." (s.g.e. s. 335) (x)

Diğer bir yerde etraflıca şu anlatılıyor:

"Komünist hareketin tüm tarihi Marksizm-Leninizm'le oportünizm arasındaki mücadele ve birliği koruma uğraşı ile bölme eğilimleri arasındaki mücadele tarafından karakterize edilmektedir." ("Polemik", s. 341)

Çin KP'nin Marksizm revizyonizm arasındaki mücadele tarihinin örgütsel birlik için, onun bölünmeye karşı korunması tarihi ile aynı anlama geldiği tezi; Lenin'in II. Enternasyonal ile birliğin kesilmesi için verdiği zorla mücadele ve oportünistlerin birlik bulamadan "solcular"ın en iyi güçlerinin ayrılması ve onların Komünist Enternasyonal'de yeniden örgütlenmesi tarihinin açık bir çarpıtılmasıdır. Komünist hareketinin tarihinin bu çarpıtılması, güncel revizyonist tehlikeler karşısında daha da vahimdir.

Çin KP komünist hareketin tarihinin yanlış yorumu yerine, marksist-leninistlerin aktif olarak modern revizyonistlerle tüm yanlış, örgütsel de dahi, bölünmeyi hedef edinmesi gerektiğinin propagandasını yapmalıydı. Halbuki Çin KP, tüm yanlış bölünmenin gerekliliğinin propagandasını yapmıyor, bilakis, "ilkelere riayetin ve (var olan- Yazanın Notu) birliğin korunmasının" ("Polemik", s. 89) propagandasını yapıyor.

Bu, Çin KP'nin modern revizyonistlere de var olan birliği tanımları için çağrı yapmasından başka bir şey değildir. Modern revizyonistlerin ideolojik olarak zaten böldükleri; birliği savunarak ve bunu Marksizm-Leninizm ilkeleri ile aynı ağırlıkta göstererek tüm gerçeği açık olarak söylemekten çekiniyor.

Buna zıt olarak Lenin şunları söylüyor:

"Esaslı ve köklü ilkesel fikir ayrılıkları olduğu zaman, bunun kendisi, o zaman en keskin ve hizipçi ortaya çıkışı haklı çıkarmıyor mu? Eğer fikir ayrılıkları son derece köklü ve partinin veya işçi sınıfının (ve uluslararası komünist hareketinin ekleyebiliriz. Yazanın Notu) politikasının yanlış yönünü düzeltilmesinden başka türlü erisilmiyorsa; bu bir bölünmeyi doğal olarak haklı çıkarır." ("Sendikalar Üzerine Bir Defa Daha", Lenin Bütün Eserler, c 32, s. 69, 1921)

(x) Bu alıntıda Marksizm-Leninizm klasikleri dizisinde Marks, Engels ve Lenin sayılırken, Stalin'in açıkça "unutulmuş" olması göze batmaktadır. Stalin'in oportünizme karşı mücadelesine karşı Çin KP'nin tavrı bilinince, bu ilişkide Stalin'in "unutulması"nın hiç de hayret edilecek bir yanı kalmaz. "Stalin Sorusu Üzerine" yorumda, Stalin "Demokratik Merkezîyetçiliği...belli derecede" yaralamıştır ve parti içi mücadelede "bazı zamanlarda ve bazı sorularda çelişkilerin iki türünü" ("Stalin Sorusu Üzerine" yorum, "Polemik", s. 137) karıştırmıştır demektedir.

Yoldaş Stalin'e karşı bu tavrın oportünist olduğu görüşündeyiz, çünkü, SBKP(B)'nin başında Stalin'in troçkistlere ve diğer oportünistlere karşı sürdürdüğü mücadele; oportünistlere karşı ilkelere ve amansız mücadelenin; yolunu şaşırmış yoldaşları doğru çizgi için kazanmak, birlik kurabilmek için ideolojik mücadelenin ve ideolojik inancın doğru bir şekilde uygun idari önlemlerle birleştirilmesinin; büyük bir önemşidir.

Lenin, köklü fikir ayrılıkları var olduğu ve politikanın yanlış yönünün düzeltilmesi için, yanlışın temsilcilerinin biç bir eğilimi yoksa marksist-leninistler tarafından yapılan bölünmeyi hiç bir şüpheye yer vermeden haklı çıkarıyor.

II. ve III/2. Enternasyonal'in revizyonizmine karşı mücadelede Lenin, tekrar, diğer ülkelerin kararsız, sallanan solcularını açık sosyal güvenistler ve Kautky gibi onların maskeli papağanlarıyla aktif bölünmeye, kopmaya çağırırdı.

Lenin, "Alman Komünistlerine Açık Mektup"unda bu veçhile ile oportunistlerden çok daha önce ayrılmanın çok ağır bir hata olduğunu yazıyordu:

"Alman işçileri, kriz anında sermayenin uşaklarının yoz (Scheidemann, Legien, David ve ortakları) ve karektersiz (Kautsky, Hilferding ve ortakları) çeteleriyle lanet 'birlik' geleneğinin baskısı sonucu çok geç girilen bölünme sonucu bir gerçek devrimci partiye sahip değildiler." ("Alman Komünistlerine Açık Mektup" Lenin Bütün Eserler c. 32, s. 69, 1921)

Revizyonistlerin, komünistlerin kendilerinden tutarlı (bir şekilde Ç.N.) ayrılmamalarından dolayı çıkarı vardır. Onlar marksist-leninistleri batağın kenarında tutmak, kendi ağlarına dolamak ve en sonunda içinde bulundukları bataklığa çekmek isterler.

ML'lerin modern revizyonizme karşı mücadelelerinin görevlerinin propagandasında bu sorun birincil öneme sahipti. Çünkü, iki ihtimal vardı: Krusçev-revizyonistleri ile "birlik" in en aşırısını vaazeden ve insiyatifi onlara bırakan revizyonist ihtimal ve mücadeleden ve bölünmenin propagandasını yapan ve insiyatifi ele alan devrimci, marksist-leninist ihtimal.

O halde: Marksist-leninistler "bölücülük" suçlamasını kızarak reddetmeli ve modern revizyonistlerin Marksizm-Leninizm'e ihanetine rağmen "birliği kurmalı" mıydılar? Ancak revizyonistlere uyduğu zaman; ancak bunlar "tahammül edemedikleri" zaman; kendi partilerinden atılmayı beklemeliydiler? Bu, insiyatifi revizyonistlere bırakmak ve gerçekten var olmayan bir "birlik" üzerine hayallere kapılmak demektir. Çünkü, ideolojik bölünme çoktan vardı ve tamir edilemezdi. Bunun yanında revizyonistler, örgütsel bölünmeyi kendilerine yararı olduğu zaman kullanıyorlardı. Böyle bir davranış kesinlikle savunmadır ve Marksistlerin mücadelesine hizmet etmez.

Veya ML'ler var olan "birlik"i sadece şekilsel olduğu ve ilkelere bağlı ideolojik ve politik bir birliğin kurulmasının olanaksız olduğu açık olunca; kendileri bir bilanço yapmalı ve bundan dolayı Lenin'in II. Enternasyonal'e karşı mücadelesinde olduğu gibi, "bölücüler" ve "örgüt yıkıcıları" "şereflî lakabını" (Stalin) kazansalar bile, modern revizyonistlerle mi örgütsel ayrılığı kopmayı mı gerçekleştirmeliydiler?

c) Çin KP'nin Tavrı Tamamıyla Savunma Tavrıydı

Çin KP modern revizyonistlerin uçurum kadar derin ihanetlerine karşı aktif olarak ve kesin olarak bütün alanlarda modern revizyonistlerle (kendi arasında Ç.N.) bir ayrılık çizgisini çizilmesinin ve onlardan ayrılmanın propagandasını yapmadı.

Çin KP'nin ayrılmaya, modern revizyonistlerle ayrılmaya çağırmanın tavrı, modern revizyonistlerin baskısı, yıldırma için hazırlanan "bölücü, bölücü" yaygaraları karşısında geriye çekilmenin bir işaretidir.

Modern revizyonistlerin bu baskısı şüphesiz büyüktü. Çin KP'nden

başka Arnavutluk Emek Partisi ve az (sayıda Ç.N.) ve genellikle zayıf marksist-leninist güçler, o zamanlar modern revizyonizme karşı mücadele ilan ettiler. Fakat tam da bu zor durum "iyiye dönüş" üzerine yanlış umutlar uyandırmamayı ve hayale kapılmamayı, bilakis modern revizyonizme karşı, II. Enternasyonal'in "otoriteleri"ne karşı bağta az sayıda (olsa Ç.N.) Lenin ve Bolşeviklerin sürdürdükleri gibi cesaretti, kararlı ve şaşırmanın bir mücadeleyi sonuna kadar sürdürmeyi gerekli kılıyordu.

Stalin, II. Enternasyonal'in hemen hemen bütün partilerinin proleter-yaya ihanet ettiği 1914-1917 döneminde Lenin'in mücadelesi üzerine;

"Lenin, o zamanlar sosyal-şovenizme, ve sosyal-pasifizme karşı mücadeleye başladığında Guesde ve Kautsky'nin ihanetini teghir eden ve iki cinsiyetli 'devrimciler'i mahkûm eden tek veya hemen hemen tek (kişi Ç.N.) idi. Lenin, arkasında önemsiz bir azınlığın bulunduğunu biliyordu, fakat bu, onun için belirleyici bir öneme sahip değildi, çünkü geleceği olan yegane doğru siyasetin tutarlı enternasyonalizm siyaseti olduğunu, yegane doğru siyasetin ilkelere bağlı bu siyaset olduğunu biliyordu. Bu, yeni Enternasyonal için, mücadeleden de Lenin'in muzaffer çıktığı bilinmektedir.

'İkelere bağlı siyaset, yegane doğru siyasettir' -bu formülün yardımıyla Lenin 'zaptedilmez' mevzileri fırtına gibi zaptetti ve proletaryanın en iyi unsurlarını devrimci Marksizm için kazandı." ("Lenin Üzerine", Stalin, Bütün Eserler, c. 6, s. 53-54, 1924) diyordu.

2. Uluslararası Komünist Hareket içinde Açıkça Ve Kamuoyu önünde Eleştirilme ve Özgürlük Komünist Partiler Arasındaki Marksist-Leninist İhtilal Normları ile Çalışır mı?

Revizyonizmlerine karşı marksist-leninist eleştiriye susturmak için Krusçev-revizyonistleri uluslararası (planda Ç.N.) "azınlığın çoğunluğa tabi olduğu" (bkz. "Polemik s. 378) yani azınlıkta olan marksist-leninistleri Krusçev'in işaretlerine uyan (tarafından Ç.N.) revizyonist çoğunluğa tabi olması gerektiği talebi öne sürdüler. (x)

Çin KP bu revizyonist taleplere karşı 1957 ve 1960 açıklamalarındaki normları savunarak cevap veriyordu:

"Bugün eğer bütün komünist partiler için zorunlu uluslararası disiplinden söz ediliyorsa, sadece deklarasyonda ve açıklamada kardeş partilerin ilişkilerini saptayan kurallara uyma yükümlülüğünden söz edilebilir. Biz, (Tatsachen material) bir çok belgelere dayanarak SBKP önderliğinden başka hiç bir kimsenin bu mutlak zorunlu kuralları yaramadığını kanıtladık." ("SBKP Önderliği Şimdiki Zamanın En Büyük Müdâfîsüdür", "Polemikte" s. 378)

(x) Komünist dünya hareketi tarihi Ekim Devriminden sonra uluslararası birlik şekli olarak esas olarak üç şekil tanımlanmaktadır: 1919-1943 arası Komintern; 1947-1956 arası Kominform ve 1957 ve 1960'daki geniş uluslararası görüşmeler; bu (birlik Ç.N.) şekilleri ile yapılmış olan tecrübelerin marksist-leninist hareketin ilerdeki örgütlü ortak çalışmasına göre, değerlendirilmesi, bugünkü marksist-leninist hareketin başka bir tarafta tartışılması gereken öz bir sorunu olduğu görüşündeyiz.

Çin KP "Öneri"de bu "mutlak zorunlu kuralları"nın ne olduğunu etrafı-lıca anlatıyor:

"Dayanışma ilkesi karşılıklı destek ve karşılıklı yardım ilkesi, bağımsızlık ve eşit haklara sahip olma ilkesi ve görüşmelerle fikir birliğine varma ilkesi." ("Polemik" s. 47)

Bu "ilkeler" ve normlar Çin KP tarafından kardeş partiler arasındaki ilişkilerin marksist-leninist normları olarak propagandası ediliyor.

Biz, bu "deklerasyon ve açıklamada saptanan kurallar"ın biraz ya-kından incelenmesi gerektiği görüşündeyiz.

Bizim için sözkonusu olan, doğal olarak,örneğin, dayanışma, karşı-lıklı destek ve karşılıklı yardım vs. ilkesini reddetmek değildir. Bu ilkeler şüphesiz proleter enternasyonalizmi şartlarına uymaktadır.

Bizim için burada sözkonusu olan "görüşmelerle fikir birliğine varma" ilkesinin kavranışıdır. Böyle formüle edilmiş bu "ilke" partiler arasın-daki ilişkileri çözmek için kullanılabilir, imkânlardan biri olarak de-ğil, bilakis daha çok tek imkân olarak görünmüştür.

Görünürde (bu ilkelerin Ç.N.) iki yorumu vardır:

Biz, çeşitli şekillerde görüşmelerin, örneğin konferanslar, konuşma-lar, yazılı fikir alışverişleri vs. uluslararası marksist-leninist ha-reketin birliğini kurmak (onu Ç.N.) kuvvetlendirmek ve korumak için vaz-gecilmaz bir araç olduğu görüşündeyiz. Kardeş partiler arasındaki bu görüşmelerde, her kesin kendi görüşünü saklamadan açık olarak söyleme ve varolan fikir ayrılıkları örtbas etmeme hakkı ve görevi vardır. Kardeş partiler arasında, Marksizm'in-Leninizm'in ve proleter dünya devriminin ortak davasına en iyi katkıda bulunmak için isim vererek eleştirme imkânı veren, meselelere isim koyan ve onların temellerine inen eleştiri ve öz-eleştiri ruhu ekemen olmalıdır. (x)

Çin KP ve diğerleri buna karşı "tartışmalarla fikir birliğine var-ma" ilkesinin uluslararası görüşmenin; tartışmanın şüphesiz gerekli bir şekli olduğunu değil, bilakis tartışmanın yegane uygun şekli oldu-ğunu ve tartışmanın bu şeklini hiç bir şart altında bir başkası ile ta-mamlanmaması ve genişletilmemesi gerektiğini anladıkları bir "mutlak zorunlu kural" olduğu görüşündedirler. Gerçekten de Çin KP:

"Kardeş partiler arasındaki fikir ayrılıklarının iç tartışmalar yo-luyla düzeltilmesinin gerekliliğinden" yola çıkmaktadır. "Açık bir polemik (yani 1963'de alevlendiği gibi Marksizm-Leninizm ile modern revizyonizm arasındaki kamuoyu önünde tartışma, Yazanın Notu) bizim tarafımızda ne kısıtlanmamakta ne de istenmektedir." ("SBKP Önder-liği Şimdiki Zamanımızın En Büyük Bölünüşüdür" yorum "Polemik"de s. 393)

(x) Bir iç görüşmede ileri sürülen açık, isim vererek fakat kamuoyu önünde olmayan eleştiriye bir örnek, E. Hoca'nın 1960'da Moskova'da Komünist işçi partilerinin temsilcilerinin görüşmesinde yaptığı konuşmadır. Krusçev-revizyonizmine karşı o zamanki mücadelenin pratiği gerçi iç gö-rüşmelerde açık eleştiri yapıldığını; bununla kamu önünde parti yayınla-rında Krusçev-revizyonizminin yalnızca dolaylı onun ismi verilmeden e-leştirildiği göstermektedir. Böyle kamu önünde bununla yapılan beraber açık olmayan eleştiriye, revizyonist SBKP önderlerinin ismini vermeyen dolaylı polemik yapan eleştiriye örnek, Çin KP'nin 1960'daki "Yaşasın Leninizm" adlı yorum dizisidir.

Metinde aktarılan Çin KP'nin yazılarında böyle bir kavramsal ayırımı rastlanmadığında (ve şüphesiz mutlaka gerekli de değildir.) Her ilgili ilişki eleştirinin hangi şeklinin söz konusu olduğu araştırılmalıdır.

Modern revizyonistler iç görüşmeler "kural"ını ihlal ettiklerinden ve revizyonist saldırılarını dünya kamuoyuna tellallarla duyurdakların-dan dolayı Çin KP "mutlak zorunlu kural"ı kendisi için de bağlayıcı ol-maktan çıktığını söylüyordu. ÇKP kendi ifadesi ile bu durumda "saldır-ganlara açık cevap vermeye zorlandığını" tespit etti.

a) Başka Bir Partiye Kamu Önünde Eleştiri Kardeş Partiler Arasında İ-lişkilerin Leninist Normlarına Aykırı mıdır?

Krusçev-revizyonistleri kamu önünde AEP'ne ve Çin KP'ne açık olarak saldırıldıklarında; bunu çelişkiler karşısında sadece bunun "leninist şekilde hareket etmek" (4.2.1961 tarihli "Pravda"nın baş makalesi, "Po-lemik"te s. 393) anlamına geldiği şeklinde bir gerekçe ile haklı göster-diler.

Modern revizyonistlerin Lenin'e ve onun mücadele yöntemlerine atıfta bulunmaları iki bakımda tahrif edici ve yanıltıcı. Birinci olarak, Len-in'in her tartışmada Marksizm'in-Leninizm'in propagandası yaptığını ortaya konmalıdır. Böylece Krusçev-revizyonistlerinin Lenin'e atıfta bulunmaları Leninizm'e dolaysız çelişen tezler yaydıklarında maskara-lık olmaktadır.

İkinci olarak, leninist normların uygulanması Krusçev-revizyonistleri tarafından tahrif edilmektedir. Onlar Lenin'in bu ilkesine atıfta bulun-maya bağladıklarında, zaten dünya kamuoyu AEP ile ayrılığı gerçekleştirmişlerdi.

Çin KP bu konuda bilgi veriyor:

"Bu parti kongresinde (SBKP'nin XX. parti kongresi, Yazanın Notu) SBKP önderliği AEP'ye karşı ağır ve açık bir saldırı başlattı. Krus-çev konuşmasında hatta açık olarak E. Hoca ve M. Şenü gibi önder yoldaşların devrilmesi yolunda çağırıda bulundu." ("Bizimle SBKP Ön-derliğinin Arasındaki Ayrılıkların Kökeni ve Gelişmesi" yorum, "Po-lemik" s. 103)

Krusçev-revizyonistleri parti kongresinin kürsüsünden Arnavutluk parti ve devlet önderliğinin devrilmesi için çağırısı yaptıklarında açıkca uzlaşmaz çelişkilerden yola çıkıyorlardı. Ve bu zamandan itibaren aleni ve polemik bağladılar, yani açık ve gerektiğinde kamu önünde eleştiriri-nin ve zaman uygun olduğu sorusunu (eleştirilen partinin Ç.N.) hala kardeş parti olmasına mı, yoksa düşman olarak görünmelerine bağlı kıla-rak Leninizm'i tahrif ettiler.

Krusçev revizyonistleri zaten ilkesiz olduklarından marksist-leninist-lerden; onların uluslararası açık ve aleni eleştirilerinin başlamasın-dan sonra kendileri revizyonist saldırılarını istediği kadar sürdürür-lerken; polemğin kesilmesini talep edebilecek kadar adidiler.

Bunun karşısında marksist-leninistlerin bu konuda Krusçev-revizyo-nistlerine karşı nasıl göğüs gerecekleri sorusu çıkmaktadır: Krusçev Çin KP ve AEP'ni alenen eleştirdiği için bölücülükle suçlamak doğru-muydu? Gerçekte (eleştirinin Ç.N.) bölücülüğü ve korkunçluğu gerçekte modern revizyonistlerin "eleştiri"sinin marksist-leninist olmadığından içeriğinin sadece iftiralardan ve revizyonizmden ibaret olmasından oluş-muyor muydu?

Çin KP Krusçev-revizyonistlerine zaten her zaman aleni bir polemik karşı olduğu inancını vererek karşı çıktı. Krusçev-revizyonistleri çe-lişkileri kamuoyu önüne sermekle suçladı ve özellikle ideolojik ayrılık-lar olduğu zaman 1957 ve 1960 normlarına bağlı kalınmasının gerektiğini vurguladı.

"Uluslararası komünist hareket içinde ayrılıkların olduğu bugün iki Moskova açıklamasında kardeş partiler arası ilişkiler için saptanan ilkelere kesin uygulanmasının gerekliliğinin vurgulanmasını özellikle önemli görüyoruz." ("Öneri", "Polemik"te s. 48)

Buna uygun olarak Çin KP Vietnam İşçi Partisi'nin Ocak 1962'deki "Bütün Partilerin Radyo ve Basındaki Karşılıklı Saldırılarının Durdurması Gerekli" önerisini, bunun bu durumda sadece çelişkileri modern revizyonistlerin lehine örtme amacını güden tamamıyla çürük bir öneri olmasına rağmen memnuniyetle karşıladı.

Öneriye, "SBKP önderliğinin açık tartışmayı kesmek için bağlayıcı bir yükümlülüğü üstlenmeyi pratikte reddetme"sinden (a.g.e., s. 383) dolayı uygulanmadığını vurguladıktan sonra Çin KP

"Bu şartlar altında saldırıları açık yanıtlamaya kendimizi zorunlu gördük." (a.g.e., s. 388) sonucunu çıkarıyor.

Böylece Çin KP iç görüşmelerle fikir birliği normunun kesin geçerli olmasına rağmen meşru savunmadan dolayı ve "tamamıyla eşitlik ilkesine göre" (a.g.e., s. 390) açık, yani bu durumda basında isim vererek, eleştirmek zorunda kaldığını belirtiyor. (x)

"Açık polemik artık başlamış olduğundan kurallara uygun olarak sürdürülmelidir." (a.g.e., s. 392) (xx)

Çin KP. bu tavırlarında Krusçev-revizyonistlerinin açık ve aleni saldırısı gerçeğine belirleyici bir önem verdiğini göstermektedir. Krusçev revizyonistlerinin aleni olarak saldırılarını ileri sürmeleri üzerine, (Çin KP. Ç.N.) bölücülüğü ve Marksizm-Leninizm'den ayrılmanın temelini burada yatmadığını; bilakis bu saldırının içeriğinde, yani hiç marksist-leninist eleştiri ortaya koymamalarında, bilakis modern revizyonizmlerini (ortaya koymalarında Ç.N.) yattığını belirleyici olarak açık-lamadığı tartışmada ana ağırlığı SBKP'nin açık ve aleni saldırısına vermiştir.

Bundan yola çıkarak Çin KP için Krusçev-revizyonistleri ile devrimci dünya kamuoyu önünde yapılan polemiklerin gerekçesi; bunların Marksizm'e-Leninizm'e ön cepheden saldırımları değil, onların saldırılarına bütün kamuoyu önünde marksist-leninist partilere dolaysız yönlendirmiş olmaları hususuydu.

Bütün bunlar şu soruyu ortaya çıkarıyor:

- b) Marksizm-Leninizm'in Klasikleri Yalnızca Revizyonistleri İç Görüşmeler "Norm"unu ihlal Ettikten Sonra mı Kamu Önünde Tartışma Taraftarıydılar?

Daha 1907 senesinde Lenin Alman Sosyal-demokrasisi üzerine özel Rus sorunları olmayan, bilakis Alman Sosyal-demokrasisinin "iç" sorunlarına ait olan sorunlar hakkında (şöyle Ç.N.) yazıyordu:

(x) Burada aşağıdaki şekilde bir "eşitlik" görüşü de gülünç görülmektedir: Eğer Krusçev tarafı "saldırılı 2000'e yakın makale ve benzer materyaller" yayınladıysa, Çin KP'nin tarafı "tamamıyla eşitlik ilkesine göre... uygun sayıda yanıtlar vermek hakkına sahiptir." (a.g.e., s.390)

(xx) AEP bu soruda öz olarak Çin KP ile aynı görüşü savunmaktadır. Enver Hoca'nın 1960 görüşmesindeki konuşmasını hemen yayınlamamasına neden olarak (AEP Ç.N.) marksist-leninist partiler arasındaki ilişkiler normunu 1971'de gösterdi.

"Çelişkilerin sadece ML partilerin arasındaki ilişkileri yoluna koyan normlara uyarak ortadan kaldırılacağını" açıkladı.

"Bundan dolayı AEP yoldaş E. Hoca'nın Moskova görüşmesinde yaptığı konuşmayı yayınladı." ("16 Kasım 1960'da Moskova'da 81 Komünist ve İşçi Partilerinin Toplantısında yapılan konuşma"nın önsözü, s.VI, Tirana 1971)

"Alman önderlerinin hatalarını, eğer Marks'ın ruhuna sadık kalmak ve Rus sosyalistlerine işçi hareketinin şimdiki görevlerine layık olmalarına yardım etmek istiyorsak, korkmadan ve açıkça eleştirmeliyiz... Bunları (hataları Ç.N.), gizlememeli, bilakis onların örneğinden Rus sosyaldemokratlarının onlardan sakınmayı öğrenmeleri gerektiğini ve devrimci Marksizm'in daha yüksek isteklerine layık olmalarını gerektiğini göstermeliyiz." (Lenin "Woinow'un Broşürüne Önsöz, Lenin Bütün Eserler" c. 13, s. 161, 1907)

Lenin açık olarak eleştirmenin ve hataları gizlememenin gerekliliğini vurguluyordu, bunu aleni olarak parti basınında yapıyordu:

"Alman sosyal-demokrasisinde ne taklit edilmemelidir" yazısında Lenin bu ilişkide çok önemli bir soruna işaret ediyor:

"Alman sosyal-demokrasisinin kazançları; Legien'in konuşmaları gibi rezilce konuşmalar ve 'Sosyalist Aylık Mecmua'nın yazarlarının (başındaki) konuşmaları sayesinde kazançları değildir. Bilakis bu konuşmalarla rağmen var olan kazançlardır. Alman partisinin böyle olaylarla kendini gösteren tartışma götürmez hastalıklarını örtbas etmemeli ve 'resmi-iyimser' boş laflarla maskelmemeli, bilakis daha eski bir hareketin tecrübelerinden neyin taklit edilmesi gerektiğini öğrenmek için onları Rus işçilerine göstermeliyiz." (Lenin Bütün Eserler c. 20, s. 255, 1914, aç. Lenin)

Yani Lenin diğer partilere de eleştirisini aleni olarak işçi kitleleri önünde açıklamanın uygun ve bazı durumlarda mutlak gerekli olduğu görülmektedir.

Tam da Bolşeviklerin senelerce Alman sosyal-demokrasisinin hatalarını aleni olarak eleştirmelerinden ve göstermelerinden dolayı Alman sosyal-demokrasisinin tümüyle, 1914'de olduğu gibi, iyice batağa batma imkânına karşı Rusya komünistleri ve geniş işçi kitleleri hazırlıklı idiler, ve kendileri kendi saflarında böyle bir gelişmeye karşı etkili göğüs germe imkânına sahiptiler.

Doğaldır ki, Lenin'in eleştirilerini iç yollar üzerinden, (gerçi oportunistlerin egemen olduğu) Sosyalist Büro üzerinden vs. anlatma imkânı vardı ve bu imkânı da kullandı. Fakat bunun dışında kadroların ve işçi kitlelerinin mümkün olan en geniş eğitimi gibi önemli nedenler eleştirisini yayınlamaya (Lenin'i Ç.N.) teşvik etti. Hatta onu mutlak zorunlu gözüktü.

Şimdi Lenin ve Stalin'in bu yöntemi Komünist Enternasyonal'in kuruluşundan sonra da kullanıp kullanmadıkları sorulabilir.

Lenin'in "'Sol' Komünizm Bir Çocuk Hastalığı" eserinde bir eklenti de dolaysız ve açık olarak AKP Merkez organı "Kızıl Bayrak"ta 26.3.1920 tarihinde yayınlanan bir makaleyi eleştirdiği bir gerçektir. (Bkz. Lenin Bütün Eserler c. 31, s. 537 ve devamı Alman Komünistlerine Mektup)

Stalin de diğer Komünist Partilerin hatalarını aleni olarak eleştirmeyi görevi ve hakkı olarak görüyordu. "Komünist Enternasyonal" mecmuasında Mart 1926'da Stalin'in "KEYK'nın VI. Genişletilmiş Plenumun Alman Komisyonunda Konuşması" yayımlandı. Bu konuda Stalin o zaman AKP'de rol oynayan bütün grupları ve tek tek kişileri inceliyor ve eleştirisini açıkça belirtiyordu. (Stalin Bütün Eserler c. 8, s. 97-102)

Aralık 1928'de "Bolşevik" sayı 23, 24'te Stalin'in "Alman Komünist Partisi İçinde Sağ Tehlike Üzerine" (adlı Ç.N.) konuşması yayınlanıyor du. (x)

Komünist Enternasyonal'in kongrelerinin; KEYK'nin yayınlanan raporları vs. aleni leninist eleştiri ve özeleştirisi belgeleridir. (xx)

Böylece Komünist dünya hareketinin geleneğinde bir partinin başka birine eleştirisinin sadece iç görüşmeler yoluyla olacağı "kesin zorunlu kural"ını bulamıyoruz. Tam tersine:

Marksiist-leninist klasikler hiç bir zaman; o zamanki uluslararası komünist harekette karşılıklı eleştiri ve özeleştirisinin yayınlanması gerçeğine kardeş ilişkileri bozacak veya hatta düşmanca bir saldırı ile sonuçlanacak bir "günah" görmediler. Eğer partiler arası ilişkiler kötüleşirse bu açık ve gerektiğinde kamu önünde eleştiri uygulanacağından değil, bilakis şu veya bu tarafın oportünizm yolunda gittiğinden, kardeşçe eleştiriyi benimsememediğinden'dir.

(x) Lenin ve Stalin Komünist Enternasyonal'in var olduğu zamanlarda nasıl diğer partileri sözünü edirmeden bütün kamuoyu önünde eleştirdikleri örneklerini aktardığımızda bugün Marksist-leninist partiler arasında tartışmanın bu şeklini kategorik olarak reddedenler ve iç görüşmeleri yegane yol olarak propagandasını yapanlardan: "Evet, ama o zaman Komünist Enternasyonal vardı!" itirazı gelebilir. Daha yakından bakıldığında bu itiraz onlara (itiraz edenlere Ç.N.) karşı yönelmektedir.

Çünkü eğer bugün böyle bütün kamuoyu önünde yapılan dolaysız eleştiriler uygun değilse, o zamanlar iki misli uygun olmaması gerekli idi. Tam da Komintern çerçevesi, bütün Marksist-leninist partileri Demokratik Merkezîyetçi yapıya sahip bağlaşıklık bir örgüt içinde birliği idi, böyle bir yapı Çin KP ve onun fikrini paylaşanların mantığı takip edilirse her iç olmayan açık eleştiriyi ve özeleştirisini uluslararası komünist hareket içinde tamamı ile gereksiz hale getirir. O (açık eleştiri ve özeleştirisi Ç.N.) daha ziyade uygunsuz olurdu, çünkü, örgüt içindeki fikir ayrılıklarına "kamuoyu önüne" taşımak anlamına gelirdi.

(xx) Başka örnekler için bakınız: "Çin KP'nin XI. parti kongresinin revizyonist çizgisine eleştiri" "Kızıl Bayrak", "Batı Berlinli Komünist" ve "Akıma Karşı" yazı Kurullarının Ortak tavrı, açıklama 2. "Lenin ve Stalin Açık Eleştiriyorlardı", "Kızıl Bayrak" sayı. 167, "Batı Berlinli Komünist" sayı.4, "Akıma Karşı" sayı 7.

Lenin'in bir partinin bölünmesi ihtimali üzerine söylediği görüşümüze göre iki parti arasındaki çelişkiler için de geçerlidir : "Geniş kamuoyu bu kaçınılabilecek bölünmelerden kaçınabilmek ve zaten kaçınılmaz olan bölünmelerin zararını en aza indirebilmek için en güvenilir ve yegane güvenilir araçtır." (İskra Yazı Kuruluna Mektup, Kasım 1903, Lenin Bütün Eserler c. 7, s. 107)

"Böylece özet olarak eleştirinin yalnızca ve esas olarak içte uygulanması "kesin zorunlu kural"ın leninist bir norm olmadığını bilakis Marksizm-Leninizm'de bir sarpma olduğunu söyleyebiliriz. Açık eleştiri ve özeleştirisi ilkesi bunun uygulama şeklinin üzerinde ötüne.... Bundan dolayı her Marksist-Leninist partinin sorunun durumunu etraf- lıca gözden geçirmesinden sonra ve sözü edilen sorunun öneminin bilincinde olarak marksist-leninist partiler arasında aleni bir tartışma ve görüşme başlatma ve açık olarak kendi görüşünü tüm marksist-leninist harekete ve işçi sınıfına eleştiri için sunma hakkı vardır. Bu hak bazı durumlarda vazgeçilmez proleter enternasyonalist bir görev haline gelir.

Bundan yola çıkarak bizim görüşümüze göre marksist-leninist partileri karşılıklı eleştiri ve özeleştirisi görevini yalnızca iç görüşmeler talebi- ne bağlaması tamamıyla yanlıştır ve yanlıştır. Ve proleter dünya devrimi davası için fedakârlı sonuçlara yol açmıştı ve açmıştır.

Yalnız iç görüşme "kesin zorunlu kural"ın Kruşçev-revizyonistlerine ne kadar çok yaradığı aşağıdakilerden açıkça anlaşılmaktadır:

Kruşçev, SBKP XX. parti kongresini açıkca ve ad vererek eleştirmeyen ÇKP ile alay ederek şöyle diyordu: "O zamanlar ÇKP'nin bizler için önemi büyüktü... Fakat şimdi durum değişmiştir, bizlerin hali de iyidir...biz kendi yolumuza gitmek istiyoruz" (SBKP Önderleri ile Aramızdaki Ayrılıkların Kökeni ve Gelişmesi" adlı yorum. "Polemik" s. 105)

Bu, modern revizyonistlerin, nasıl ML'lerin hatalarından kendi amaçla- rı için yararlandıklarını gösteren acı bir örnektir. ÇKP'nin partiler arasındaki çelişki ve görüş ayrılıklarının çözülmesinde "ikili görüşme- ler" şeklindeki sözde leninist ilkede ayakdirmekmesi, Kruşçev-revizyo- nistlerinin ML hiç bir engelle karşılaşmadan dünya çapında saldırıya geçmesine ve onu devam ettirmesine, ÇKP'nin bütün dünya önündeki açık desteğini alarak bu duruma gelmesine yol açtı.

Şayet bu olay KP'leri arasında açık eleştiri ve özeleştirisinin olduğu Lenin ve Stalin zamanında ML dünya hareketi içerisindeki "normlar" görün- tüler gibi olmuş olsaydı, Kruşçev-revizyonistlerinin hatalarının ve sap- malarının kökü daha çabuk ortaya çıkarılırdı.

Bu tavrın konulmaması; Kruşçev'in uluslararası alanda bir kaç parti içte tali ve esas konularda eleştiri getirmiş olsa bile; geçerliliğini korumasına yardımcı olmuştur. Kruşçev-revizyonistleri gelen eleştiri- lere karşı belkide içte kendilerini düzeltcekleri yolunda söz vermiş olabilirler; Fakat dışa karşı gerçekte onlar engelsiz yollarına devam et- mişlerdir. Dışa karşı, "bakın hepimiz aynı görüşteyiz" diyebilmişlerdir.

Bu diplomatik tavır, özellikle parti önderliğinin revizyonistlerin e- line geçtiği partilerdeki ML'lerin işini zorlaştırıyor, diğer partiler tarafından getirilen eleştirilerin, onlar tarafından uygulanması imkân- ını tamamen ortadan kaldırıyordu. Çünkü, burada unutulmaması gereken bir şey de şudur: Özeleştirisinin sınırlandırılması, sadece düşmandan gizli tutmak değil, aynı zamanda dostlardan, kardeş partilerin kendi ülkelerindeki işçi sınıfı hareketinden; uluslararası işçi sınıfı hareke- tinde ve hatta az veya çok kendi partisinin bir bölümünden saklamak an- lamına geliyordu. Bu aynı zamanda ortaya çıkan hataların ve sapmaların tanınması veya yok edilmesi ve tekrarına meydan verilmemesi için yapı- lacak her türlü aktif yardımın reddedilmesi anlamına geliyordu. İşin dahası kötüsü, kapalı kapılar ardında yapılan eleştirilerden dışarıya

hiç bir şey sızdırılmaması ve dışarıya karşı tam bir dayanışma halinde olduğu gösterileri, ister istemez fark edilen hata ve sapmaların eleştirilmesinin kendi otoritesini de kullanarak belli bir dereceye kadar duvar çekme anlamına geliyordu.

Kruşçev'in XX. parti kongresinde getirdiği revizyonist tezlerinin içinde eleştirilmesi ve dışarıya karşı açık olarak bu parti kongresini alkışlamak ve hatta onun yanlış tezlerini ortak program açıklamasına almak ne anlama gelmektedir? Bunun anlamı dünya komünist hareketinin ve uluslararası işçi sınıfı hareketinin yanıltılması, kargaşalığa sürüklenmesi ve örgütsüzleştirilmesinde görece olarak suç ortağı olmak demektir. "kardeş parti olduğumuz ve sen beni açıkça eleştirmedin" sürece açık eleştiri yapılmaması" tavrı baştan aşağı çürüktür. Bunun götürceği yer devrimci ilkelerin reddedilmesi temelinde; şekilde bir birlik ve açık dayanışmadır. Bu tavrı işçi sınıfına güvençsizliğin, ona inançsızlığın ve onun karar gücüne güvençsizliğin bir ifadesidir. Bu tehlikeli "ilkenin" vereceği sonuçlar şunlardır: Gerekli ve doğru eleştirinin zamanında yapılmayıp iş isten geçtikten, çelişkilerin uzlaşmaz hale geldikten sonra geç yapılması artık eleştirinin açık veyahut içeride yapılması konusunda birşey değiştirmeyecektir. Çünkü sorun artık düşmana karşı tavrı tanımak, yani ona vurma ve yoketme sorununa dönüşmüştür.

Yoldaşlar Arasında Polemikli Mücadele Mümkün müdür?

Kruşçev-revizyonistleri kendilerine gelen her açık eleştiriye "yoldaşça olmayan" (SBKP MK'sinin ÇKP MK'ne Mektubu, Polemik s. 585) ve "temelsiz iftiracı saldırılar" (SBKP MK SB'nin Bütün Parti Örgütlerine ve Komünistlerine Açık Mektubu, Polemik s. 589) olarak adlandırıyor.

ÇKP demogojiyi açığa çıkarıp mahkûm edememiştir. Açık eleştiri ve polemik karşı olan yanlış tavırları ile bunu yapması da imkânsızdı. ÇKP'nin açık polemikten anladığı parti yayınlarında yayınlanan polemikti ve ÇKP genel olarak polemik reddetmekteydi. Buna karşı Kruşçev-revizyonistlerinin reddettikleri ise sadece başkalarının açık polemik idi.

ÇKP'nin tavrını hatırlayalım!

"Açık bir polemik bizler tarafından ne kışkırtılmış ne de arzu edilmiştir!" (SBKP Önderleri Günümüzün En Büyük Bölücüleri, yorum, Polemik s. 393)

Böylelikle başından beri savunma durumuna geçen ÇKP; Kruşçev-revizyonistlerine karşı leninist metodu kullanmamış, bilakis ona sırtını dönmüştür.

"Açık olarak başlayan polemik artık gerekli olan yolda yürütülmelidir." Polemik ideolojik mücadelenin bir aracı olarak gören ML klasiklerin tavrı bu tavadan temelden ayrıdır. Lenin, Marks ve Engels'in bu konudaki tavrını şöyle açıklıyor: Marks, belirli devrimci tarihi bir anda polemikten korktukları kadar hiç bir şeyden korkmayan "devrimci safsatacılardan ve dar kafalılardan değildir." (Programında milli mesele, Lenin Eserler c. 6, s. 455, 1903) Lenin, kısacası gerek ulusal gerekse uluslararası alanda yoldaşları ile polemik niteliğinde tartışmalara girmiştir. Lenin'in Rosa Luxemburg'un "Junius" adlı broşüründeki hata ve eksikliklere karşı giriştiği polemik ve sert eleştiriler, onunla genel dayanışma içinde olmasına engel teşkil etmiyordu. Bu eleştiri aynı zamanda karşılıklı dayanışmanın belirleyici şekli idi.

Lenin şöyle yazıyordu: "Şayet biz aşağıdaki açıklamalarında Junius broşürünün hatalarına ve eksikliklerine karşı eleştiri yapıyorsak; onun altını çizerek belirtmeliyiz ki, biz bunu 3. Enternasyonal'in ideolojik temeline hizmet edecek olan ve marksistler için gerekli olan öz eleştiri anlayışı ile ve görüşlerin detaylı bir şekilde tartışılması için yapıyoruz." (Junius Broşürü Üzerine, L.E. 22, s. 311, 1916)

Sorun şimdi nedir? Yoldaşlar arasındaki yapıcı eleştiriye evet, fa-

kat polemik hayır mı? Yada polemik sadece düşmana karşı mı yapılmaktadır? Bizim görüşümüze göre başından itibaren yapıcı eleştiri ile polemik karşı karşıya getirmek yanlıştır. Çünkü böyle bir yaklaşım yoldaşlar ve ML partiler arasında açık polemik reddeder ve ona zararlı bir karakter vermeye hizmet eder.

Polemik anlamı; görüş mücadelesi, görüş tartışması, belirli noktalarda yoğunlaşmış ideolojik ve bilimsel tartışmadır. Bizim amacımız polemik ve onun kelime anlamını açıklayan bir bilim şeklinde yaklaşmak ve polemik dünya komünist hareketinin bu soruyu açıklamaya yeterli tecrübeleri ve pratiği vardır.

Lenin, çok defalar açıkça ideolojik mücadelesini gerek yoldaşlar gerekse parti içinde ve komünist hareket içerisinde Marksizm'in hayat kanunu olduğunu vurgulamıştır.

Bu mücadele burjuva ve poreleterya ideolojisinin mücadelesidir. Bu mücadele burjuva ideolojisinin taşıyan belirli unsurlara karşı olduğu gibi aynı zamanda yanlış siyasi tavırları savunan Bolşeviklere ve komünizmin sadık izleyicilerine karşı da olabilir. Lenin çok defalar meselenin özüne yönelen ve onun pratik suçlarını öne çıkaran, teorik ve sosyal kökenlerini açıklayan ideolojik mücadelenin gerekliliğini vurgulamıştır. O, polemik sorunları açıklığı kavuşturduğu, hataların düzeltilmesine yardımcı olduğu ve devrim meselesine hizmet ettiği müddetçe hiç bir zaman hizipçi ve bölücü olmadığını savunmuştur.

Lenin ve Stalin için polemik sadece düşmanlarla veyahut o yola yönelmiş kişilerle yapılmakta aynı zamanda onlar, birleştikleri hata yapan ve hataları açıklanıp neyin yanlış, neyin doğru olduğu kavratıldıktan sonra daha sıkı bir şekilde birleştikleri yoldaşları ile de kesintisiz polemik sürdürmüşlerdir.

Düşmanla yapılan polemik ile yoldaşça polemik arasında büyük bir fark olmasına rağmen her eleştiri ve her polemik mücadelenin bir şekli olarak kavranmalıdır. Bu nedenle Lenin yoldaşlarının bu konudaki hatalarına şu tespiti yapıyor: "Hata, hata olarak kalır, bu hata eleştirilmelidir, bunun düzeltilmesi için mücadele edilmelidir." (İtalyan - Fransız ve Alman Komünistlerine Selam, Lenin Eserler c. 30, s. 45, 1919)

Bunun yanında Lenin ML eleştiri ve polemik "zararlı ve doğru olmayan bir şekle bürünmesini" her zaman reddetmiştir. Eleştiri, "meselenin özünün kavranmasını küçük ayrıntılarla zorlaştıran bir şekil almamalıdır" ("Alman Komünistlerine Mektuplar", Lenin Eserler c. 32, s. 541 1921)

Lenin'in bu anlayışı genel olarak polemik karşı yönelmemiştir. Bilakis o, oportunistlerin gerçek gelişmelerinin üzerini örtmeye yarayan küçük mesele üzerine dalaşma ve kişisel dalaşmalarını ve her ne pahasına olursa olsun birbirlerine çamur atma şeklinde burjuva metodunu reddetmektedir. Gerçekte ise ML polemik anlamı, meselelerde açık ve süsüz olmak ve gerçeği tam ve açık olarak ortaya koymaktır. Tartışma tonu da amaca tabi kılınmalı ve içeriğin ve amacın açıklanmasına yardımcı olacak şekilde olmalıdır.

Lenin, korkak ve kendi "prestijini" korumaya çalışan tavrın tersine açık ve cesaretle bolşevik tavrı şöyle açıklıyor: "Bizim şikayet ettiğimiz polemik sertliği değildir, istediğiniz kadar sert polemik yapın, yalnız bize sizin ne istediğinizi açık olarak söyleyin." ("Menşeviklerin Taktik Platformu" L. E. 12, s. 243, 1907)

"Siz istediğiniz kadar polemik yapın. Hem bu sizin hakkınız, hatta görevinizdir. Fakat büyük sorunlara kıymet verin, onu küçültüp polemik değerini düşürmeyin." (RSDİP'nin Birleşik Parti Kongresi Üzerine Rapor" L. E. c. 10, s. 369, 1906)

Gerçek temellendirmelere dayanarak yapılan polemik, devrimci meseleye zarar değil, bilakis faydalı bir rol oynadığı konusundaki düşünce ne yazık ki 1957-1960 yıllarından itibaren dünya komünist hareketi içinde

tamamen bir tarafa bırakılmıştır.

Görüşümüze göre, 1964 yılında AEP'nin ve özellikle de kişisel olarak F. Hoca'nın bu konuda takındığı açık tavır küçümsememelidir. Enver Hoca "Yeni Sosyalist Arnavutluk'un 20. Yılında" adlı konuşmasında kardeş partiler arasındaki açık polemik sorununu ilkeli bir şekilde gündeme getirdi.

"ML'me sadakat, kardeş partilerle dayanışma içinde olmak ML'nin ilkelerine sadık kalmak, sosyalizm ve komünizm sıkıca sarılmak her devrimci partinin kutsal görevidir. Fakat her parti leninist ilkelere sadık kalarak diğer kardeş partilerin hatalarını cesaretle eleştirmeye mecburdur. Partimiz bunu şimdiye kadar yapmıştır ve yapacaktır, ve bu her zaman olduğu gibi yoldaşça, arkadaşça bir şekilde, korkusuzca olacaktır. Partimiz görüşümüze göre hata yapan parti ve yoldaşları eleştirecek hainlere karşı ise sonuna kadar acımasızca mücadele edecektir. Fakat bizim kendi hatalarını kavrayan, düzeltme yolunda pratik adımlar atarak ispata çalışan kişi ve partilere karşı tavrımız leninist olacaktır.

Şayet bu hak bizim partimize tanınmışsa aynı zamanda bizim partimizin hata yaptığı görüşünde olan kardeş parti ve komünistlerin bizlere karşı bu şekilde davranmaya hakları vardır. Şayet çizgi ayrılıklarının üzeri örtülmüyorsa, burada en iyi karar verici olan zaman ve pratiktir. Bu zaman, hiç bir zaman süknat, tamamen suskunluk, vurdum duymazlıkla geçirilen zaman değil, tam tersi gerçeklere ve belgelere dayanan devrimci ve yarıcı polemiklerle geçirilen zaman olmalıdır. Yalan ve iftira ya da dayanan değil. Komünist partilerinin bu hakkının gerçekleşmesi için gerçek ve canlı şartların kavranmadığı, kabul edilmediği ve yaratılmadığı zaman bu partiler arasındaki çelikten bir birliğin kurulmasından bahsedilmez." (Enver Hoca "Yeni Sosyalist Arnavutluk'un 20. Yılı" s. 75 Tiran 1964, Tiran Radyosu, Seçme Yayınlar Nr. 14/75, Ek. s. I/II. MLSK Viyana)

Bu önemi çok büyük ve doğru düşünceler modern revizyonistlere ve onların her türüne karşı mücadele içerisinde yeterince tutarlı bir şekilde; bir kısmı hiç bir şekilde teori ve pratiğe uygulanamamıştır.

d) AÇIK ELEŞTİRİNİN ML'DEN DAHA ÇOK DÜŞMANA HİZMET EDECEĞİ ŞEKLİNDEKİ TEMELLENDİRME YANLIŞTIR

Kruşçev-revizyonistleri açık tartışmanın kendilerine zarar verdiği ni ve revizyonist saldırılarına karşı çeşitli ülkelerdeki ML'lerin açık karşı saldırıya geçtiklerini görünce "polemiğin kesilmesi" için barmaya başladılar. Şimdi onlar açıkça revizyonist görüşlerini yadık-tan sonra revizyonizmin açık eleştirilmesini ve reddedilmesini engellemek istiyorlardı. Onlar proleteryanın davasına büyük zararlar verdikten ve düşmana değeri çok büyük hizmetlerde bulunduktan sonra, tartışmanın kapatılmasını istiyorlar ve şöyle diyorlardı:

"Çünkü, biz komünist hareketin düşmanlarını sevindirmek istemiyoruz. Bizler keskinleşen polemik ne kadar zararlı olduğunu anlaşılabileceğini umut ediyoruz." (SBKP MK'nin ÇKP MK'ne Mektubu, Polemik, s. 586)

ÇKP haklı olarak buna uymadı ve bir dizi doğru temellendirme ile neden şimdi açık polemik doğru ve gerekli olduğunu getirdi. Lenin şöyle diyor: "Revizyonistler için hakim teori ile programatik taktiksel ve örgütsel görüş ayrılıklarının açıklığa kavuşturulmasından daha arzulanan, daha kötü ve daha kabul edilemez bir şey olamaz." (Bir Defa Daha Tasfiyeciler Ve Enternasyonal Büro Üzerine, Lenin Eserler, 20, s. 40, 1913. Alıntı Polemik. s. 393)

Lenin aynı zamanda tartışmaların sular çekilip te çakıl taşları gözükünceye kadar sürdürülmesi gerektiğini söylüyordu. (Aynı eser s. 393) "Polemik Sorunları uluslararası komünist hareket için büyük

rol oynadığından dolayı yanlış ve doğrular açıkça ortaya serilmelidir. İşte, bu ciddi ML tavidir... ML bir bilimdir. Bilim tartışmadan korkmaz. Tartışmadan korkan şey bilim olamaz... Ancak bu büyük tartışmalar sonucu insan haklıyı haksızdan, gerçek Marksizm'i-Leninizm'i sahte-sinden ayırabilir. Bu büyük tartışmalar yoluyla bütün dünyanın devrimci faktörleri harekete geçirilebilir ve ideolojik ve siyasi alanda ML'ler çelikleşir. (Yorum "Günümüzün En Büyük Bölücüleri SBKP Önderleridir." Polemik s. 193-194)

Burada gerçekten bir dizi doğru temeller getirilerek açık ve kitleler önünde yapılacak tartışmanın doğruluğu ispatlanmıştır. Revizyonistlerin ideolojik ve siyasi olarak çelişkiğeştireceği Lenin'e de dayanılarak gösterilmiştir.

Fakat aynı anda ÇKP'nin genel temellendirmesinde derin bir çelişki görülmektedir. Çünkü, ÇKP aynı anda aşağıda belirtilen tavrı da savunmuştur.

"Açık bir polemik bizler tarafından ne kısıktırılmış ne de arzu edilmektedir." (Polemik s. 391) ve Öneride devamla şöyle denmektedir:

"Ortak düşmana karşı yürüttüğümüz mücadelenin çıkarı açısından bizler, problemlerin ikili görüşmeler yoluyla çözülmesinden yanayız, ve görüş ayrılıklarının düşmanın gözü önünde açıkça tartışılmasına karşıyız." (Polemik s. 56)

Aynı şekilde "ayrılıkların kökeni ve gelişmesi üzerine" adlı yorumda düşmana karşı olan birliğin ve kendilerine açık saldırı için XX. parti kongresinin eleştirilmediği vurgulanmaktadır.

Buradan da görmekteyiz ki, ML'leri ideolojik ve siyasi olarak çelikleştiren açık tartışmaya ilke olarak evet denmemekte, bilakis bunu Kruşçev-revizyonistleri bağlatır ve zorlarsa girişecekleri söylenmektedir. Bu konu ile ilgili olarak ÇKP'nin açık eleştiri konusunda, polemikte ML klasiklerden alıntı yapması oldukça ilgi çekicidir. Çünkü, ÇKP bu ilkeleri tüm tavırlarında ilke olarak almamakta, bu ilkeleri sadece, "görüş ayrılıklarını düşman önünde açıklamama" yolunda yaptığı girişimleri çıkmaza girdiğinde ve büyük bir üzüntü ile "zor durumda" kalduğunda kullanmaktadır.

Bu anlayış kaçınılmaz olarak ML klasiklerin, gerek uluslararası ML hareket veya gerek tek tek ML partiler arasındaki ilişkilerde getirdikleri işçi sınıfı önünde açık eleştiri ve özeleştiri ilkesinin de genel geçerliliğini redde götürmektedir.

ML ustalar için, ML partiler arasındaki çelişkilerin varlığının düşman tarafından bilinmesi ve düşmanın bunu cephane olarak kullanacağı açık bir sorundur. Ancak onlar bu nedenle açık eleştiriye karşı çıkmamışlardır:

Lenin bu konuda şöyle söylüyor:

"Düşman onu kullanacak diye bizler hatalarımızı gizlememeliyiz. Her kim ki bundan korkuyorsa devrimci değildir. Bizler işçilere açıkça şu nu söylemeliyiz: "Evet, biz hata yaptık ve bu da gelecekte bir daha tekrarlamayacağımız anlamına gelmelidir." (Komintern Savunma Taktiği Üzerine adlı konuşma, L.E. Band. 32, s. 500, 1921 al.) ve Stalin'de şöyle diyor:

"Bizlerin eksiklerimize karşı yapılan eleştirilerden ve iç ve dış düşmanların bundan çıkarak büyük gürültü koparacağından korkmak anlaşılamaz. Bir şey olmuş olur: Onlar şunu diyeceklerdir; Ana, bak işte Bolşeviklerde de her şey yolunda gitmiyor. Bolşeviklerin bundan çekinmeleri anlaşılmaz bir şeydir. Biz hatalarımızı söylemekten çekinmeyiz. Bolşevizmin gücü burada yatmaktadır. Bizim düşmanlarımız istedikleri kadar hatalarımız üzerine gevezelik yapsınlar. Bu cüceler, bolşevikleri yanıltamazlar ve yanıltmamalıdır da."

(MK'nin Birleşik Nisan Toplantısının Çalışmaları Üzerine, Stalin Eserler c. 2, s. 27-28, 1928)

Lenin ve Stalin için karşılıklı eleştiri ve özeleştiri belirli bir derece düşmanın işine yarayacağı açıktı. Fakat sorun, onların ML'lerin yaptıkları açık eleştiri ve özeleştiriye ne ölçüde yararlanabildikleridir. Stalin buna bağlı olarak şöyle demektedir:

"Olumsuzluklar olumlu yanlara ağır basmakta ve ağır basmaktan da öte gitmektedir." (M. Gorki'ye Mektup, S.E. 12, s. 153, 1930)

Stalin'in burada özel olarak özeleştiri için söylediği tabii ki, tüm eleştiri ve özeleştiri için geçerlidir. O "ilerleyen hareketimize güç katmaktadır." (Aynı yerde, s. 153) Bu tavır kısa süre için belki düşmana belirli konularda avantaj sağlar ve demogoji yapmasına yol açabilir. Fakat uzun sürede burjuvazi ve onların yardımcılarını revizyonistler zararlı çıkarken açık eleştiri ve özeleştiri ML'in kazanmasını sağlamaktadır.

Bizler burada ÇKP'nin eleştirdiği temellendirmeler ile Lenin ve Stalin'in bu konudaki tavırları arasında açık ve önemli bir çelişki görmekteyiz. Lenin ve Stalin işçiler önünde yapılacak açık tartışmaları her zaman tastiklemişlerdir. ÇKP için ise bu sorun ancak modern revizyonistler zorladıkları zaman gerekliydi. Başka zaman buna karşıydılar. Bu tavrından dolayı ÇKP modern revizyonizme karşı mücadelede uzun sürü savunmada kalmıştır.

Kruşçev-revizyonistleri açık tartışmayı başlattıklarında belirtildiği gibi çelişkilere rağmen "leninist şekilde hareket" ettiklerini açıklıyorlar ve açıklıyorlardı. (Polemik s. 393) O zamanlar buna karşılık ÇKP ise 1957 ve 1960 ortak açıklamaların açık tartışmayı reddeden "mutlak herkes için geçerli ilkeleri"ne dikkat çekiyordu.

Kruşçev-revizyonistlerinin 1957-60 ilkelerine bağlı kalınmalıdır diye sızlamaya başladıklarında ise ÇKP tam tersi bir tavır takınarak bir defa başlatılan açık polemizi "leninist bir şekilde" sonuna kadar sürdürülmesi gerektiğini savunuyorlardı. (Aynı yerde, s. 393)

O veya bu şekilde ÇKP devamlı iki ateş arasında kalmış, bir taraftan "leninist bir şekilde" açık polemizin yürütülmesini savunurken, diğer taraftan 1957-60 açıklamalarını "mutlak mecburi ilkelerine" sadık kalınmasını ve düşman önünde her şeyin açıklanmaması gerektiğini savunmuştur. Bu ikilem leninist geleneklere sınırlı bağlı kalmak ve modern revizyonizme karşı mücadelede açık mücadele leninist metodu ile kırabilirdi. Ve ancak böyle insiyatif Kruşçev-revizyonistlerinin elinden alınabilirdi. (x)

(x) SBKP(B) XX. parti kongresinden sonraki dönemde ve sonralarında AEP'de Lenin ve Stalin'in vurguladığı açık eleştiri metoduna karşı çıkıyor. Ve meseleye açık eleştirinin düşmana daha çok yarayacağı şekilde tek taraflı yaklaşıyordu. AEP o dönemlerde XX. SBKP parti kongresinin açık eleştirisinin "komünizmin düşmanlarının oyunu" olacağı şeklinde bir tavır takınıyordu. (E. Hoca, Seçme Eserler c. II. Önsöz s. alıntı)

E. Hoca 1960 AEP'nin SBKP revizyonist çizgisine ve özellikle XX. parti kongresini uzun süre neden açık olarak eleştirmediklerini şöyle sebeplendiriyordu:

"Çünkü, bilindiği gibi revizyonist ve gericilerin Stalin'i eleştirerek Sovyet sistemi hakkında şüpheler yaymaya başlamaları ve özellikle de Macaristan ve Polonya olaylarından sonra dünya gericiliğinin SBKP'nin ve SB'nin otoritesini gözden düşürme çabalarının yoğunlaştığı bu şartlar altında SB'ni ve onun KP'ni kurmak, aynı zamanda gericiliğin eline silah vermemek Sovyet önderlerini yoldaşa eleştirerek doğru yola girmesine yardım etmek enternasyonal bir görevdi."

e) DOLAYLI ELEŞTİRİNİN TEHLİKELERİ:

ÇKP "görüş ayrılıklarının düşman önünde açılmaması" parolasına uyarak Kruşçev-revizyonistlerine karşı uzun bir zaman boyunca kamuoyu önünde açık ve doğrudan bir eleştiri yapamamış, yalnızca 1960'da "Yaşasın Leninizm" adlı makaleler dizisi yayınlamıştır.

Burada eleştiriler gerçekte Kruşçev-revizyonistlerine yönelmesine rağmen genelde modern revizyonizm, özelde ise Tito - revizyonizmi ile polemige girilmiştir. Yani, epeyce kızıp semer dövmüştür.

Tabii ki, bu makalelerde Kruşçev-revizyonistlerine "mutlak mecburi ilkeleri"ne uygun isim verilerek yapılan saldırı olarak nitelenebilecek hiç bir gelişsel delil verilmeyordu. Fakat hem onlar, hem de tüm dünya gericiliği yanlıgın kokusunu bağlamışlardı. Ve tüm dünya gericiliği de bu çelişkiler üzerine ve kamuoyunda yapılan "yıkılmaz birlik" açıklamaları üzerine gülmekteydi. Kruşçev-revizyonistleri ÇKP'nin bu makalelerine karşı açık saldırı olarak değerlendirdiler.

"Çin'li yoldaşlar Nisan 1960'da "Yaşasın Leninizm" adlı bir dizi makale yayarak dünya komünist hareketi ile olan görüş ayrılıklarını açıkca ortaya serdiler." (Polemik s. 596)

Gerçekten de Marksizm'den-Leninizm'den sapmaların ve yanlış düşüncelerin taşıyıcılarına karşı başlatılan mücadelenin ilk dönemlerinde tartışmayı özsel sorunlara yoğunlaştırmak için isim verilmesi bir ilke değildir.

Fakat açık eleştirinin burjuvazinin işine yarayacağı şeklinde bir temellendirme de hiç bir zaman geçerli değildir. Çünkü, geçmiş pratiğin de bize gösterdiği gibi meselelerin kapalı kalması dünya komünist hareketinde daha büyük karışıklıklara yol açmaktadır. ML partiler arasında görüş ayrılıkları üzerine yapıcı tartışmaların ve eleştirilerin yapılması burjuvazinin çelişkilerden yararlanabilmesi için daha büyük bir imkân yaratmakta ve açık eleştiri yerine imalar ve çeşitli oyunlar yapıp burjuvazinin bunları kendi çıkarları için kullanması ve kendi görüşüne göre çarpıtmasına daha çok yaramaktadır. "Meselelerin örtülmesi" kalması sadece burjuvaziye yaramakla kalmamakta, aynı zamanda oportunist ve revizyonistlerin işini kolaylaştırmaktadır.

"Partimiz de bu tavrı takınmıştır. Partimiz kamu önünde SBKP'yi savunmuş, fakat Yugoslav revizyonistlerine karşı tavırlarında Macaristan olaylarına, bizim partimizin iç işlerine karışmalarında 1957 de ve ondan sonra da bu konularda Sovyet önderlerine eleştirisel görüşlerimizi içte açıklamıştık.

Partimizin bu tavrı enternasyonalist, ML ve doğru bir tavidir. Başka türlü davranmak düşmanın oyununu oynamak ve sosyalizm davamıza uluslararası işçi sınıfına zarar vermek olurdu." (E. Hoca AEP MK'nin 19.12.1960 Tarihli, 21. Ortak Toplantısına Raporu, AEP'nin Kruşçev-revizyonizmine Karşı Mücadelesi, E. Hoca, Eserler c. 19, Viyana)

Bizim görüşümüze göre böyle bir sebeplendirme yanlıştır. Ve Kruşçev-revizyonizme karşı mücadelede somut olarak görüldüğü gibi Lenin ve Stalin'in ilkeleri ile çelişmektedir.

Lenin, Marks ve Engels'in diplomatik olmayan açık mücadele biçimini vurgulamakta ve onların geleneklerine sahip çıkılmasına talep etmekte-dirler:

"Bu öğretti bize 19. Yüzyılın büyük adamlarının mektuplarını şu veya bu bölümünde iletilmedi. Bilakis proleteryanın uluslararası tecrübelerinin hiç bir diploması ve yanlış anlaşılıma yol açmayan açık yoldaşa ve tamamen içeriye yönelik eleştirileri ile iletilmedi." (Sorgeye Mektuplara Önsöz, Lenin Eserler c. 12, s. 372-373, 1907 alm.)

Diplomasinin uluslararası marksist-leninist harekette yeri yoktur.

Diplomatik davrananlar görüşlerini açıklamaktan ve kötü planlarının açığa çıkmasından korkan revizyonistlerdir. Onlar eleştirilerin kapalı kapılar ardında ve az bir insan çevresi tarafından bilinmesini isterler.

f) Kim İlk Önce Başladı? Sorunu Devrimciler İçin Belirleyici Değildir

ÇKP ile SBKP arasındaki tartışmalar kimin "ikili tartışma ilkesini" çiğnediği üzerinde yoğunlaşarak, kimin leninist metodu kullanıp kullanmadığı, kimin bundan saptığı üzerinde yürütülerek, esas konudan saptırılmış ve böylelikle tartışma ÇKP tarafından, kim önce başladı? şekline dönüştürülmüştür.

ÇKP, SBKP'ni şöyle eleştiriyordu:

"Herkesin bildiği gibi ilk önce SBKP önderleri uluslararası komünist hareket içerisinde polemik başlatmış ve alevlendirmişlerdi." (SBKP Önderleri Günümüzün En Büyük Bölücüleridir, adlı yorum. Polemik s. 387) Polemik yazılarında da görüleceği gibi suç ilk başlatan ve ilk ateş açana yüklenmeye çalışılmıştır. Bizim görüşümüze göre dünya komünist hareketi içerisinde ağırlık kazanan böyle bir değerlendirme yanlıştır.(x) Bu sorun belirli bir dönemde sallantılı ve sağlam olmayan devrimciler için önemli olabilir. Ve özellikle de marksist-leninistlere oportünizmin ve revizyonizmin yeni bir türüne mücadeleyi başlattıkları dönemde önemlidir. Modern revizyonizmin böyle saldırı başlatması bazı kafası açık olmayan marksist-leninistlerin gözünü açarak revizyonizmin Marksizm'e-Leninizm'e nasıl ihanet ettiklerini görmelerine yol açabilir.

(x) AEP de bu noktaya büyük önem vermektedir. Enver Hoca sorunu özellikle şöyle ortaya koyuyordu: "... N. Kruşçev 22. parti kongresinde ilk defa olarak görüş ayrılıklarını açıkça ortaya koymuş ve uluslararası komünist hareketin ve sosyalizmin birliğini bölerek tarihi bir sorumluluğu üstlenmiştir..." (E. Hoca AEP'nin 20. kuruluş yıl dönümünü ve Ekim Devriminin 44. yıl dönümü münasebeti ile bir toplantıda konuşma, s. 73-74, Tiran 1961)

Revizyonistlerin marksist-leninistleri işçi sınıfı önünde "bölücü" durumuna düşürüp tecrit etmeleri için oynayacakları oyunlar bu noktanın göz önünde tutulması gereklidir; ama bu sadece bu açıda önemlidir. Komünist hareketin tarihinde "dönüklerin" daha iyi tecritini sağlayabilmek için insiyatifini geçici olarak onlara bırakıldığını istisna taktik uygulamalar vardır. Fakat bütün bu istisnalar ve özel durumlar dışında marksist-leninistlerin genel ilkesi insiyatifin hiç bir zaman ellerinden bırakılmamalıdır. Önemli olan şey sallantılı olanlara yardım etmek, gerekli de olsa; mücadelenin ideolojik köklerini açığa çıkarmak olmalıdır. Aynı zamanda marksist-leninistler bu konuda devrimci sempatizanlar ve işçi sınıfı arasında açık görüşünü yaymalı ve Marksizm'in-Leninizm'in ilkelerinden her hanfisi bir ihanet durumunda meselenin özü ortaya çıkarılmalı, yoksa ölçüt olarak kimin önce kimin sonra başladığına bakılmamalıdır. Bilindiği gibi savaşlarda haksız haklı karakterlerine göre değerlendirme yapılır, yoksa kimin önce ateş ettiği "kimin kendini savunduğu" şeklinde değil. Kimin haklı kimin haksız olduğu sorusuna doğru bir cevap savaşın sınıfsal karakterine bakılarak verilir. Gerçekten de modern revizyonizm ile Marksizm-Leninizm arasındaki mücadele ideolojik ve siyasi bir savaştır. Bu durumda da geçerli olan kimin önce ateş ettiği, kimin açık mücadeleye ilk atıldığı değil, hangi tarafın Marksizm'i-Leninizm'i, hangi tarafın revizyonizmi savunduğudur. ÇKP tarafından kendilerinin önce açık saldırıya geçmedikleri gösterildikten sonra meselenin özüne değinilmekte ve şöyle denilmektedir:

"Daha da önemlisi şudur: SBKP önderlerinin Marksizm-Leninizm ile proletarya enternasyonalizme ihanetlerinden, 1957-60 ortak açıklamalarını açıkça yırtıp atmalarından sonra bizlerden Marksizm'i-Leninizm'i proletarya enternasyonalizmini korumak için tavırsız kalmamız beklenemezdi." (SBKP Önderleri Günümüzün En Büyük Bölücüleridir, adlı yorum. Polemik s. 393) Burada meselenin özünü teşkil eden ve esas sorun olan "daha da önemlisi" meselesindeki dönüşüm biraz tuhaftır. Ama bundan da önemlisi ÇKP devamla bu konuyla ilgili gerekli sonuçlara varmamıştır. Şayet sorunun özünü ilkesel ilişkiler teşkil ediyor, Marksizm'e-Leninizm'e saldırı geliyorsa, marksist-leninistler kendilerinin isminin saldırıya uğruyup uğramadıklarını göz önüne almadan açık ve aktif mücadeleye geçmeye mecburdurlar. Şayet ihanet bağlamış belirli bir yol katetmişse bunun hayati önemi daha da büyüktür.

Şayet revizyonistler ilk saldırmışlarsa, bu marksist-leninistler için kendi mücadeleleri ve kendi kafalarının açıklığı üzerine düşülmelerine bir neden olmalıdır. Marksist-leninistler revizyonizmi daha başında hangi kılık altında çıkarsa çıksın mahkûm edip parçalamalıdır.

Revizyonistler belirli dönemlerde görüş ayrılıklarını ilk olarak ortaya koyabilirler. Devrimci komünist hareketin kendi safları içerisinde revizyonist, oportünist hatalara saptırmalara kişi ve akımlara karşı mücadele eden marksist-leninistlerin pratikleri insiyatifi ellerine alıp ilk olarak açık ve ilkel eleştiri yürüterek her türlü oportünizmi ve revizyonizmi daha doğarken yok etmeleri gerektiğini göstermiştir.

g) "Mümkün Oldukça Geri Durmak" Proleterya Enternasyonalizminin mi? Yoksa Milliyetçiliğin mi ifadesidir?

ÇKP Kruşçev revizyonistlerine niçin açıkça saldırmadıklarını açıklamak için şöyle bir sebep daha öne sürüyor: "Kardeş parti ve ülkeler arasındaki ilişkilerdeki ilkelere indirilen darbelerden dolayı ortaya çıkan bir dizi ağır basan köklü olaylara zorluk ve kayıplara rağmen partili yoldaşlarımız ve halkımız son yıllarda mümkün oldukça durmuştur. Çinli komünistlerin ve Çin halkının proleter enternasyonalizmi ruhu büyük bir imtihandan geçmiş ve bunu kazanmıştır. ("U.K.H.G.H öneri çizgisi" Polemik s. 50-51)

Bizler, burada propagandası yapılan "geri durma"nın proleter enternasyonalist ruhuna ve ilkelerine uyup uymadığı sorusuna geçmeden önce ÇKP'nin bu konuda detaylı olarak ne anladığı ve neyi ifade etmek istediğini hatırlatmak istiyoruz: ÇKP (1956-62) 6 yıl boyunca açık eleştiriden kaçınmıştır.

--ÇKP 1963 yılında dana hala SBKP ile ilişkilerin konuşulması için polemik kesilmesine hazırды.

--ÇKP son ana kadar SBKP revizyonistlerinin AEP'ye saldırılarına ASHC'ye karşı ekonomik anlaşmaları tek taraflı feshetmeye kadar varan baskılarını kamu önünde eleştirmemiş ve mahkûm etmemiştir.

--ÇKP Kongo'daki kurtuluş mücadelesini boğmak için BM askerlerinin oraya gönderilmesine EVET oyu veren SBKP'yi açıkça mahkûm etmemiştir.

Bu gerçekler bilinince ÇKP'nin "geri durmasının" proleter enternasyonalizm ile ilgisi olup olmadığı sorusu ortaya çıkıyor. Revizyonistlerin türlü oyunlarına karşı içinden belki karşı olmasına rağmen dışlarını sıkıp dışarıya hiç bir şey çılatmama proleter enternasyonalizmine ne kadar uyan bir tavidir? (x)

Böyle bir tavrın proleter enternasyonalizmi ile ilgisi yoktur ve ona tam terstir.

Proleter enternasyonalizmine sadık olmak demek, eldeki bütün imkânları kullanmak, her alanda proleter dünya devrimine en büyük desteği sağlamak demektir. Bunun anlamı, getirecek kötülüklere ve iktisadi zorluklara katılmaksızın ilk sırada Marksizm-Leninizm'in savunulması olmalıdır.

Eğer savaşan Kongo halkının emperyalizme, revizyonizme karşı savaşı desteklenmiyor, onun maskeli düşmanları açığa çıkarılmıyor, Kruşçev-revizyonistlerinin Arnavutluk'a karşı aldığı önlemler açıkça eleştirilmiyorsa, proleter enternasyonalizmine ters düşmektedir. Böyle bir "geri durma" daha çok milliyetçiliğin yansımasıdır. Böyle bir tavrı proleter dünya devriminin çıkarları yerine ikinci derecede önemli olan, biżat kendisinin saldırıya uğramasını ve nasıl uğramasını geciren bencil bir tavidir. Karşı taraf yapmadığı müddetçe açık eleştiri ve polemik yapma -mak, karşı taraf, meseleyi çok karıştırmadığı müddetçe suskun kalmak; karşı taraf vuruncaya kadar beklemek ancak vuruncaya kadar beklemek... bütün bu tavırlar gerçek proleter enternasyonalizminin yansıması ile hiç bir ilgisi olmayan; daha çok milliyetçiliğin bir yansıması olan tavırlardır.

Proleter enternasyonalizminin ve marksist-leninist ilkelerinin savunması gerekliliği konusunda bakacak olursak sorun düşmana karşı nasıl geri durulacağı değil, tersine nasıl doğru bir şekilde düşmana saldırılacağı sorunudur.

(x) ÇKP'nin takındığı "mümkün olduğu kadar geri durma" tavrını AEP'de SBKP'nin 1961'de yapılan 22. parti kongresinde Kruşçev'in Arnavutluk'taki devlet önderlerinin yıkılması için yaptığı çağrıya kadar uygulamıştır. AEP Sovyet önderlerinin büyük baskılarına rağmen o güne kadar görüş ayrılıklarını açık ve doğrudan eleştirmemiştir. "Çünkü, XX. parti kongresinden sonra emperyalist ve revizyonist düşmanlar saldırılarını dünya komünist hareketin birliğine karşı yoğunlaştırmışlardır. Bu nedenle birliğin aşkına Sovyet önderlerine açık eleştiri yapmaksızın doğru marksist-leninist çizgiyi hayata geçirdik." (E. Hoca AEP MK'nin 21. toplantısına rapordan. 19 Aralık 1960: E. Hoca, Eserler c. 19, Viyana, s. 282-283)

20. SBKP parti kongresinden 10 yıl sonra yapılan AEP 5. parti kongresinde Enver Hoca düşüncesini şöyle açıklıyor: "Partimizin görüşüne göre bugün kendine komünist devrimci diyen her parti ve kişi revizyonistlerin onlara saldırmasına kadar hiç bir şey yapmadan durup beklemeli ve başkalarının revizyonezme karşı yürüttüğü mücadele ile yetinmelidir.

Vakit gelmiştir. Marksist-leninistler savunma değil, saldırıya geçmelidirler. Marksist-leninistler saldırmalı fakat geri çekilmemelidirler. (E.Hoca. AEP 5. Kongresi MK Çalışma Raporu. s. 264 Alm. 1966)

Bizim görüşümüze göre E. Hoca'nın açıkça formüle ettiği revizyonizme karşı Marksist-leninistlerin temel olan saldırı tavidir. Fakat bu tavrı marksist-leninistler tarafından, Marksizm-Leninizm'in temellerine saldıran 1956 yılında yapılan SBKP XX. parti kongresinden hemen sonra teori ve pratikte propagandası yapılmalı ve hayata geçirilmeliydi.

b) "İçişlerine Karışmamak" ne Demektir?

ÇKP Kruşçev revizyonistlerinin karalama kampanyalarına, baskı sanatı metodlarına karşı; büyük etkilerini kullanarak kendi baskılarına boyun eğmeyen partileri parçalama çabalarına karşı -örneğin Arnavutluk durumunda olduğu gibi parti ve devlet başkanlarının yıkılması çabalarına karşı- mücadele etmiştir. "U.K.H.G.H." adlı eserde ÇKP görüşünü şöyle açıklıyor: "Eğer kardeş partiler arasındaki ilişkilerde içişlerine karışmamak ve eşitlik ilkesi tanınırsa ancak o zaman hiç bir kardeş parti kendini diğerinden üstün göremez, diğerinin işlerine karışamaz ve kardeş partiler arasındaki ilişkilerde ataerkil metodlar uygulanamaz." (Polemik. s. 47)

Biz bütün marksist-leninist parti ve örgütlerin. küçük olsun büyük olsun, bağımsız hareket etme ve eşitliklerini isteyen talebi tamamen destekliyoruz, ve bunu dünya marksist-leninist hareketi içerisinde önemli bir ilke olarak kabul ediyoruz. Fakat burada "bağımsızlıktan ve içişlerine" karışmamadan ne anlaşıldığı sorunu ortaya çıkmaktadır.

2. Dünya savaşından sonraki dönemde bir çok KP'lerinin pratikleri "bağımsızlık" ve "iç işlerine" karışmamadan çok ayrı şeylerin anlaşıldığını göstermiştir. Çoğu zaman bu her partinin her anlamda bağımsız olduğu komünizm meselesinden ne anlaşıldığının kendi sorunu olduğu ve bunun bunların yalnızca kendi iç sorunu olduğu, her partinin sosyalizme kendi yolunda yürümeye "hakkı olduğu, böyleki istediği revizyonizme gitmesine vaz geçilmez hakkı olduğu" savunulmuştur.

Bu görüşe göre en büyük skandal ve haksızlık diğer bir partinin açık ve doğrudan eleştiriye ve polemik başlamasıdır. Onlar için bu bağımsızlığı "iç işlerine" karışmama ilkelerine karşı girişilmiş bir saldıridir. Bu milliyetçi görüşe göre "bağımsızlık" "iç işlerine" karışmama mutlak ve en büyük ilkedir. Proleter enternasyonalizmi ise ara sıra gelen "selamlama mesajlarının" dosyalanmasıdır. Böylece ML partiler arasındaki açık eleştiri ve öz eleştiri reddedilmektedir. Her şey karma karışık edilerek gerçekten iç işlerine karışılmayla gerektiği durumlarda Marksizm'in-Leninizm'in ve proleter enternasyonalizminin bir ödevi olarak kaçınılmaz görevi, hakkı olan şeyler bir birine karıştırılmıştır. Lenin açıkça marksist-leninistlerin hangi anlamda "içişlere karışmayı" reddettiklerini ve bunun ne anlama geldiğini şöyle ortaya koyuyor: "Biz Rus enternasyonalistleri olarak Alman solundan yoldaşlarımızın içişlerine karışmayı en küçük bir şekilde düşünmedik. Bizler yalnızca onların (Alman Ç.N.) oportunistlere karşı mücadelede yer zaman, şartlara uygun metodları kullanmada müktedir olduklarına inanıyoruz. Bizler aynı zamanda şeylerin durumunu üzerine bizim görüşlerimizi açıkça belirtmeyi bir hak ve görev olarak görmekteyiz." (Sosyalizm, Savaş. L. Eserler. c. 21 s. 328, 1915)

Lenin meselelerin üzerine açık görüş belirtmeyi sadece bir hak değil, aynı zamanda enternasyonal bir görev olarak görmektedir. Bu sebeple açık eleştiri ve tavır alma ile iğislerle karışma"as-rasındaki sınır herkesce bilinmektedir. Aşağıdaki sorun bize iğislerine karışma ile açık ve doğru eleştiri arasındaki çizginin bilinmesi gerektiğinin ne kadar önemli olduğunu göstermektedir. Kruşçev revizyonistleri"SBKP'nin Bütün Parti Örgütlerine SB Komünistlerine Açık Mektup" adlı yazıda ÇKP'yi; ABD' de, Brezilya, İtalya, Belçika, Avusturalya, ve Hindistan'da KP'lerine düşman ve döneç grupları desteklemek ile suçluyordu. (Polemik. s. 645-649)

SBKP bu listeyi iki sayfa uzattıktan sonra (x) ÇKP'nin polemikte tavrına dikkat çekerek; hiç bir kardeş partinin diğer kardeş partilerin iğislerine karışmaya hakkı olmadığı şeklindeki alıntı verilmekte ve sonunda şöyle vurgulanmaktadır: "Evet bu kötü bir açıklama değildir. Ama, işte tam da bu noktada Çinli yoldaşlar zararlı eylemlere girmişlerdir." (Polemik s. 650)

Buradan da en azından iğislerine karışmamanın leninist bir şekilde açıklığa kavuşturulmadığı müddetçe onun ne olup olmadığı açıklanmadıkça; modern revizyonizme karşı mücadelede yeterli bir araç olmadığı görülmektedir. Sözü geçen grupların döneçler olmadığını içten ve dıştan revizyonist partilere karşı mücadele veren marksist-leninistler olduğunu vurgulayarak doğru cevap vermiş ve sorunun ağırlık noktasına Marksizm'i-Leninizm'i koymuştur.

"Biz Marksizm'e-Leninizm'e sadık kalan tüm devrimci yoldaşları destekliyoruz." (Polemik s. 386)

Fakat Kruşçev revizyonistlerine "iğislerine" karışmama konusunda yeterli cevap verilememiştir. ÇKP "iğislerine karışmama" noktasına hiç değinmeyerek bu alanı Kruşçev revizyonistlerine bırakmış ve bundan ne anlaşıldığı ne anlaşılmadığı onların yargısına bırakılmıştır. ÇKP'nin bu tavrı da oldukça olumsuzdur. Hemen bir cümle sonra ÇKP Kruşçev revizyonistlerine bir taviz daha vermekte ve şöyle demektedir:

"Uluslararası komünist hareket içerisinde biz revizyonistlerle ilişkilerindeyiz. Marksist-leninistler neden olmayalım?" (Polemik, s. 386)

(x) Aynı anda Suslow SBKP'nin 14.2.1964'deki MK toplantısında Kruşçev'in dümeninde gitmeyen Avrupa komünistlerine karşı bir saldırı başlattı. Bunlar arasında "Kızıl Bayrak" etrafında toplanan Marksist-leninistler de vardı. Suslow 2. Enternasyonal döneçlerinin bilinen tavrı ile marksist-leninistlere küfür ediyor ve şöyle diyordu:

"Avusturya'da bölücü gruplar da geçmiş karanlık ve maceracı kişiler çalışmaktadır." (Yeni Moskova nr. 16, 1964)

15 Mayıs 1964 tarihinde "Kızıl Bayrak" Suslow'un bir iftirasını isim ve somut delillerle kanıtlamasını istemiş, aksi taktirde Suslow'un namusuz bir yalançı ve zavallı bir iftiracı "olarak adlandıracaklarını belirterek cevap vermiştir. Bilindiği gibi buna ne Suslow ne de Sovyet yetkilisi, ne de onlara bu bilgileri veren" AKP "Avusturya Komünist Partisi" cevap vermemiştir. Suslow'un yalanları o kadar barizdi ki, AKP'nin yayın organı "Halkın Sesi'nde" 5. Nisan 1964'de yayınlanan Suslow'un geniş konuşmasında tam da Avusturya ile ilgili bölüm çıkarılmıştır.

Bu ciddi olmayan garip temellendirmede her şey çürüktür: Birincisi, konu değiştirilmektedir, çünkü sorun her hangi bir ilişki meselesi değil, burada kardeş partilerin ilişkileri sorundur. "İçişlerine karışma" iddiasına karşı geri çekilen ÇKP marksist-leninistleri, Marksist-leninist partilerin kurulması için desteklediğini söylemekten kaçınmakta, sadece basit bir ilişki olarak göstermekte, zaten revizyonistlerle de böyle ilişkiler içerisinde olduğu için bununda doğal olacağını savunmaktadır.

İkincisi, bizlerin görüşüne göre ÇKP'nin revizyonist partiler ile olan ilişkileri sadece basit bir ilişki değil, uzun süreden beri devam eden partiler arası ilişkidir.

Üçüncüsü, ÇKP'nin hiç bir durumda revizyonistler ile olan ilişkileri ile, marksist-leninistler arasındaki ilişkiyi aynı kefeye koyma-malı ve aynı değerle görmemeliydi. Çünkü, böylelikle ÇKP liberal bir şekilde revizyonist partiler ile ilişki ve ML partiler arasındaki ilişkide temel farkı görmemekte ve böylelikle revizyonizme karşı uzlaşır bir tavır takınırken; ML parti ve güçlere karşı yanlış tavrı gün ışığına çıkarmaktadır.

Modern revizyonistlerin açık sorunlarını dolaylı cevaplayan ÇKP açık tavır takınmaktan çekinmiştir. ÇKP'nin uzun süre revizyonist partiler ile parti ilişkileri içerisinde olduğu ve ML parti ve gruplara karşı tavrının çoğu zaman olumsuz, dayanışmadan yoksun olduğu bugün kimse için bir sır değildir. Gerekli ve doğru olan Marksist-Leninistlerin desteklenmesinin her hangi bir illekeye ters düşen bir şey ve iç işlerine karışma diye bir şey değil; bilakis enternasyonal bir görev olduğunun ve bunun sonucu olarak modern revizyonistlerle bütün bağların koparılmasının gerekliliğinin propagandasının yapılmasıdır.

Tabiidir ki, sadece yöntem hataları yoktu. Bir sürü de içerik hataları vardı. Bu nedenle polemikte modern revizyonizme karşı verilen cevapların incelenmesi mutlaka gereklidir.

Araştırmamızın gelecek bölümlerinde bir taraftan ÇKP'nin mücadelelerinin metodlarında neden bu kadar yumuşak, tutarsız ve savunma halinde halinde hareket ettiğini açıklamaya çalışırken; diğer taraftan önümüzde bulunan bölümlerde olduğu gibi, modern revizyonizme karşı mücadelede metodsal hatalara yol açan özel hataların kaynağını ortaya koymaya çalışacağız.

A MARKSİZM-LENİNİZMİN İLKELERİNİN ÖNEMLİ

1. KRUŞÇEV-REVİZYONİSTLERİNİN MARKSİZM-LENİNİZMİN TEORİSİNE VE İLKELE- RİNE SALDIRISI

1. "Yeni şartların doğru tahlili" demagogisi

Bilindiği gibi, Kruşçev revizyonistleri SBKP'nin XX. Parti Kongresi'nin

"Bütün komünist hareketin gelişmesinde yeni bir aşama" (SBKP MK'nin bütün parti örgütlerine, Sovyetler Birliği'ndeki tüm komünistlere açık mektubu "Uluslararası Komünist Hareketin Genel Çizgisi Üzerine Polemik"den alıntı, Peking 1964, sy.603) (x)

başlattığının propagandasını yapmışlardır. Marksizm-Leninizme karşı yöneltilmiş genel çizgilerini daha iyi yutturabilmek için

"Tüm dünyadaki... köklü değişiklikleri... son yıllarda sosyalizm ve emperyalizm arasındaki güç dengesinin değişikliklerini" (age. sy.603) kanıt olarak gösteriyorlardı. Kruşçev revizyonistleri yüzüzsüzce, dünyadaki değişiklikler sonucu yeni çağın başlamış olduğunu ve bundan dolayı da Lenin tarafından ortaya konan tanımın bugünkü şartlara uymadığını öne sürüyorlardı. (xx) içinde yaşadığımız çağın yeni bir karakteristiğinin gerekli ve mümkün olduğunu söylüyorlardı:

"Dünyadaki değişikliklerin doğru tahlili bütün dünyadaki kardeş partilerin, çağın Marksist-Leninist karakteristiğini kaleme almalarını mümkün kılmıştır." (age. sy.643)

(x) İleride kısaca "Polemik" denilecektir.

(xx) Bilindiği gibi Stalin Leninizmin tanımı ile ilgili olarak bugünkü çağımızın özünü açık bir şekilde ortaya koymuştur:

"Leninizm emperyalizm ve proleter devrimi çağının Marksizmidir." (Leninizmin İlkeleri üzerine 1925, SE.6, sy.63)

Kruşçev revizyonistlerinin bütün kını, Marksist-Leninistlerin çıkış noktası olan, çağımızın bu açık belirlenmesine karşı yöneliyordu. Bu çıkış noktasına karşı SBKP'nin revizyonist MK'si aşağıdakileri formüle ediyordu:

"SBKP'nin çıkış noktası şudur: Ana içeriği, büyük sosyalist Ekim Devrimi ile başlatılan, kapitalizmden sosyalizme geçiş olan çağımız; iki karşıt toplumsal sistemin mücadele çağı, sosyalist devrimler ve ulusal kurtuluş devrimleri çağı, emperyalizmin çöküş ve sömürgecilik sisteminin ortadan kaldırılış çağı, giderek daha çok halkın sosyalizm yoluna geçiş çağı, sosyalizm ve komünizmin dünya çapında zaferi çağıdır." ("SBKP-MK'nin ÇKP-MK'ne mektubu, "Polemik"den alıntı" sy.558)

Kruşçev revizyonistlerinin Lenin ve Stalin'e karşı yönelttikleri bu tanım oldukça uzun olmasına karşın, son derece anlaşılabilir ve karışıktır. Bu tanım özü, yani proleter devrimi öne çıkarmıyor; tersine bütün olası görünüşleri sayarak proleter devrimini bir sürü özellikler açısı arasında bir özelliğe indiriyor-bunun yanında emperyalizmin çöküşü ve sömürgecilik sisteminin ortadan kaldırılış" gibi kuşku formülasyonlarla da çağın bazı özellikleri her türlü yoruma açık bir şekilde açıklanıyor.

Bu revizyonist tezin temel hatası, çağın Marksist-Leninist karakteristiği ile dünyadaki değişikliklerin doğru tahlili arasındaki bağıntıyı baş aşağı etmesidir. Çağı belirlemesiyle, Marksizm-Leninizm belli

2. Kruşçev-revizyonistlerinin genel olarak dogmatizm tehlikesi üzerine ve özellikle "ÇKP'nin dogmatizmi" üzerine feryatları

Kruşçev-revizyonistleri XX. Parti Kongresi'nden sonra dogmatizm tehlikesi üzerine büyük gürültü koparttılar. Bu onların Marksizm-Leninizmin ilkelerini çok yönlü revizyonlarına eşlik ediyordu.

Bu gürültü ile, Marksizm-Leninizm teorisini savunmaya hazır olan herkes susturulacak ve sindirilecekti.

Hatta Marksizm-Leninizmin ustalarının eserlerini temel parçalarından ve bölümlerinden alıntı yapmak kitap taşıma ve doktrincilik olarak "insana tapma taraftarı" olarak yerilmek istenmeyen herkes için, Kruşçev revizyonistlerinin görüşlerini Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in öğretileri ile karşı karşıya getirmenin pratikte yasaklandığı bir hava yaratmaktı.

Kruşçev'in planlarına karşı gelen ÇKP de aynı şekilde aşağılandı. Revizyonist SBKP:

"Çin'li yoldaşların somut gerçeklerden tamamen koptuğunu, savaş, barış ve devrim konularına kitap bilginiyle dogmatik olarak yaklaşıtlarını ve içinde bulunduğumuz çağın somut şartlarını anlamadıkları" ("...Açık mektubu", "Polemik"den alıntı sy.643) açıktıyordu.

Böylece Kruşçev revizyonistleri dogmatizm sorusunu ortaya attılar. Bu hiç yeni değildir. Eskiden beri her türden revizyonistler olaylarla ve somut ayrıntılarla dikkatleri temel yasalardan, proleter devrimi ilke-

bir tarihsel dönemde var olan, bu dönemin görünüşlerine hükmeden ve belirleyen en önemli özü ve temel yasaları saptar. Lenin ve Stalin, çağımızı "emperyalizm ve proleter devrimi çağı" olarak tanımlayarak tek tek bütün olguların temelinde yatan genel yasaları ve onlara damgasını vuran gerçekleri vurgulamışlardır. Çağın tanımının anlamı ve amacı da işte budur.

Bundan dolayı Marksist-Leninistler için Lenin-Stalin'in çağımız hakkındaki tanımının emperyalizm var oldukça geçerli olduğunu ve emperyalizm içindeki hiç bir değişiklik ve gelişme tarafından geçersiz kılınmayacağı çok açıktır.

Modern revizyonistlerin öne sürdükleri gibi emperyalizm içindeki "yeni olgular" nedeniyle çağımızın yeni bir karakteristiğine varılabileceği savı yanlıştır. Çağın tanımının içine gerçekte veya sözde ortaya çıkan "yeni olgular" ve ayrıntılar katılarak çağ daha iyi nitelendirilemez; çünkü böylece olsa olsa çağ deyimi ile çağın içindeki aşamalar bir birine karıştırılır ve çağ tanımı anlamını ve amacını yitirir.

Tek tek olguların, gelişmelerin ve değişikliklerin çağın yeni bir tanımını gerektirdiği yanlıştır; tam tersine yalnızca çağın doğru tanımından, yani belirli bir tarihsel bölümün büyük genel yasalarından ve temel gerçeklerinden yola çıkarak tek tek olgular, gelişmeler ve değişiklikler doğru olarak kavranılabilir ve değerlendirilebilir.

Bundan dolayı çağ sorununa revizyonist yaklaşım şekli temelden yanlıştır ve kelimenin tam anlamıyla her şeyi tepe takla etmektedir, ve bundan dolayı da geniş ve vahim sonuçları vardır. Temelinde bu yaklaşım, zamanımızın özünün ve temel yasalarının ve Marksizm-Leninizmin ilkelerinin yadsınmasını içermektedir.

Bu yöntemle, emperyalizm ve proleter devrimi çağının şartları altında genel doğru olan yasalar ve ilkeler; "yeni şartlar", "değişiklikler" kanıt olarak gösterilerek yadsınmakta ve geçerliliğini yitirdi gözıyla bakılmaktadır. Bu yöntem şu veya bu "değişiklikler" ve "gelişmeler" kanıt olarak gösterilerek Leninizmin tüm proleter dünya devriminin teori, strateji ve taktik öğretilerini kuşa çevirmeyi, çarpıtmayı ve red etmeyi haklı çıkarmakta ve bunlara yol açmaktadır.

lerinden ve perspektifinden uzaklaştırmaya çalışmışlardır. Eskiden beri her türden revizyonistler, Marksist-Leninistleri "doğmacılar" olarak aşağılamışlardır.

Marks, Engels, Lenin ve Stalin yalnızca dünya komünizminin yasalarını ve ilkelerini, tüm perspektifini ortaya koyup savunmakla kalmamışlar; her türlü "doğmatizmi" red sloganı altında öğretilerinin temel bilgilerine ve ilkelerine revizyonistlerin yönelttikleri saldırı ve ret demelerine karşı sürekli olarak acımasız bir mücadele vermişlerdir.

Bir yanda teori, yasalar ve ilkeler ile diğer yanda mücadele için kaçınılmaz olan Marksist-Leninist bir somut tahlilin gerekliliği ve ikisinin ilişkisinin doğru kavranması sorunu çok büyük bir öneme sahiptir. Bu sorunun yanlış veya yüzeysel olarak ele alınması kaçınılmaz olarak modern revizyonistlerle uzlaşmaya veya geri çekilmeye yol açar.

Bundan dolayı Marksist-Leninist ustaların bu sorunla ilgili mücadelelerinin yeniden incelenmesini, bizim bugünkü ideolojik mücadelemiz için her açıdan gerekli bir önşart olarak görüyoruz.

Bu özellikle, Kruşçev-revizyonistlerinin ÇKP'nin dogmatik olduğu iddiasına karşı ÇKP'nin yanıtını ve tavrını temellendirerek inceleyebilmek için de kaçınılmazdır.

II. MARKSIST-LENINIST USTALARIN ESERLERİNDEN İLKELERİN SAVUNULMASININ ÖNERİ VE DOĞMATİZM SORUSU ÜZERİNE BAZI ÖĞRETİLER

1. Marks ve Engels'in "Komünist Manifesto"nun teorisi ve ilkelerini çarpıtanlara karşı mücadelesi

Marks ve Engels bütün yaşamları boyunca kendileri tarafından geliştirilen komünist teoriyi çeşitli şekillerde ortaya çıkan tahriflere ve çarpıtmalara karşı her alanda savunmuşlardır. Görüşümüze göre, komünist teori ve ilkeler arasındaki bağın daha iyi anlaşılabilmesi için, Marks ve Engels'in ilk defa "Komünist Manifesto"da özet olarak açıklanan öğretilerini savunmak için verdikleri mücadelenin gözden geçirilmesi büyük önem taşımaktadır. "Karl Marks'ın öğretisinin tarihsel kaderi" adlı yazısında Lenin şöyle yazıyordu:

"Marks ve Engels'in 1848 yılında yayınlanan "Komünist Manifesto"su bu öğretinin kendi içinde bütünlüğe sahip sistematik ve bugüne kadar erişilmemiş bir açıklanmasıdır." (B.E. 18, sy. 576)

Bilindiği gibi aslında "Komünist Parti Manifestosu" başlığını taşıyan bu pragmatik belgede Marks ve Engels, teorik olarak kapitalizmin gelişmesini ve proletaryanın komünizm yolunda dünya tarihindeki rolünü açıklamaktadırlar. Komünist Manifestonun erişilmez önemi, Marksist teoriden aksiyom niteliğinde olan ve dünya komünizminin zaferine kadar tüm gerçekliklerini koruyan belirli genel ilkelerin üretilmiş olmasında yatmaktadır.

Proletaryanın "en devrimci sınıf" olduğu saptaması; veya proleter enternasyonalizminin temel ilkesi "bütün ülkelerin proleterleri birleşsin" bunun gibi Engels'in 1888'de Paris Komünü'nün deneyimine dayanarak "Komünist Manifesto"nun önsözlerinden birinde altını çizdiği "işçi sınıfının hazır devlet makinesini kolayca ele geçiremeyeceği", onu parçalaması gerektiği ilkesi gibi ilkeler Marks ve Engels tarafından Manifestonun çıkışından çeyrek yüzyıl sonra aşırı derecede önemli ve öğretici, bugünkü komünist dünya hareketinde küçük görülen bir mücadelede örnek bir tutarlılıkla savunulmuşlardır.

Alman işçi hareketinde var olan iki akımı, (Eisenach'cılarla Lassale'cılar) birleştirmek için ortak bir program taslağı temelinde Gotha'da bir birleşik parti kongresi yapılacaktı ki; burada Marksizmin önemli

ilkeleri tahrif edildi ve yaralandı. Marks ve Engels, kesin olarak Alman işçi hareketinin içinde var olan değişik akımların ortak düşmanla mücadelede birleşmeleri taraftarıydılar. Fakat onlar için ilkeleri geri plana atan ve yaralayan bir birleşmenin, o an için bir başarı gibi görünse bile sonuçta kaçınılmaz bir şekilde yenilgilere ve başarısızlığa yol açacağı tartışma götürmezdi. Bundan dolayı bu temelde bir birleşme karşı idiler ve "Gotha programı"nın oportünist tasarısına karşı mücadele başlattılar.

Tasarı eline geçer geçmez Marks bir mektupta;

"Benim inancım göre, redde şayan olan ve partiyi demoralize eden bir programı diplomatik bir susmayla bile tanımayı" (Gotha programının eleştirisi Pekin 1971, S.4)

Zorunlu bir görev olarak gördüğünü yazıyordu.

Program taslağının bazı pasajları doğrudan doğruya "Komünist Manifesto"dan aktarılmıştır, fakat o denli çarpıtılmıştır ki;

"Ya tamamıyla yanlış şeyler içeriyorlardı, ya da tam bir saçmalıklardı." (age.S.50)

Örneğin uluslararası proletaryanın birliği uluslararası "Halkların kardeşliği" şeklinde sulandırılıyor, işçi sınıfının bağışıklıkları hiç bir sınırlama yapılmadan "gerici kitle" olarak nitelendiriliyorlardı vs. "Komünist partisi manifestosu"nun ilkelerinin bu kaba çarpıtılmasına karşı olduğu gibi, ekonomik teorisinin çarpıtılmasına karşı da, Marks ve Engels;

"İlke bezirgânlığa yanaşılmalıdır." (age.S.14)

sloganı ile keskin ideolojik savaş başlattılar.

Marks ve Engels'in, "Komünist parti manifestosu"nu savunma mücadelesi yakından incelendiğinde, teorisinin savunulması mücadelesi ile bu teorisinin özünün ve varlığının, yani ilkelerinin savunulmasının ne kadar sıkı ve ayrılmaz bir şekilde bağlı olduğu görülür.

Bu iki yönde geçerlidir:

Birinci olarak Marks ve Engels, teorisinin savunulmasında ikincil olan ayrıntıların içinde kendilerini kaybetmediklerini, tam tersine teorisinin savunulması mücadelesini sürekli olarak belirleyici kıstaslara, ilkelere ve merkezi varlıklara yönelttiklerini gösteriyorlar.

İkinci olarakda açıkça ortaya çıkıyor ki, Marks ve Engels kendilerince ortaya konmuş ilkeleri, teorisinin tümünden ayırmayarak, onun özü, ondan türetilmiş ve ona dayandırılmış olarak eylem için temel yol gösterici; teori ile pratiği birleştirmek için belirleyici bir araç olduğunu savunuyorlardı.

İlkelerin Marksizmin teorisinin bütün tezlerine dayanılarak böyle bir savunulması, Marks ve Engels'in Gotha programı taslağına karşı polemiklerinin en önemli öğretilerinden biridir ve ideolojik mücadelede örnek-tir.

2. Marksizm teorisinin genel geçerliliğini reddedebilmek için Rus "popülistleri"nin Rusya'nın özel durumu üzerine spekülasyonları:

Lenin 19. yüzyılının sonunda Marksizmi savunma mücadelesine başladığında, kuvvetli bir politik ve ideolojik akım olarak "popülistler" in hareketi vardı.

"Popülistler" in, Marksizme karşı yürüttükleri mücadelenin belirleyici yanı, Marks'ın teorik çalışmalarına özellikle "Kapital"i, "son derece titiz araştırmalar"ın ve "önemsiz ayrıntılar"ın derlemesi olarak göstermekti.

"Popülistler": "Kapital"de tarihi çok parlak yansıtan sayfalar var ama..."

(Lenin BE.1. S.140) diye fikir yürütüyorlardı. Bir yandan Marks'ın onun "somut tahlili"nden dolayı överken, diğer yandan Kapital'de tahlil edilmiş olanın "yalnızca birtakim dönemden söz ettiğini", üstelikte bu dönemin Rusya'nın içinde bulunduğu durumda geçerliliği ve önemi olmadığını öne sürüyorlardı.

Lenin, Marksizmi reddetmenin bu yöntemini şöyle niteliyordu:

"Açıklamanın dehşetli kanıtlama gücü karşısında etkilenilip Marks'ın önünde eğiliniyor, o öğülüyor, fakat aynı zamanda onun öğretisinin temel içeriği gözden kaçırılıyor." ("Halkın dostları kimlerdir ve sosyal demokratlara karşı nasıl savaşırılar.", 1894, BE.1., 124)

Lenin çalışmasını ilk önce, bir toplum biçimlenişini olarak kapitalizmin gelişmesinin tarihi-materyalist tahlili için, "Kapital"ın temel önemini açıklamada yoğunlaştırdı.

Kapitalizmin gelişmesinin Rusya'da imkânsız olduğu, böylece Marksizmin Rusya için geçerli olmadığı spekülasyonlarına karşı Lenin, Marks'ın geniş araştırmalarından kapitalizmin genel yasalarını çıkardığını ve yalnızca bunların temelinde çeşitli ülkelerin özel durumlarının tahlil edileceğini açıkladı.

"Maddi toplumsal ilişkilerin tahlil edilmesi, yinelenmelerin ve kuralla uygunlukların saptanmasını ve çeşitli ülkelerdeki durumları genel-leştirerek toplumsal biçimlenme temel kavramı altında toplama olanağını verdi. Ancak bu genelleme, toplumsal görünümlerin açıklanmasından (ve onların bir ideal açısından değerlendirilmesinden): Örneğin, bir kapitalist ülkeyi diğerinden ayırarak vurgulayan ve hepsi için ortak olanı inceleyen, kesin bilimsel tahliline geçilmesi olanağını sağladı." (age. S.131)

Burada öz olarak konu edilen "toplumsal görünümlerin karmaşık ağında önemli görünümleri önemsizlerden ayırmanın" (age., S.130) ve yalnızca görünümlerin yüzeyinde kalmayıp onların derin bağıntılarını ve yasalarını kavramanın temel gerekliliğidir.

Lenin'in "popülistler"e karşı mücadelesi, birinci olarak Marksist teorinin, kapitalizmin tahlilinin bütün ülkeler için, yani Rusya içinde, genel geçerliliğini ve bundan kaynaklanan, köylünün değil, Lenin'in "popülistler"e karşı mücadelesi, birinci olarak Marksist teorinin, kapitalizmin tahlilinin bütün ülkeler için, yani Rusya içinde, genel geçerliliğini ve bundan kaynaklanan, köylünün değil,

"İşçinin Rusya'nın tüm emekçi ve sömürülen halkının tek ve doğal temsilcisi" (age., S.302)

olduğu ilkesinin savunulmasını içermektedir.

Aynı zamanda Lenin, Marks'ın teorisine ve proletarya hegemonyası hakkındaki Marksist ilkeye bağlı kalarak, Rusya'dan veriler ve istatistiklerle Marksist teorinin Rusya içinde geçerli olduğunu göz önüne sermeye ve sonunda 1899'da "Rusya'da kapitalizmin gelişmesi" adlı eseriyle, Rusya'nın özel durumu ile Marks ve Engels tarafından bulunan ve geliştirilen, kapitalizm döneminde toplumsal gelişmenin temel yasaları arasındaki bağıntıyı kurma sorununu ele aldı. Böylece "popülistler"in "somut tahlil" istemlerinin arkasında yatan, gelişmenin belirleyici yasalarından dikkatleri başka yöne çekme çabaları teşhir edildi ve onların görüşlerine öldürücü darbe indirildi.

Lenin bu mücadelede:

"Marksizmin temel tezlerini, çeşitli ülkelerdeki değişen ilişkiler ve yerel özel durumlarla uyum içinde "uygulamak ve geliştirmek" (Lenin, BE.3, S.654 "Eleştirisel olmayan bir eleştiri", 1899)

ile; bir ülkenin henüz yapılmamış veya yüzeysel yapılmış tahlillerine ya da yalnızca yeni ortaya çıkan şartlara dayanarak Marksizmin temel ilkelerini reddetmek arasında; ayırım olduğunu açık bir şekilde ortaya koydu.

3. Yükselen revizyonizmin Marksizm-Leninizmin teorisine ve ilkelerine yeni saldırıları

Uluslararası alanda ve Lenin'in mücadelesi sonunda Rusya'da da Marksizmi açıkça reddeden "Marksizm öncesi Sosyalizm" akımları yenilgiye uğratıldıktan sonra, çeşitli oportünist akımlar Marksizmi genelde kabul eder görünürken, ilkelerini bir takım "düzeltmeler"le özünden koparmaya ve onu devrimci içerikten yoksun bırakmaya uğraşıyorlardı. Uluslararası düzeyde revizyonizm oluştu.

Lenin bu konuda şöyle yazıyordu:

"Marksizm öncesi sosyalizm yenilmiştir. O artık kendi temelinde değil, Marksizmin genel temelinde revizyonizm olarak mücadeleye devam etmektedir." ("Marksizm ve Revizyonizm" 1908, Lenin, BE. C.15, sy.21)

Revizyonistler, "Marksist" maskeli burjuva görüşlerini kabul ettirebilmek için başta Bernstein önderliğinde, ilk önce ilkelere bağlılığın, Marksizmin temel kanıtlarına ve vargalarına bağlı olmanın "modern olmayan" "eski kafalı", "ilerici düşmanı" olarak kabul edileceği bir atmosfer yaratmaya çalıştılar.

"Doğmatizm" bir numaralı düşman ilân edildi ve "eleştiri özgürlüğü" revizyonistlerin sloganı haline getirildi, yalnız "özgürlükten" anladıkları Marksizmin temel ilkeleri ile istedikleri gibi oynamak ve onlara saldırmaktı. Lenin, "Ne Yapmalı?"da bu uluslararası revizyonist akıma karşı sistematiik mücadeleye başladı. "Ne Yapmalı?"nın 1. bölümünde ("Doğmatizm ve eleştiri özgürlüğü") Lenin ilk önce, 20. yüzyılda tek tek ülkelerin revizyonist akımlarının

"İlk defa ulusaldan uluslararası" (Ne Yapmalı?" 1902 Lenin BE., C.5, sy.361)

sorun haline geldiklerini gösteriyordu.

Çeşitli ülkelerin revizyonistleri

"Tek bir aile" oluşturuyorlar, "birbirlerini övüyor, birbirlerinden öğreniyor ve ortaklaşa 'doğmatik' Marksizme karşı savaşa giriyorlar" (age.S.362)di.

Marksizmin devrimci ilkeleri, onların reformist politikalarına engel olduğu için revizyonistlerin bu feryada gereksinimleri vardı. Lenin revizyonistlerin karakteristik tutumlarını kısaca özetledi:

"Sosyalizmi bilimsel temellendirmek, materyalist tarih görüşünden yola çıkarak onun zorunluluğunu ve kaçınılmazlığını kanıtlamak olasılığı yadsındı, artan yoksullaşma, proleterleşme ve kapitalist ilişkilerin keskinleşmesi yadsındı, hatta 'son hedef' kavramı savunulmaz ilân edildi ve proletarya diktatörlüğü fikri reddedildi. Liberalizm ile sosyalizm arasındaki karşıtlık yadsındı, sınıf mücadelesi teorisi, çoğunluğun istemlerine uygun olarak yönetilen tam demokratik bir toplumda uygulanamaz vs. gerekçesiyle yadsındı." (age. sy.362)

Lenin bu tutumu insafsızca eleştirdi ve "Ne Yapmalı?"da "eleştiri özgürlüğü"nin bu şeklinin

"Kendi içinde bütünlüklü ve sonuna kadar düşünülmüş teoriden özgür olmanın, eklektisizm ve ilkesizlik anlamına" (age. S.379)

geldiğini kanıtladı.

Lenin, Mark'ın "ilke bezirganları"na karşı mücadelesini hatırlattı ve ilkelere her türlü yüz çevirmenin "keskin bir şekilde" mahkûm edilmesi gerektiğini vurguladı. Lenin çürütülemez bir şekilde "doğmatizme" karşı revizyonist propagandanın yalnızca devrimci ilkelerin ve devrimci teorinin horlanmasıyla diğer yüzü olduğunu gösterdi. Devrimci ilkelerin savunulmasında Lenin şu ünlü sözü kullanmıştı:

"Devrimci teori olmadan devrimci hareket olamaz" (age. S.379)

Lenin bu münasebetle; Engels tarafından yazıya dökülen sınıf mücadelesi-nin sadece pratik ve ekonomik mücadeleyi değil, özellikle ideolojik mü-cadeleyi de kapsadığı, sınıf mücadelesinin kayıtsız şartsız Marksist teorinin savunulması için teorik alanda da yürütülmesi gerektiği yolun-daki devrimci Alman işçisi hareketinden elde edilen bu tecrübenin al-tını çizdi. (x)

Komünistler ancak Marksizm-Leninizm devrimci teorisini kendilerine yol gösterici aldıkları zaman, emperyalizm ve oportünizmle mücadelede görev-lerini yerine getirebilirler, çünkü Stalin'in öğrettiği gibi pratiğin yolu devrimci teori tarafından aydınlanmazsa kör olur. Yalnız devrimci teori:

"Harekete güven, yön verme yeteneği ve etrafında meydana gelen olay-ların iç ilişkilerini anlayabilme yeteneğini sağlayabilir." (Stalin "Leninizmin Temel İlkeleri" S.23)

Parti ancak:

"Devrimci teori, hareketin yasaları bilgisi ile, devrim yasalarının bilgisi ile silahlандığı" (age. S.144)

zaman işçi sınıfının önderi olabilir.

4. Lenin'in "Materyalizm ve Empriyo-Kritisizm" eserinde Marksizmin te-mellerinin savunulması

1905 devriminin yenilgisinden sonra Rusya devrimci hareketinde parça-lanma ve ayrışma eğilimleri gelişti. Birçok devrimciye kararsızlık ken-dini gösterdi. Gericilik bu eğilimleri körükledi ve Marksizme karşı sal-dırı başlattı. Marksizmin "başarısızlığı" üzerine konuşmak ve Marksizmi eleştirmek moda oldu. Ayrıca devrimin ilkelerine ihanet eğilimini, kor-kaklık ve teslimiyet eğilimini felsefi-ideolojik alanda temellendirmeye uğraşıldı.

Bu durumda, devrimin gelecekteki zaferinin kaçınılmazlığını, yeni or-taya çıkan şartlarda da devrimin plânlı ve örgütlü hazırlığı imkânını bolşevikler arasında sağlamlaştırmak ve işçi sınıfı içine taşıyabilmek için Marksizmin temel teorik sorunlarında açıklık ve güven yaratmak birinci dereceden önem kazandı. Marksist felsefenin diyalektik mater-yalizmin, temel sorunları ön plâna çıktı. Özellikle dünyayı ve onun yasalarını anlamanın mümkün olup olmadığı sorusu ve genel olarak bu anlayışın ve özel olarak Marksist anlayışın hangi şartlar altında ge-çerli olduğu sorusu güncel oldu.

Bütün bu soruların yanıtlanması, devrimcilerin, burjuvazinin ve onun oportünist-revizyonist yardımcılarının felsefesi teorilerini tahlil et-melerinin "alışılmamış" olması gerçeği tarafından, zorlaştırılıyordu. Stolipin gericiliği zamanında diyalektik materyalizmin geniş bir savun-masıyla bolşevik partiyi sağlam ve sarsılmaz teorik bir temelle teviz-etmesi ve Marksizmin kurnazca tahriflerini "Materyalizm ve Empriyo-Kri-tisizm" adlı eserinde yok etmesi Lenin'in büyük başarısıdır.

"Bu parçalanmaya azimli karşı koyma ve Marksizmin temelleri için kararlı ve inatçı mücadele tekrar gündeme geldi." ("Marksizmin ge-lişmesinin bazı özellikleri üzeğine" Lenin BE. C.17,S.27,1910)

a) Revizyonistlerin, Engels'in "Anti-Dühring'de burjuva idealist "ilke-lere" karşı yürüttüğü mücadeleyi, Marksizm ilkelerine karşı yönelme çabaları

(x) Bakınız Not 1: Modern revizyonistlerin teorinin rolünü nasıl aşağı-ladıklarına göze batan bir örnek "Fidel Castro'nun devrimci teoriyle i-lişkisi" veya "Teori arkadan gelecektir."

Marksizme darbe indirme çabalarında, revizyonistler Engels'in "Anti-Dühring" eserinden bazı pasajları dillerine dolayarak, Marksist Fried-rich Engels'i Marksizme karşı koz olarak kullanmaya çalıştılar. Marksiz-min "objektif gerçeği" ifade etmediğini ve (Marksizmin Ç.N.) ilkeleri-nin ilişkilerin her türlü değişmesinde değiştirilmesi gerektiğini ve bun-dan dolayı sadece o an için geçerli olduğunu kanıtlamak için yüzeysel çev-rilmiş ve özü çarpıtılmış olan Engels'in iki tezini ağızlarına sakız yap-tılar. Hatta Engels'in her türlü ilkeye karşı ilkesel bir mücadele yü-rüttüğünü ve her türlü ebedi gerçeği reddettiğini ilân ettiler.

Bu çürük iddiayı onlar Marksizmin bütün ilkelerini inkâr etmek, hatta Marksizmi tamamen reddetmek için kullandılar.

Bu yanlış anlam vermeye karşı mücadelede Lenin (şunları Ç.N.) açıklı-ğa kavuşturdu:

Birinci olarak Engels genel olarak ilkelere karşı değil sadece bir tür "ilkelere" karşı, bir çeşit ilke anlayışına karşı polemik yapmıştı.

Dühring'in kendi buluşu olarak yedi mahalleye duyurmak istediği "ilkelere" aslında Marksist öğretinin teorik ilkeleri ile hiç bir ilgisi olmayan, üstü sıvanmış, onların (ilkelerin Ç.N.) ırzına geçen burjuva idealist ahlâk yasaları ve davranış kuralları anlamında varsayımlar, şemalardı. Engels doğal olarak böyle yapay, gerçekten uzak "ilkelere" reddetti ve onların yanlış olduklarını, burjuva sınıfının proletaryanın baş kaldır-maması için icatları olduğunu kanıtladı. Engels Dühring'in burjuva "il-keler"ine karşı, ilke olduklarından dolayı değil, burjuva (ilkeleri Ç.N.) olduklarından dolayı mücadele etti.

Engels doğa bilimleri ve toplum bilimleri alanında gerçek, doğru ilke-lerin Dühring gibi tiplerin buluşları olmayacağını kanıtladı. Gerçekte bunlar doğanın ve toplumun yasalarının dikkatli tahlilinin sonucudur. Engels bunu Dühring düşünme akrobasisine karşı nasıl Marks'ın belli ya-saları ve ilkeleri uzun araştırma ve titiz tahlillerden sonra formüle ettiğini açıklarken özellikle vurguladı. Engels bu anlamda bütün açık-lıkla (şunun Ç.N.) altını çizdi:

"İlkeler araştırmanın çıkış noktası değil, onun sonuçlarıdır...İlke-ler doğa ve tarihe uydukları müddetçe doğrudurlar." ("Anti-Dühring" Marks-Engels Eserler C.20,S.33)

Böylece Engels Marksizmin ilkelerinin niteliğini açıklığa kavuşturdu ve herşeyden önce onların (ilkelerin Ç.N.) nasıl ortaya çıktığını gösterdi.

Revizyonistler, revizyonizmlerini haklı gösterebilmek için Engels'in sözlerinin bu sarıh bağlılığını reddetmeye ve onları tamamıyla başka bir sorunun yanıtı olarak suistimal etmeye çalışıyorlar.

Bir diğer soru, bilimsel olan, yapay olarak bulunmamış olan Engels'in ta-rafından tanımlanan şekilde geliştirilen ve olguların temelinde yükselen ilkeleri çıkış noktası alınıp alınmayacağı daha sonraki anlayışlar için kullanılıp kullanılamayacağı veya muazzam bir teori çalışmanın sonucunun reddedilip reddedilemeyeceğinden ibarettir.

Bu konuda Engels "Anti-Dühring'de tavar koymamıştır ve Engels'in yuka-rıdaki alıntısını bu sorunun yanıtı olarak görmek vahim bir yanlış an-la-ma ve aşikâr bir suistimaldir.

Lenin, Engels'in tesbitlerinin bu revizyonist tahriflerini tahlil etmek zorunda kaldı, çünkü revizyonistler Engels'i baş şahit olarak Marksizme ve onun ilkelerine karşı koz gibi kullanıyorlardı. Lenin'in gösterdiği gibi iki ihtimal vardır: Ya Marksizmin şimdiye kadar elde edilmiş ve kanıtlanmış ilkelerini, tecrisini bir bütün olarak ilerdeki etraflı a-raştırmalar için çıkış noktası olarak alır-ya da Marks'ın ve Engels'in

bütün çalışmalarını temelde az veya çok değersiz olarak alır ve kendi araştırmalarını çıkış noktası olarak görürsünüz. İkisinden biri!

Bu iki yaklaşım şeklinde, Lenin'in özellikle Bogdanow'a karşı polemiginde gösterdiği gibi, Marksistler ve revizyonistler ayrılmaktadır.

İkinci olarak, Engels, Lenin'in gösterdiği gibi, asla gerçeklik içeriğini uzun süre koruyan kanıtlanmış gerçeklerin, ki bunlar deyim yerinde ise "ebedi gerçekler"dir, olduğunu yadsımamıştır. Sorun burada başkadır.

"Dühring genel olarak bilimin, özel olarak tarih biliminin karmaşık sorunlarında en son kesin ebedi gerçek gibi kelimeleri çok kullanmak alışkanlığındaydı. Engels onunla alay etti: Doğrusu ebedi gerçekler vardır diye yanıtlıyordu (Engels Ç.N.) fakat basit şeyler için muazzam kelimeler kullanmak ekilsizliktir. Materyalizmi geliştirmek için ebedi gerçek sözüyle tadı kaçmış oyunlardan vazgeçilmezdir." ("Materyalizm ve Empiryo-Kritisizm" 1909 Lenin BE.C.14.S.127)

Lenin Marksizmin temel yargılarının pratik tarafından tamamıyla kanıtlanan "objektif gerçekler" olduğunu açıkladı. Gelecekte olacak herhangi bir gelişmede pratikten doğan ve pratik tarafından kanıtlanan saptamaların ve bilimsel anlayışların gerçek olduğunu ve gerçek olarak kalacaklarını değiştiremez. Bunu yadsımak diyalektik materyalizmi saf relativizme dönüştürmek anlamına gelir.

Lenin'in bütün bu açıklığı kavuşturmaları, sadece Engels'i sahte arka daşlarına karşı savunmak için gerekli değil, o sıralarda Marksist teoriye ve onun ilkelerinin geçerliliğine karşı gittikçe artan saldırılara karşı çıkmak içinde vazgeçilmez bir öğertir.

b) Lenin'in Marksizmin teorisinin ve ilkelerinin hangi şartlar altında geçerli olduğunu açıklığı kavuşturması

Bogdanow ve ondan sonraki bütün revizyonistler sık sık Marksistleri bir çeşit zorlama ile karşıya bıraktılar.

"Marks onlar yaşadığı zaman kendi teorisinin geçerliliğini kanıtlamıştı, bugünde eğer halâ onun (teorinin Ç.N.) geçerli olduğunu iddia ediyorsanız, (geçerliliğini Ç.N.) yeniden kanıtlamanız gerekiyor" diyorlardı, burjuvazinin ideologları ile aynı koroda yer alıyorlardı.

Fakat sorunun böyle konusu demogojik ve yanılgıdır. Çünkü Marks ve Engels teorilerini hiçte sadece geçici etkileyen olgulara dayandırmamışlar ve kısa vadeli ortaya çıkan gerçeklerle temellendirmemişler, nedensel bağılıkları meydana çıkarmışlar, etraflı genellemeler yapmışlar ve somut olgu şekillerinin değişimlerinden bağımsız olarak geçerliliğini koruyan vargılar elde etmişlerdi. Marksistler doğal olarak bugün yeniden Marksist kanıtlamanın propagandasını yapmalı ve yeni gerçek malzemelerle aktüel kanıtlar edinmelidir fakat aynı zamanda bu tabii ki Marksizm-Leninizmin öğretilerini ve ilkelerin yeniden kanıtlama ve yeniden başlama çabası değildir. Revizyonistlerin, Marksizm-Leninizmin doğruluğu için yeni kanıtlar "getirilmelidir, yaygarası şimdiye kadar tanınmış" Marksist kanıtlamayı hiç çürütemediklerinden dolayı, daha da demogojiktir.

Doğaldır ki toplumsal yasalar şartlara bağlıdır, örneğin artı-değer yasaları kapitalizm şartları altında geçerlidir, fakat sosyalist üretim ilişkileri şartları altında geçerli değildir. Buna rağmen, artı-değer yasaları sosyalizmde işlemese bile, sosyalist üretim şartları altında da kapitalizmde artı-değer üretim teorisi bir objektif gerçek olarak kalır. Belli bir yasanın şu veya bu şart altında geçerliliği yani etkenliği ve onun objektif bir gerçek olma niteliği birbirine karıştırılmaması gereken iki ayrı şeydir.

Revizyonistler tamda bunu yapıyorlar. Lenin'in, sözde "doğmatizm"e kar-

şı mücadele bayrağı altında Marksist teorinin yeni araştırmalarda çıkış noktası olma erişilmez rolünü yaşıyan Bogdanow örneğinde, gösterdiği gibi karışıklık yaratıyorlar.

Lenin bu konuda (şöyle Ç.N.) yazıyor:

"Örneğin Bogdanow Marksın para dolaşımı teorisini sadece bizim zamanımız için objektif gerçek olarak geçerli görüyor. Eğer bu teorinin 'tarih üstü objektif gerçek' olduğunu hükmedilirse, bunu 'doğmatizm' olarak nitelendiriyor." (Lenin BE.C.14 S.138)

Lenin bu karışıklığın foyasını meydana çıkararak devam ediyor:

"Teorinin pratiğe uyduğu gerçeği gelecekteki hiçbir gelişme tarafından mesela aynı Napolyon'un 5 Mayıs 1821'de öldüğünün ilelebet bir gerçek olarak kalması gibi; değerlendirilemez. Pratiğin ölçütünün-yani

Son on senelerdeki kapitalist ülkelerin gelişme seyrinin-Marks'ın tüm sosyal-ekonomik teorisinin herhangi bir bölümünün, formülasyonun vb. değil; tümünün objektif gerçek olduğunu kanıtladığından dolayı burada Marksistlerin doğmatizmden bahsetmenin burjuva ekonomisine (verilen Ç.N.) affedilmez bir ödün olduğu açıktır. Marksistler tarafından savunulan Marksın teorisinin objektif bir gerçek olduğu fikrinden çıkan yegane vargı şudur: Marks'ın teorisinin yolunda ilerleyerek objektif gerçeğe (onu hiçbir zaman tüketmeden) gittikçe yaklaşacağız. Diğer herhangi bir yoldan karışıklık ve yanlışlıktan başka bir şeye varamayız." (Lenin BE.C.14.S.138)

Görüşümüze göre, Lenin'in bu formülasyonunda, bütün gelecekteki araştırmaların Marksist teoriden yola çıktığı ve ona dayandığı zaman meyve ve reçelinin vurgulandığı, aynı zamanda doğmatizmin gerçek tehlikelerine karşı Marks'ın teorisinin yolunda ilerlemenin, yani Marksizmin sürekli geliştirilmesi gerekliliğinin altının çizilmesi, özellikle göze batmaktadır.

Lenin bu felsefi soruları aydınlatarak Bolşevik Partisini iki bakımdan silahlandırdı:

Bir yandan Marksizmin ilkelerinin ve teorisinin geçerliliği şartlarını derinlemesine kavrayarak; Marksizmin kapitalizmin tüm tarihi çağında geçerli olan ana örneklerinin revizyonuna karşı, mücadele edilmesi ve (revizyonunun Ç.N.) reddedilmesi gerektiğini açıklığı kavuşturdu.

Diğer yandan Marksist teorinin tezlerinin ve ilkelerinin geçerliliğinin diyalektik materyalist gözlemi, ona sürekli olarak Marks'ın vargılarının ve ilkelerinin geçerlilik şartlarını araştırma ve Marksizmi kapitalizmin bütün tarihsel aşamasında geçerli olmayan, yeni başlayan emperyalizm çağında eskimiş olan, tanınmamaları ve belirli şartlara bağlanmış yeni vargıların yerlerine geçirilmesi gereken, bazı ifadelerini teşhis etme imkânı verdi.

5. Kautsky'nin revizyonizmi ve onun dogmatik demogojisi

Kapitalizmin çelişkilerinin gittikçe keskinleşmesi, proleter devrimin yaklaşması, Lenin tarafından yönlendirilen Marksist çizgi ile Kautsky'nin baş temsilcisi olduğu revizyonist akım arasındaki mücadeleyi keskinleştirdi.

İşçileri emperyalist burjuvaziyi doğrudan doğruya desteklemeye çağıran Kautsky'nin direkt politik ihaneti karşısında Lenin, sadece bu politik ihaneti teşhir etmekle yetinmedi, Kautsky tarafından Marksizmin teorik tahrifini de aynı zamanda çok yönlü tahlil etti. Bu konuda Lenin özellikle "Devlet ve Devrim" ve "Dönek Kautsky" adlı eserlerini eski devlet aygıtının silahla parçalanması ve proletarya diktatörlüğünün kurulması

gerekliliği üzerine Marksizmin ana öğretilerinin revizyonist tahriflerini yürütmeye yoğunlaştırdı. (x)

Kautsky'nin özünü büyüdü. Kautsky'nin revizyonizmine karşı mücadele, tekel öncesi kapitalizmin emperyalizme dönüştüğü o dönemde bir özel durum tarafından zorlaştırılıyordu.

O sıralarda Kautsky "savunmadan taarruza geçmeye", Bernstein'e karşı kazandığı "ortodoks" Marksist şöhretini savunmaya ve kendisi bolşevikle-ri, Lenin'i, Stalin'i "revizyonistler" olarak göstermeye çalışıyordu. Kapitalizmin kendi en yüksek aşamasına, emperyalizme, geçmesiyle Marksistler, gerçekten de Marksizmin hangi tezlerinin bu yeni çağda geçerliliklerini bütünüyle koruduklarına ve bu yeni çağda hangi tezlerin artık uygulanabilir olmadıklarına ve yeni tezlerin gerektiğine karar ver- me (gibi Ç.N.) zor bir görevle karşı karşıya idiler.

Lenin'in felsefi relativizme karşı ve diyalektik materyalizm için müca-delesi; bolşeviklere, Marks ve Engels'in öğretilerini araştırmada belli ilkelerin hangi tarihsel bağlılığı şart koştuklarına, yani hangi (ta-rihsel bağlılıktaki Ç.N.) geçerli ve kullanılabılır olduklarını sıhhatli bir şekilde tahlil etme imkânını verdi.

Böylece Lenin'in önderliğinde bolşevikler sarıh olarak, kapitalizmin etraflı tahlilinden elde edilmiş olan ve kapitalizmin varlığının bütün süresinde geçerli olan Marks ve Engels'in öğretileri ile; yükselen kapitalizmin özelliklerinden kazanılmış olan ve sadece bu süre için yü- rürlükte olan özgül stratejik ilkeleri birbirinden ayırt edebildiler.

Marksizmin birinci (tür Ç.N.) ilkeleri kayıtsız şartsız savunulmalı, ikinci kategorideki ilkeler, emperyalizm şartları altında reddedilmeli ve yenileri ile değiştirilmelidir.

Opörtünist Kautsky'cilerin (ve onlardan arkalarında bazı değişikliklerle Troçki ve Sinowyew'in) zararlı rolleri iki bakımdan da devrim için yapılması gerekenin tem tersini yapmalarında yatmaktadır.

Onlar bir yandan silahlı proleter devriminin ve şiddet yoluyla eski devlet aygıtının parçalanmasının gerekliliği anlayışı gibi temel ve ha- lâ geçerli olan Marksizmin ilkelerini reddediyorlar.-Bu onların reviz- yonizmi idi-ve aynı zamanda Marksizmin artık geçerli olmayan vargıla- rında ısrar ediyorlardı.-Bu onların doğmatizmi idi.

Aslında Lenin'i ve bolşevikleri sürekli olarak "doğmatizm"le suçlayan- ların kendilerinin belli bakımdan Marksizmi doğmatik tahrif ettikleri ve Lenin ve Stalin'in; Marks'ın teorisinin "doğma değil, eylem için klavuz" olduğu saptamasına tamamiyle uydukları ortaya çıktı.

Stalin, revizyonist Kautsky'nin kökleri, gerçekten yeni bir dönüş nok- tası, yeni bir çağın başlamasında yatan bu demogojik yöntemini şöyle nitelendiriyordu:

"Opörtünizm her zaman Marksist teorinin veya onun ilkelerinin ve vargılarının direkt reddi demek değildir. Opörtünizm bazen Marksizm'- in bazı eskimiş ilkelerine sarılmada, onları doğmalara çevirmede, böylece Marksizmin daha gelişmesini durdurma, bu sebepten dolayı da proleteryanın devrimci hareketinin gelişmesini önleme çabaları ola- rak da kendini gösterir." (SAPK(B) Tarihi s.433)

(x) Lenin'in yönteminin gözlenmesinde "Kautsky'nin Marksizme en yeni ihanetinin tarihi"ni nasıl sistemli araştırdığı ve Kautsky'nin reviz- yonizminin köklerini, Kautsky'nin Lenin tarafından daha Marksizmin temsilcisi olarak değerlendirdiği dönemlerdeki kitaplarında ve broşür- lerinde ortaya çıkarması oldukça etkileyicidir.

6. Revizyonistler tarafından Ekim Devrimi'nin ana hatlarının uluslar- arası yürürlüğünün yadsınması

Sosyalist Ekim Devrimi'nin zaferi emperyalizm şartları altında Marksizm- Leninizm'in büyük bir zaferiydi. Bütün ülkelerin devrimcileri arasında bu dev gibi dünya tarihsel zaferinin değerlendirilmesi üzerine tartış- ma başladı.

Bu durumda doğaldır ki, bütün opörtünistler ve revizyonistler Ekim dev- riminin muazzam otoritesine sadece doğrudan iftiralarla değil, bunun yanında mümkün olan bütün kayıtlamalarla, çeşitli "eğer" ve "fakat"la onun önünde iki yüzlü eğilmelerle de halel getirmeye çalıştılar.

Kautsky ve Turatti gibi haydutlar o gün egemen olan güvenizme hitabe- derek Rus devriminin "tipik Rus" olduğunu ve doğrudan doğruya "medeni ülkeler" için örnek olamayacağını açıkladılar.

Lenin Komünist Enternasyonal'in ilk dünya kongresinde bu soru üzerine bir tartışma alevlendirdi ve Ekim Devrimi'nin uluslararası büyük öne- mini nokta nokta açıkladı ve bolşevik teorinin temellerini bütün ülke- lerin önüne çıkararak anlattı.

Lenin, tüm ülkelerin komünistlerine yönelttiği "Sol' komünizm bir ço- cukluk hastalığı" yazısında (şunun Ç.N.) üzerinde durdu:

"Rusya'da proleteryanın politik iktidarı ele geçirmesinden sonra ilk bir kaç ayda (25 Ekim/7 Kasım 1917) geri Rusya ile ileri Avrupa ülke- leri arasındaki çok büyük farklardan dolayı bu ülkelerde proleterya devriminin bizimkine pek az benzeyecek gibi gözükiyordu. Devrimimi- zin bazı ana hatlarının yerel olmayan, özgül, ulusal olmayan, yalnız Rus olmayan tersine uluslararası öneme sahip olduğunu kesinlikle gözlenebildiğini (gösteren Ç.N.) oldukça büyük tecrübeler elimizde bulunmaktadır. Ben burada kelimenin en geniş anlamıyla uluslararası önenden bahsetmiyorum; devrimimizin diğer ülkeleri etkileme anlamın- da onun ana hatlarının bazaları değil, hepsi ve ikincil özellikleri- nin çoğu uluslararası öneme sahiptir. Hayır ben ondan kelimenin en dar anlamıyla bahsediyorum, yani eğer uluslararası önenden bizde ola- nın uluslararası öneme sahip olması veya uluslararası ölçekte ta- rihsel kaçınılmazlıkla yinelenençeği anlaşılıyorsa, devrimimizin ba- za ana hatlarına bu önem tanınmalıdır. Fakat içinde bulunduğumuz ta- rihsel anda durum, Rus örneğinin bütün ülkelerde kaçınılmaz olan ve. uzak gelecekte olmayan önemli bir şeyi göstermekte olduğudur." ("Sol komünizm, bir çocukluk hastalığı, Lenin, BE.C.31, s.5/6, altını çi- zen Lenin)

Ekim devriminin uluslararası önemi sorunu organik olarak Stalin'in (bu- nu Ç.N.) takip eden Leninizmi emperyalizm ve proleter devrimleri çağı- nın Marksizmi olarak savunma mücadelesine bağladı.

Stalin, Leninizmin tanımında Rusya'da köylülüğün çoğunluğunun esas ol- duğunu vurgulamak isteyen Sinowyew gibi kişilere karşı Leninizmi hakim kılmak için ideolojik mücadele yürüttü. Stalin, Leninizme Sinowyew gibi yaklaşmanın şu anlama geldiğini gösterdi:

"(Bu Ç.N.) Leninizmi uluslararası proleter öğreti olmaktan çıkarıp öz- gül Rus ilişkilerinin bir ürünü yapmaktır. Bu, Leninizmin diğer ka- pitalist daha gelişmiş ülkeler için kullanılabılırliğini yadsınan Bauer ve Kautsky'ye yardım etmektir...Leninizm acaba tüm ülkelerin devrimci hareketinin tecrübesinin genellemesi değildir? Acaba Le- ninizmin teorisi ve taktiklerinin temelleri bütün ülkelerin proleter par- tilerine yaramıyormu? Onların bütünü için geçerli değildirler?" ("Leninizmin Sorunları üzerine", Stalin, BE. C.8, s.13/14)

Leninizmin emperyalizm ve proleter devrimleri çağının Marksizmi olarak tanıma doğmatizm tehlikesinin şimdi bu çağ başlangıcından farklı bir yere sahip olduğunu da göstermektedir. Bilindiği gibi, emperyalizm,

kapitalizmin en son aşamasıdır ve kapitalizmin çerçevesi içinde emperyalizmden öte yeni bir çağa geçiş mümkün değildir. Kapitalizmin var olduğu, yani onun en yüksek ve en son aşaması olan emperyalizm var olduğu sürece komünistler kapitalizmin teknelci öncesi aşamasından teknelci, emperyalist aşamasına geçişinden dolayı, yani yeni bir çağın başlamasından dolayı belli temel stratejik ilkelerin yadsınmamasının ve yenileriyle değiştirilmesi gerekliliğinin olduğu Lenin'in dönemiyle karşılaştırılabilecek bir duruma artık gelebileceklerdir.

Bundan dolayı Marksizmin özünü revizyondan geçirmek için dogmatizm tehlikesinin demagogik yöntemi Kautsky zamanındakiyle aynı rolü oynayamaz.

Buna rağmen, nicel olarak başka bir kapsam içinde de olsa, Stalin'in Çin devriminde Troçki'nin çizgisine karşı ve genel olarak ezilen halkların devrimi hakkındaki mücadelesinin gösterdiği gibi, dogmatizm tehlikesi hala vardır.

7. Leninizmin bütün ülkeler için geçerliliği ve Ekim devriminin özgül tecrübelerinin yarı-sömürge yarı-feodal ülkelerin devrimine doğmatik nakli

Ekim devrimi proleter dünya devriminin zafer çağını açtı. Proleter dünya devrimi sadece kapitalist ülkelerdeki devrimi içermemekte, Lenin'in vurguladığı gibi:

"Feodal veya pederşahi ve pederşahi-köylü ilişkilerinin ağırlıkta olduğu geri kalmış ülke ve (uluslar "ulusal ve sömürge sorunu üzerine tezlerinin kaba taslağı" Lenin B.E. C.31, s.14) devrimlerini de içermektedir Ç.N.)

"Toplumsal üretimin beş güçleri ve baş şekilleri... ("Leninizmin Sorunları"ndan Lenin'den alıntı, Stalin B.E. C.8 s.14)

nin Rusya ile aynı olan Batı Avrupa'nın kapitalist ülkelerinde başlıca tehlike Ekim devriminin asıl tecrübelerinin örnek olarak alınmaması idiyse; kapitalist öncesi ilişkileri olan ülkelerde esas tehlike kapitalist Rusya'nın tecrübelerinin bu ülkelere dogmatik nakline yataktaydı.

Bu ülkelerde de birincil olarak Marksizm-Leninizmin teorisinin ilkelere, onların genel geçerliliğinin bütün revizyonist saldırılara karşı savunulması gerekiyordu. Proletarya hegemonyasının, bolşevik partisinin eski devlet aygıtının silah zoruyla parçalanmasının, vs. gerekliliği gibi, Ekim devriminin bir temel öğretisi bu ülkeler içinde geçerliydi ve geçerlidir.

Buna rağmen bu ülkeler bakımından komünistlerin önünde ek olarak Lenin'in şöyle formüleştirdiği büyük bir görev durmaktaydı:

"Genel komünist teori ve pratiğe dayanarak, Avrupa ülkelerinde olmayan özgül şartlara uyarılıyarak bu teori ve pratiği nüfusun baş kitlesini köylülerin oluşturduğu ve mücadelesinin sermayeye (x) karşı değil orta çağın kalıntılarına karşı yürütülmesi gereken şartlara uygulamasını bilmelidirler." ("Doğu halkları komünist örgütlerinin 2. Kongresinde rapor" Lenin Bütün Eserler C.30, s.146 1919)

Sinowjew ve Troçki Lenin'in bu taleplerinin tersine hareket ettiler. Avrupa şövenizmini takip ederek demokratik bir pozda ezilen halklara Ekim devriminin onların ilişkilerine taşınmayan tecrübelerinin propagandasını yaptılar.

(x) Lenin burada, bağlantıdan da ortaya çıktığı gibi, doğaldır ki, orada emperyalist ülkelerin nüfus etmiş sermayelerine karşı mücadelesinin gerekli olmadığını kast etmiyor. Tersine, sadece bu ülkelerde özel olarak kendi ulusal kapitalizminin gelişmiş olduğunu ve bundan dolayı da böyle bir sermayeye karşı mücadelenin öncelik (tartışmadığını Ç.N.) satıyor.

Söz konusu olan özellikle emperyalizme ve feodalizme karşı mücadelede bu ülkelerin burjuvazisi ile mümkün olan anlaşmalar sorunu idi. Troçki ve Padek Ekim devriminin tecrübelerine atıfta bulunarak söz konusu yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerin burjuvazisi ile her türlü anlaşmayı reddettiler. Gerçekten de Rus devrimi ve kapitalist ülkelerin devrimi için böyle bir ilke vardı ve vardır. Fakat Marksizm, ülkelerinin var olan ilişkiler ile köklü bir bağlantı içinde kavranmasını talep eder.

Burjuvazi ile her türlü anlaşmanın bu reddi ilkesi nereden çıkarılmıştır? Buna bağlı olarak o hangi şartlar altında geçerliydi?

Troçki'nin kendisine bu soruları hiç sormaması ve belirtilen ilkeyi örneğin Çin devrimine taşınması, kendisinin anti-Marksist yöntemini kanıtladı.

Troçki'nin tersine Stalin bir Marksist olarak böyle bir sorudan yola çıktı ve Çin devriminin çıkarı ve Marksizm-Leninizmin aydınlanması için Troçki'nin yöntemleri ve tezleriyle mücadele etti.

Stalin açıklıyordu ki:

"Komünistlerin ve genellikle komünist partilerin sömürge ve bağımlı ülkelerin devrimi sorununa yaklaşımlarının çıkış noktası nedir? Emperyalist ülkelerdeki, diğer halkları ezen ülkelerdeki devrimle, sömürge ve bağımlı ülkelerdeki, diğer devletlerin emperyalist boyunduruğunun ağırlıkta olduğu ülkelerdeki devrimin kesin ayrılmasından ibarettir. Emperyalist ülkelerdeki devrim- bu bir husustur... Orada burjuvazi başka halkları ezendir. Orada devrimin her aşamasında karşı devrimcidir.....

Sömürge ve bağımlı ülkelerde devrim biraz değişiktir-burada diğer devletlerin emperyalizmi tarafından boyunduruk altına alması devrimin faktörlerinden biridir, burada bu boyunduruk, başka türlü olmayacağından milli burjuvazi tarafından da hissedilir. Burada milli burjuvazi ülkesinin devrimci hareketini belirli bir aşamada ve belirli bir zaman için destekliyebilir...." ("SBKP(B)'nin MK ve MKK'nin birleşik plenumu" 1927 Stalin Bütün Eserler C.10, s.9/10)

Leninizm sadece Ekim devriminin tecrübelerine değil, bütün ülkelerin devrimlerinin tecrübelerini göz önünde bulundurur. Leninizmin belirli yol gösterici önerilerinin ve ilkelerinin hangi şartlar altında sebellendirdiği ve o halde hangi şartlar için geçerli olduğu her durum için tek tek açıklığa kavuşturulması gereklidir.

Bu Stalin'in Leninizmin kabulü için ve Troçkist-Sinowjewist muhalefete ve onların Leninizmin ilkelerine tahrifine karşı mücadelesinin büyük öğretilerinden biridir.

8. Stalin'in Leninizmin kesin zaferlerinden sonra modern revizyonizmin meydana çıkmasına karşı mücadelesi

2. Dünya savaşı arifesinde Stalin ve SBKP(B)'nin MK ayrıca Komintern'in YK'si Troçkist sapmalara karşı anti-Marksist sapmaların temsilcilerinin Leninizme karşı açık olarak karşı çıkmaları anlamında Leninizmin kesin zaferini elde etmişlerdi.

Sosyalist Sovyetler Birliği'nin Hitler faşizmine karşı tarihsel öneme sahip zaferi uluslararası (alanda Ç.N.) Leninizmin ve onun tutarlı savunucusu Stalin'in otoritesini daha da yükseltmişti. Bu ama ideolojik alanda yeniden revizyonist saldırıların-artık Leninizme demagogik olarak dayanarak-mümkün olmadığı anlamına gelmiyordu. Tam tersine:

Askeri zafer için gerekli olan (güçlerin bu alanda Ç.N.) yoğunlaştırılması ve vasıflı kadroların bu alanda büyük ölçüde kaybı, yeni revizyonist saldırı ve sapmalar için imkânları kolaylaştırdı.

Stalin ve SBKP(B) MK bu tehlikeyi önlemek için, revizyonist sapmaları gün işiğine sürükleyen ve onlarla mücadele eden çeşitli alanlarda (felsefi, sanat, edebiyat, politik, ekonomik alanında) tartışma açtılar.

Uluslararası ölçekte büyük zaferler kazanılmış ve belirgin değişiklikler meydana gelmişti. Komünform bürosu kapitalist ülkelerin komünist partileri içindeki "özgül yol" bayrağı altında (ortaya çıkan Ç.N.) sağ oportünist sapmaları ortaya çıkarır ve özellikle Tito-revizyonizmine karşı mücadeleyi başlatırken; Stalin "SSCB'de sosyalizmin ekonomik sorunları" eserinde Sovyetler Birliği içinde Leninizmin muhtelif ilkelelerini eskiniş ilân etme ve emperyalizmin yasalarını artık geçerli görmeme revizyonist çabalarına ağır bir darbe indirdi.

Bu eserinde Stalin ilk önce tekrar, belirli objektif şartlar çerçevesinde; objektif yasaların varlığını ve gerçi onların teşhis edilebileceklerini ve (onlardan Ç.N.) yararlanılabileceğini; fakat yok edilemeyeceğini açıkladı.

Toplumların böyle yasalarının varlığının kabul edilmesinin onların bilimsel kavranması sayesinde plânlı ve öngörüşlü (bir şekilde Ç.N.) Komünist Parti olarak yol gösterebilmenin ve sosyalist devlet olarak dayanabilmenin ön şartı olduğunu açıkladı. Sovyetler Birliği'nin fevkalâde başarılarından (dolayı Ç.N.) "baş dönme" ruh haline kapılanlardan sakınılmasını ihtar etti ve Marksizm-Leninizm ruhuyla etraflıca bir eğitim talep etti:

"Genel bilinen" gerçeklerin sistematik yinelenmesi ve onların sabırlı açıklanmasının; bu yoldaşların Marksist eğitimi için en iyi araçlardan biri olduğunu düşünüyorum." ("SSCB'de sosyalizmin ekonomik sorunları" 1952 S. 10 Pekin 1972)

Toplumun yasalarının ve bundan dolayı da Marksizm-Leninizmin yol gösterici önerilerinin ve ilkelerinin göz ardı edilmesi eyleminin ortaya çıkışına karşı; Stalin'in mücadelesinin uluslararası sorunlarındaki hangi fevkalâde politik öneme sahip olduğunu, Stalin'in kendisi tarafından kapitalist ülkelerin arasındaki savaşların kaçınılmazlığı sorunu hakkındaki eserinin 6. bölümünde ortaya konmuştur.

Çeşitli "yeni uluslararası şartlar"a kendilerini dayandıran ve "yeni olguların somut tahlilini" talep eden kişilere karşı Stalin, emperyalizmin yasalarının özellikle "kapitalist ülkeler arasındaki savaşların kaçınılmazlığı" yasasının" halâ geçerli olduğunun tanınmasının gerekliliğini vurguladı.

Bu mücadele, Stalin zamanında da SBKP ve dünya komünist hareketinde revizyonist sapmaların meydana çıktığını, göstermektedir. Bununla beraber belirleyici nokta Stalin'in "yeni şartlar" revizyonist boş lâflarına kararlı bir şekilde karşı çıkmış olması ve özellikle onların o zamanki baş temsilcileri, Tito-revizyonistlerini, teşhir etmiş ve o zamanın revizyonistlerinin başlıca ideolojik tezleriyle mücadele etmiş ve (bunları Ç.N.) çürütmüş olmasıdır.

III. KRUSÇEV-REVİZYONİSTLERİNİN MARKSİZM-LENİNİZM İLKELERİNİ TAHRİFLEME ÇİN KP'NİN YANITI

Kruşçev-revizyonistleri Marksizm-Leninizmin teori ve ilkelerine karşı saldırılarında mızrağın ucuunu, yazılarında Lenin'in çok yönlü eserini savunan ve özellikle onun genel doğru ilkelerinin üzerinde duran Stalin'e karşı tesadüfün yöneltmediler.

Stalin'e ve bu suretle Leninizme saldırı, daha önce gösterildiği gibi, "doğmatizm"e karşı ve sözüme "yeni şartlar"a uyan yeni vargıların ve ilkelerin tanınması için mücadele bayrağı altında yürütüldü. (x)

Bizim görüşümüze göre, bu saldırıya Marks, Engels, Lenin ve Stalin'de

(x) Bakınız not 2: Bugünkü "anti-doğmatik" akımın bazı kaynakları üzerine

var oldu. Sağlam teçhizatla karşı koymak ve onların her türlü revizyonizme karşı (yürüttükleri Ç.N.) azimli ve ilkelî mücadeleyi sürdürmek ve daha da geliştirmek gereklidi.

Şimdi bu gereklilik ışığında, Çin KP'nin bunu yapıp yapmadığını ve hangi dereceye kadar yaptığını ve Kruşçev-revizyonistlerinin demogojilerine ne derece doğru yanıtlar verdiğini araştıralım.

1. Çin KP'nin doğru tavırları

Çin KP'nin uluslararası komünist hareketin genel çizgisine önerisi grişte tamamıyla doğru olarak şunu vurguluyor:

"Uluslararası komünist-hareketin genel çizgisi sadece Marksizm-Leninizmin proletaryanın tarihsel görevleri üzerine devrimci teorilerini kendisine norm olarak alabilir. Fakat hiçbir zaman bu normdan sapmamalıdır." ("Uluslararası komünist hareketin genel çizgisine bir öneri" Çin KP-MK'nin SBKP-MK'nin 30 Mart 1963 tarihli mektubuna yanıtı. "Polemik"ten S.4 (x))

Başka bir yerde Çin KP Kruşçev-revizyonistlerine karşı çok doğru olarak şunu vurguluyor:

"Kararlı bir Marksist-Leninist, gerçek bir Marksist-Leninist parti, ilkelere en birinci yeri bahşetmelidir." (age. s.53)

Çin KP'nin bu tavrının Marksizm-Leninizm teorisiyle ve Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in ilkeleriyle öğretilerine yadsınmayacak bir şekilde uyduğunun altını çiziyoruz.

Bununla beraber, "Öneri'nin daha derinlemesine tahlili, ÇKP'nin "Öneri" sinde hiçte kendisi tarafından formüle edilmiş bu tezlerin tutarlı bir şekilde uymadığı ve Kruşçev-revizyonistlerine karşı polemik esnasında tüm hareketlerinde ilkeleri esas almadığı görülür.

2. Genel çizginin çıkış noktası olarak ilker veya "somut tahlil"?

Marksizm-Leninizmin devrimci teorilerinin, ve sadece onların norm olarak alınmasının gerekliliğinin doğru vurgulanışından birkaç sayfa sonra, "Öneri" başka bir tavır alıyor ve başka bir tez ileri sürüyor:

"Dünya politikasının ve dünya ekonomisinin tümünün ve dünyadaki somut ilişkilerin yeni bugünkü dünyanın temel ilişkilerinin sınıfsal açıdan tahlili, uluslararası komünist hareketin genel çizgisinin saptanmasında ÇIKIŞ NOKTASI'nı meydana getiriyor." ("Öneri" s.7)

Burada ÇKP'nin modern revizyonistleri çürütme çabasında; Kruşçev-revizyonistlerinin tipik tartışma çerçevesi içinde kaldığı ortaya çıkıyor. Kruşçev-revizyonistleri: Yeni durumdan yola çıkarak yeni "somut tahlil" ler ile genel çizgiyi saptamalıyız, diyorlardı. Sözüme ona "somut tahlil" in; Marksizm-Leninizmin tüm devrimci teorisine göre öne çıkarılmasının ne demek olduğunu açığa vuracak ve açıklayacak yerde ÇKP burada, biz-zat kendisi, modern revizyonistlerin bu çıkış noktasının ve yaklaşım şeklinin altını çiziyor. Aslında SBKP'ye sadece, yeterli derecede doğru ve somut tahlil etmediği yönünde eleştiri getiriyor. Böylece gerçekte ise ÇKP'nin SBKP'yi ML ilkelerine çıkış noktası yönünde eleştirmesi gerekirdi. ÇKP belirleyici sorunda geri çekiliyor. (xx)

Bu soruda temel bir öneme sahip olan, Lenin'in Bogdanow'a karşı argumentasyonu bir daha hatırlayalım.

"Marks'ın teorisinin yolunda ilerleyerek objektif gerçeği (onu hiçbir zaman tüketmeden) gittikçe yaklaşıcağız, diğer herhangi bir yoldan karışıklık ve yanlışlıktan başka bir şeye varamayız." (Lenin BE. C.14, s.138)

(x) İlerde kısaca "Öneri" denilecektir.

(xx) Bakınız Not:3 : "sempatik somut" ve "antipatik soyut"

Çıkış noktası sorusunu Lenin böyle açık bir şekilde yanıtlıyor. Krusçev-revizyonistlerine de yalnızca böyle verilmemeliydi.

Genel çizginin saptanmasında, sorunun hem Marksizm-Leninizmin teorisinin hemde somut tahlilin kullanılması olduğu itirazı yapılabilir. Fakat bu itiraz yüzeyde kalır. Gerçekten, ikisinde gerekli ve esastır. Fakat bu iki unsur (birbirine Ç.N.) eşit değildir.

Marksizm-Leninizm teorisine bugünkü şartların "somut tahlili" ile ulaşmıyoruz, o (Marksizm-Leninizm Ç.N.) bizim bugünkü tahlillerimizin sonucu değildir. Tüm toplumsal gelişmenin ve ilişkilerin, yasalarının, tahlilinin Marks, Engels, Lenin ve Stalin tarafından değerlendirilmesi sonucudur. Lenin'in söylediği gibi, Marksizm-Leninizm teorisi yerine bugünkü şartların "somut tahlili"ni çıkış noktası yapmak isteyince karışıklıktan başka birşey meydana çıkmaz. Modern revizyonistlerle sonuçlar üzerine ne kadar tartışılırsa tartışılсын her durumda Marksizm-Leninizm teorisi ve ilkelerinden yola çıkmayan bir kimse; gerçeği; kökten, yasalarından yola çıkmadan, iç bağlarını kavrayacak yani gerçekten doğru bir şekilde anlayamaz.

ÇKP'nin ML'in ilkeleri yerine "somut tahlil"i çıkış noktası olarak alması ve özellikle Lenin'in "Materyalizm ve Empiryo-Kritisizm"de açıkladığı gerçeğin kavranması hakkındaki Marksist-Leninist yaklaşım şekline vahim bir saldırıdır. Genel çizginin saptanmasında revizyonist bir yaklaşımdır.

Bundan dolayı ÇKP'nin bu merkezi tezini temelden yanlış olarak reddetmeli ve dünya komünist hareketinin genel çizgisinin saptanmasında olduğu kadar bazı yeni fenomenlerin açıklanmasında birincil olarak ve herşeyden önce Marksizm-Leninizm teorisinin ve bu teorisinin uygulanması olarak alınması için azimli bir mücadele sürdürmeliyiz.

IV. SÖZÜM ONA YENİ ŞARTLARDAN KRUSÇEV-REVİZYONİSTLERİNİN (ÇIKARTTIKLARI Ç.N.) PRATİK SİYASİ SONUÇLAR

Marksizm-Leninizmin tezlerinin SBKP önderliği tarafından revizyonu kendine yeten bir amaç değildi, bilakis belirli siyasi amaçlara hizmet eden bir araçtı. SBKP'nin Krusçev'ci önderliği Marksizm-Leninizmin düşmanı idi, çünkü bu (Marksizm-Leninizm Ç.N.) onların karşı-devrimci planlarının önünde engel olarak duruyordu.

Onların, sözüm ona yeni meydana gelen şartları Leninizmin ilkelerini elden bırakmak için nasıl kullandıklarını uluslararası politika alanından iki örnek göstermektedir: sözde "Barışçıl" hale gelen emperyalizm tezi ve dünya devrimi için sosyalist ülkelerin "tayin edici rolü" iddiası.

1. "Barışçıl" hale gelen emperyalizm

Krusçev-revizyonistleri Lenin tarafından ileri sürülen, emperyalizm var oldukça kapitalist ülkeler arasında savaşın kaçınılmaz olduğu, tezine ön cepheden saldırdılar.

2. Dünya savaşından sonra değişen güç ilişkilerini bahane ederek, SBKP'nin XX. Parti Kongresi Lenin'in bu tezinin yanlış olduğunu propaganda-sını yaptı:

"O zamanki süre için zikir edilen tez tamamen doğru idi. Fakat bugün durum temelden (x) değişmiştir, ve savaşların kadersele (?) bir kaçınılmazlığı yoktur." (SBKP.XX. Parti Kongresi belgeleri S.41/43)

Lenin'in öğretisinin bu açık revizyonu, ABD emperyalizminin ve diğer emperyalist güçlerin maskelenmesine hizmet ediyordu.

(x) Soru hakkında olması da Çin KP. 4. yorumunda, 2. dünya savaşından

Lenin'in öğretisini elden bıraktıktan sonra, Krusçev-revizyonistleri ABD emperyalizmi hakkında (şunun Ç.N.) propagandasını yaptılar:

"Biz (ABD ve SB) dünyanın en güçlü devletleriyiz. Eğer biz barış için biraraya gelirse hiç savaş olmaz. Savaş bağlatmak isteyen bir çalgın olursa bile, onu susturmak için parmakla bir tehdit yetecektir." (Alıntı "Polemik"ten s.273)

Bu, Krusçev-revizyonistlerinin dünya emperyalizmi ile uzlaşmalarını gizledikleri baş manevra idi. Bu, onların özellikle ABD emperyalizmini tamamiyle yanlış açıdan göstermeleriyle, zirvelendi. Bir taraftan 2. dünya savaşından arta kalan yegane "iktidarlı emperyalizm" ("Potenter Imperialismus" imiş gibi hareket ediyor, diğer taraftan ise bu yeni gerçeklerden dolayı onunla (ABD emperyalizmi ile Ç.N.) barışın çıkarları ve dünyanın güvenliği için ortaklaşa çalışılabilecek ve çalışılması gereken kadar "barışçıl" olduğunun propagandasını yaptılar.

Krusçev-revizyonistleri 2. dünya savaşından diğer emperyalist güçlerin ya savaşta yenilmeleri veya onun sonuçlarından dolayı zayıflamaları (bunun yanında Ç.N.) ABD emperyalizmini güçlenmiş olarak çıkması gereğini spekülasyonlarına temel yapıyorlardı. Krusçev-revizyonistleri dünya emperyalizmi sorununu; anlaşma yapılması, ortak çalışma yapılması ve böylece zamanın bütün sorunlarının çözülmesi gereken ABD emperyalizmi sorununa indiriyorlardı. Böylece emperyalizmin bütün yasalarını yadsıyorlardı. ABD emperyalizminin üstünlüğünü bahane ederek emperyalistler arası ilişkilerin (özellikle geçici olarak yenilmiş diğer emperyalist büyük güçlerin kaçınılmaz olarak yeniden güçlenmesinden dolayı, muntazamen kesinleştiği yasasını yadsıyorlardı.

Eğer ABD emperyalizminin "makûl" ve "barışçıl" vefakat diğer emperyalistler az veya çok ehemmiyetsiz ve "kudretsiz" olsalardı, böylece gerçekte bütün emperyalist güçler uysal ve hiç bir şekilde savaşa ilgi duymayan güçlere dönüştülerse, en fazla tarihten maalesef hiç bir şey öğrenmemiş olan ve onlara karşı "tehdit parmağı"nın yönetilmesi gereken birkaç "çalgın" ve birkaç "söz dinlemez" kendi bildiğini okuyanlar sorunu kalmıştır. Gerçekten sorun, Krusçev-revizyonistlerinin bütün ihtarlarına rağmen devrimci mücadeleye ve emperyalizme karşı kurtuluş savaşına sıkı sıkıya sarılan devrimcilerin faaliyetlerinin önünün alınması haline geliyor, Krusçev bunların önünü alacağına dair söz verirken ABD emperyalizmini, onun birkaç "sürekli dükkân"lerini idare etmeye çağırıyordu.

2. Sosyalist ülkeler dünya devriminin "tayin edici gücü" müdürler?

Krusçev-revizyonistleri ikinci dünya savaşından sonra sadece birtane sosyalist ülkenin olmadığı ve bir sürü ülkenin daha sosyalizm yolunda yürüdüğü gerçeğini, kendi revizyonizmine haklılık kazandırmak için bahane olarak kullandılar. Onlar şöyle dediler:

"Kapitalizm ile sosyalizm arasındaki çelişki çağımızın baş çelişkisidir. İki dünya sisteminin mücadelesinin kesin barışın demokrasinin ve sosyalizmin geleceği sonucuna bağlıdır." ("Polemik" s.560 SBKP-MK'nin ÇKP-MK'ne mektubu)

Bu bakış noktasını doğru değerlendirmek için, SBKP önderliğinin "sosyalist dünya sistemi"nden hiçte proleter dünya devrimi kampının bütün güçlerini anlamadıkları, bilakis sadece "emperyalizme karşı mücadele ana güç" olarak açıkladıkları "sosyalist dünya sistemi"nin ilkelerini anladıkları göz önüne alınmalıdır.

sonra durum hakkında ve görev "temelden değişik" olduğu (gibi Ç.N.) çok çok manâlı bir formülasyon kullanıyor. Herşeyden önce "somut tahlil" in "çıkış noktası" olarak alınmasıyla birlikte ele alındığında bir formülasyon Krusçev-revizyonistlerinin benzer iddiaları önünde teslimiyet anlamına gelmektedir. Krusçev-revizyonistlerine karşı mücadelede büyük değişikliklere rağmen 2. dünya savaşından sonra durumun öncesine göre temelden değişik olmadığını ve bundan dolayı Leninizmin ilkelerini hata şartsız geçerli olduğunun vurgulanması doğru ve gerekli idi.

Aynı anlamda sadece sosyalist ülkeler ile ilgili olarak Kruşçev-revizyonistleri "sosyalist dünya sisteminin insanlık toplumunun gelişmesinde en tesirli etmen"i olduğunun propagandasını yaptılar. Yani sosyalist ülkeler karşısında proleter dünya devrimin diğer bütün güçlerini ikinci ilân ettiler. Evet, hatta diğer ülkelerin halklarının kendi görevlerini çözmelerini ve amaçlarını gerçekleştirebilmenin "sosyalist devletlerin yardımı olmadan daha zor, hatta tamamıyla olanaksız" olduğunu açıklayacak kadar ileri gittiler.

Bu, sosyalist ülkelerin rolünü mutlaklaştırmaya, onların aceta "insanlık toplumunun gelişmesinde en tesirli etmeni" olarak açıklamaya ve böylece zamanımızın değişik, temel (başlıca) çelişkilerinden sadece biri olan sosyalist devletlerle, emperyalizmin devletleri arasındaki çelişki, onların merkezi temel çelişki ilân etmelerine hizmet ediyordu.

Böylece bir temel çelişmeyi mutlaklaştırarak, bunu tüm temel (başlıca) çelişmenin yerine girerek, dünya emperyalizmi cephesi ile proleter dünya devrimi cephesi arasındaki mücadeleyi, sosyalizmi ve dünya emperyalizminin devletleri arasındaki mücadeleye indiriyorlar.

Eğer sosyalizmin ve emperyalizmin devletleri arasındaki çelişme ana sorun olursa, o zaman içinde proleter dünya cephesi ile dünya emperyalizmi cephesi arasındaki çelişmeyi, yani emperyalist ülkelerdeki proleterya ve burjuvazi arasındaki çelişki ve yarı-feodal, yarı-sömürge ülkelerdeki ezilen halklar ile emperyalizm arasındaki çelişkiyi içeren diğer başlıca çelişmelerin ikinci sınıf ve türetilmiş öneme sahip olacakları açıktır.

Böylece proletaryanın ve boyunduruk altındaki halkların mücadelesi sadece bir yardımcı göreve sahip olur ve artık temel bir siyasi etmen değildir. Artık sadece, Kruşçev-revizyonistleri için sözde emperyalizmi dünyadan gittikçe itecek olan ve bu yoldan halklara saadet ve refah getirecek olan "barışçıl rekabet" ve "barışçıl bir arada yaşama" genel çizgilerden başka birşey "olmayan sosyalist devletlerle; dünya emperyalizmi devletleri arasındaki tartışma; temel öneme sahiptir.

V. "SOMUT TAHLİL"İN MARKSİZM-LENİNİZMİN İLKELERİNİN ÖNÜNE ÇIKARILISINDAN ÇKP'NİN ÇIKARTTIĞI SONUÇLAR

ÇKP'nin "Öneri"sinde ve tüm "polemik"lerde; onun (ÇKP'nin Ç.N.) "barışçıl olan emperyalizm" ve "sosyalist ülkelerin tayin edici rolü" tezlerini kabul etmediği ve onlara karşı çıkmaya çalıştığı görülüyor.

Genel olarak, genel çizgiye ve Kruşçev-revizyonizminin kendisine de yanlış yaklaşma şekline dolaylı, Kruşçev-revizyonistlerinin sapmalarının yattığı esas alanları görmüyor. Tersine onları başka yerlerde arıyor ve buluyor. Onların "somut tahlil"in yapılışındaki hatalar olarak görüyor ve Kruşçev-revizyonistlerinin ihanetlerinin sonucu olarak görmüyor.

Böylece ÇKP de Kruşçev-revizyonistlerinin fikirlerini kökten Marksizm-Leninizm teorisinden (yola çıkarak Ç.N.) ilkelere bağlı bir şekilde çürütmeye çalışmıyor, bilakis sadece kendilerinin (maalesef aynı şekilde Marksizm-Leninizm ilkelere bağlı olarak yola çıkmayan) somut tahlilleri Kruşçev-revizyonistlerinin

SBKP önderliği ABD emperyalizminin barışçıl olduğunun propagandasını yaptığında, ÇKP bunun karşısına; bizim "somut tahlil"imiz ABD emperyalizminin uluslararası baş düşman olduğunu gösteriyor (diyerek Ç.N.) çıkıyor.

SBKP önderliği sosyalist devletler ile emperyalist kampın devletleri arasındaki çelişkinin, baş çelişme olduğunun propagandasını yaptığında ÇKP karşılığında; bizim "somut tahlil"imiz bütün çelişkilerin Asya, Afrika ve Lâtin Amerika'da yoğunlaştığı meydana çıkıyor (diyor Ç.N.)

Benzer şeyler çeşitli diğer alanlarda da görülüyor. Böylece ideolojik

olarak, aynı şekilde ilkelerin arka plâna atılmasına dayanan "anti-revizyonizmi"ni gerçekten Kruşçev-revizyonistlerine karşı göğüs geremiyecesi açıktır. Bu yüzden ÇKP'nin bu hatalarının biraz etraflıca incelenmesi gereklidir.

1. Genel çizgi ABD emperyalizmine karşı mı yoksa dünya emperyalizmine karşı mı yönelik olmalıdır?

Eğer "Öneri'de genel çizginin ABD emperyalizminin karşı-devrimci global stratejisine karşı yönelik" olmasının gerektiği ("Öneri" s.6) ve dünya çapında "ABD emperyalizmine ve onun uşaklarına karşı bir birleşik cephe"nin inşa edilmesinin gerektiği açıklanıyorsa; bu dünya çapındaki mücadelenin hedefinin ABD emperyalizmi ile onun doğrudan doğruya hempa-larının ve uşaklarının olduğu anlamına gelir. Ayrıca uluslararası komünist hareketin genel çizgisinin "tüm ülkelerin proleterlerinin ve halk-larının kendi devrimci mücadelelerinde esas hedefe yönelmesi"(s.7) gerektiği söyleniyorsa, bununla yalnız anlamaya yer bırakmayan bir şekilde dünya çapında mücadelenin bir emperyalist büyük güç şeklinde yoğunlaştırılması gerektiği vurgulanmaktadır.

Görüşümüze göre, "Polemik"in başka yerlerinde olduğu gibi burada da çağımızda komünist hareketin genel çizgisinin dar ve kısır bir anlayış ifade ediliyor.

Doğaldır ki ABD emperyalizminin karşı-devrimci global stratejisine karşı mücadele mutlaka gerekliydi ve gereklidir. Burada fakat bir sürü görev içinden bir önemli görevden bahsedilmiyor; tersine itibarıyla genel çizgiden (bahsediliyor Ç.N.). Böylece dünya emperyalizmine karşı mücadelelenin yerine sadece özellikle güçlü bir emperyalist ülkeye karşı mücadele konuyor ve aynı zamanda bütün diğer emperyalist güçlere veya bütün itibarıyla dünya emperyalizmine karşı gerekli mücadele pratikte genel çizgiden çıkarılıyor. "Süper güçler" teorisinde ve "üç dünya teorisinin" bu hata devamını bulmuştur.

Modern revizyonistleri, onlar belirli bir emperyalizmi destekliyorlar diye eleştirmek; ve onlara karşı, bütün itibarıyla dünya emperyalizmine ve teker teker emperyalist büyük güçlere karşı tavrı konusunda eleştiri getirmeye kendisini herşeyden önce özellikle "başlıca" kabul edilen bu belirli emperyalizme karşı mücadele ile sınırlayan, bir karşı strateji ile göğüs germek, bir eksiklikten daha kötüdür. Aslında bir revizyonizmi başka bir tanesiyle değiştirmektir.

2. Temel çelişmelerin Asya, Afrika ve Lâtin Amerika'da yoğunlaşması sorununu.

Emperyalizm kampı içinde bulunan hakların devrimine ihanet eden ve sosyal emperyalizmin ilk belirtisinden başka birşey teşkil etmeyen "sosyalist ülkelerin tayin edici rol" oynadığı yalnız tezine karşı ÇKP:

"Şimdiki çağda Asya'nın, Afrika'nın ve Lâtin Amerika'nın geniş alanlarında çelişkilerin değişik türleri yoğunlaşmaktadır." ("Öneri"s.14)

tezini koydu.

SBKP önderliğinin sosyalist devletler ile emperyalist cephenin devletleri arasındaki çelişkiyi mutlaklaştırılmasının karşısına; ÇKP, böylece gerçekte başka bir çelişkinin, yani emperyalizm ile ezilen halklar arasındaki çelişkinin mutlaklaştırılmasını koydu.

Burada, ÇKP'nin bu fikri daha yakından tanımlanmış olan "şimdiki çağ" için saptaması, şimdiki kadarki çağda sorunun başka türlü olduğu telkinini yapması daha da vahimdir.

Biz burada şimdiden ÇKP'nin tezine dikkatimizi yöneltiyorsak (III.B bölümünde bütün bu sorunlara değineceğiz.) Bu, iki nedendendir: Birincisi, ÇKP'nin gerçekte Kruşçev-revizyonistlerine karşı; Marksizm-Leninizmin temel başlıca çelişkiler ve onların karşılıklı ilişkileri üzerine (Marksizm-Leninizmin Ç.N.) ilkelere bağlı bir açıklama ile karşı çıkmadığı

görülmüştür.

İkincisi, bunun tesadüf olmadığı bilakis "somut tahlil" in Marksizm-Leninizm teorisinin; ilkelerinin önüne konmasının mantıksal bir sonucu olduğu meydana çıkmıştır.

VI. EMPERYALİZM ÇAĞI VE PROLETER ENTERNASYONALİZMİNİN GÖREVLERİ ÜZERİNE LENİN VE STALİN'İN ÖĞRETİLERİNİN AÇIKLANMASININ GEREKLİLİĞİ

Önceki (bölümlerde Ç.N.) Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in teorisinin ve bu teoriye dayanan Marksizmin yada Marksizm-Leninizmin ilkelerinin önemi uğruna verdikleri mücadelenin bazı yönlerinin kabaca da olsa gözden geçirilmesi: Ayrıca Kruşçev-revizyonistlerinin ve ÇKP'nin bu ilkelere karşı tavrının ve bunun pratik, siyasi sonuçlarının değerlendirilmesi; bizim görüşümüze göre, elden geldiğince açık Marksist-Leninist bir tavır geliştirebilmek için; Lenin ve emperyalizm çağı ve proleter enternasyonalizminin görevleri hakkındaki öğretilerinin kapsamlı bir şekilde açıklanması gerekliliğinin kaçınılmaz olduğunu göstermektedir.

(Ç.N.) X çelişmeler konusunda açıklamayı yapanlar şu kavramları

Daha önce yukarıda da değindiğimiz gibi, bugün "doğmatizm," yani yeni bir çağ tarafından açılmış öğretilere sıkı sıkıya sarılmak, önemli bir tehlike veya ana tehlike olmaz: Çünkü biz bugün hala Lenin ve Stalin tarafından tanımlanmış çağda yaşıyoruz ve dünya emperyalizminin sonuna kadar da yaşayacağız. Daha önce açıklandığı gibi, emperyalizm kapitalizmin en yüksek ve son aşamasıdır ve onunla sürdürülen savaş içinde ve onun tamamen ortadan kaldırılışına kadar Marksizm-Leninizmi çağsal anlamda geliştirmek bu yüzden Lenin ve Stalin'in açılmayıp geliştirdikleri Marksizm-Leninizmin temel ilkeleri açılmıyacağı olmaz.

Bu demek değildir ki, yaşadığımız çağ içinde Marksizm-Leninizme, örneğin Lenin'in ölümünden sonraki dönem boyunca, hiç bir şekilde yeni boyutlar kazandırılmamıştır. Stalin ve Lenin'in, Stalin'in en iyi öğrencileri: Marksist-Leninist teorisinin ışığında yeni beliren sorular, sorunlar ve durumlar açısından Marksizm-Leninizmi geliştirip zenginleştirmişlerdir.

Ama onlar bunu, yalnızca Leninizm ilkelerine bağlı kalarak ve bunları uygulayarak yapabildiler. Onlar Marksizm-Leninizmin hiçbir yol gösterici önerisini reddedip yerine başkalarını getiremezlerdi ve getirmemeliydiler.

Bir başka deyişle temel olarak ve tüm çağımız için geçerlidir ki:

Modern revizyonizm, uluslararası komünist hareket içinde en büyük tehlikedir ve en büyük tehlike olarak kalır.

Tek tek doğmatik oyun ve hileler modern revizyonistler tarafından da kullanılmaktadır ve bazı doğmatik sapmalar her zaman olacaktır ve doğaldır. Bunlara karşı savaşılmalıdır. Bu tip sapmalar Lenin ve Stalin'in bazı belirli şartlar, durumlarla ilgili söylediklerinin genelleştirilmesi ve tamamen değişik şart ve durumlara şematik olarak aktarılmasıdır. Örneğin; denilebilir ki sosyalist bir ülkenin emperyalist ülkelerle politik ittifakının-Stalin'in 2.dünya savaşı sırasında yürüttüğü gibi tamamen başka şartlar altında "üç dünya teorileri" tarafından strateji olarak öne sürülmesi bu anlamda "doğmatik"dir. Fakat bu, sınıf mücadelesinin ideolojik cephesinde merkezi ve birincil sorun değildir. Bizim fikrimize göre, bugün ideolojik mücadelede merkezi, en hakkedici, gerçekten belirleyici görev; Marksist-Leninist teorisinin revizyonist saptırılması ve hiçe sayılmasıyla mücadele ve ilkesizliğini teşhir etme, yani her şeyden önce modern revizyonizm var olduğu her kesin de acımasız savaş açma ve bu savaşı sonuna kadar sürdürmektir.

Tüm temel sorunlarda bugün kendimizi, Lenin'in 1917'de "devlet sorusu" hakkında "Devlet ve Devrim"de ortaya koyduğuna benzer bir durumda görüyoruz. Orada onun tarafından Marksist teorisinin açıklanışı hakkında söylenen vargılar görüşümüze göre, Marksist-Leninistlerin Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in öğretilerinin büküm süren tahrifine karşı tutarlı karşı çıkabilmeleri için, bugün teorik alandaki görevlerini kesin olarak kapsamaktadır, Lenin şunu söylüyordu:

"Marksizmin tahrifini duyulmamış ölçüde yaygınlaştığı şu sırada görevimiz ilk aşamada, gerçek Marksist devlet öğretisinin tekrar kurulmasıdır. Bunun için Marks ve Engels'in eserlerinden bir dizi uzun alıntılar yapmak gerekli olacaktır. Şüphesiz uzun alıntılar açıklamayı anlaşılmaması zor yapacaklar ve herkesce anlaşılabilirliği hiçde kolaylaştırmıyacaklardır. (x) Fakat onlar olmadan da bu iş yetersiz olacaktır. Okuyucunun bilimsel sosyalizmin kurucularının tüm görüşleri ve bu görüşlerin gelişmesi üzerine bağımsız bir yargıya varabilmesi için; fakat aynı zamanda bugün egemen olan "Kautskycilik" in bu görüşlerin tahrifinin belgesel kanıtlanması ve gözler önüne açıkca serilebilmesi için, Marks ve Engels'in eserlerinden devlet sorusuyla ilgili bütün veya en azından belirleyici bölümlerini olanak dahilinde kayıtsız şartsız tamamen aktarılması gereklidir" (Lenin BE. C.25, s.397-398)

Bugün sorunun yalnızca devlet teorisini olmadığını Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in eserlerinin zengin definesinin elimizde olduğunu ve zamanımız Kautskycilerin değişik, çeşitli isimler taşıdığının özellikle vurgulanmasının gereği yoktur.

(x) Lenin'den yapılan bu alıntının anlaşılabilirliği açısından Alman'ca aslında atlanan bu cümle tarafımızdan eklenmiştir. Ç.N.

NOTLAR

Not: Modern revizyonistlerin teorisinin rolünü nasıl çarpıttıklarıyla ilgili göze batan bir örnek:

"Fidel Castro'nun devrimci teoriyle ilişkisi" veya "Teori arkadan gelir."

Biz, burada Fidel Castro örneği ile modern revizyonistlerin, devrimçi teoriiyi yalnızca kendi revizyonist pratiklerini haklı çıkarmak için nasıl değiştirdiklerini göstereceğiz. Bunun yanında Fidel Castro örneği çeşitli bakış açılarından kayda değerdir. Küba'da devrim Marksist-Leninist bir partinin önderliğinde gerçekleşmedi. Buna rağmen orada resmen sosyalizmin inşası edildi. Tüm o zamanki dünya komünist hareketi aynı şekilde Küba'da sosyalizmin inşa edildiğinin kayıtsız şartsız propagandasını yaptı. Evet, Fidel Castro ve Küba partisi başlangıçta tamamen Kruşçev-Brejnev revizyonistlerinin emrine girmedikleri dönemde bir süre özel saygınlık kazandılar ve büyük ümit uyandırdılar. Küba'nın değerlendirilmesi sorunu yaklaşık bile olsa çözüm iddiasında olmadan (Fidel Castro etrafındaki revizyonistlerin sözde sol ve devrimci görünen demagojisine göre bu çok önemli bir görevdir.) Burada revizyonist Fidel Castro'nun hangi aşırı pragmatizm göstermek istiyoruz. Küba devrimini örneğinde Fidel Castro, sanki özel bir kazanmış gibi, kendisini teoriyi aşırı aşağılayıcı tavrını anlatmaktadır.

Aralık 1978'de "Cuba Si" dergisindeki bir söyleyişde Castro, halka söylemiş olmadan, devrimci propaganda yapmadan devrimi gerçekleştirmenin, sosyalizme varmanın özel bir talih olduğu şeklinde böbürlenmektedir. Bunu, o zamanlar Küba'da anti-komünizmin egemen olmasıyla sebeplendirmektedir. Yani ona göre Marksizm-Leninizmin teorisinin yol göstericiliği olmadan Küba'yı sosyalizme götüren çeşitli önlemler alınmıştır.

"İnsanlar; eğer bu, sosyalizm ise, o zaman sosyalizm hoş geldi, demeye-

başladılar. Önce sosyalizm kabulleniliyor ve sonra da Marksizm-Leninizmin kabullenilmesi başlıyor. Başka bir deyişle; olgular teorik açıklamaların önünde gidiyordu. Sonra teorik açıklamaların da zamanı geldi. Her olgunun, her olayın içinden öğretiler ve vargılar çıkarılıyordu. Bunu takiben sorunun teorik tahlili yapılıyordu. Teori, oluşmuş fikri sabitleştirildi, olayları açıkladı." ("Cuba Si", Aralık 1978, Avusturya-Küba toplumlarının dergisi)

Yani önce devrim yapılıyor ve ondan sonra, "bunu takiben", bu devrim için teori yaratılıyor. Bu açıkça görüldüğü gibi, Lenin'in "devrimci teori olmadan devrimci pratik olmaz" öğretisinin orijinal şekilde tam geliştirilmesidir. Pratik sonunda kendine uyan bir teoriyi de arkasından sürükleyecektir."

Fidel Castro büyük "teorisyen" olarak revizyonist palavralarını hemen dünya çapında genelleştirmekten geri kalmıyor:

"Pana öyle geliyorki bütün devrimci süreçlerde toplumdaki değişimleri, devrimci değişim ile açıkça politik kültürün önünde gider, devrimci programların büyük önemi bunda yatmaktadır." (age.)

"Devrimci programların büyük önemi" Castro'ya göre devrimci dönüşümler için gerekli olmamalarında yatmaktadır.

Kendi ilkesiz pratiğini haklı çıkarmak için Castro, hatta 1917'de "Sovyetler Birliği"nde de" böyledi. Orada da buna benzer bir süreç ceryan etmekteydi" şeklinde iddialarda bulunacak utanmazlığa sahiptir. Lenin ve bolşevikler bundan daha ağır bir şekilde yadsınmazlar.

Not 2: Bugünkü "anti-doğmatik" akımın bazı kaynakları üzerine

Bugün kendilerini "anti-revizyonist" olarak gören güçler arasında ileri aşamada yaygın olan ilkesizlik, Marksizm-Leninizmin teorisinin büyük anlamını hiçe sayma, Marksizm-Leninizmin ilkelerinin savunulması gerekliliğini yıkıcı bir şekilde küçümseme ve açık ya da kapalı "ana tehlike doğmatizm" görüşünün propagandasını yapma-bütün bunların en derin ideolojik kökeni kesinlikle Kruşçev-revizyonistlerinin ihanetinden ve vaktiyle komünist (parti Ç.N.) olan partilerin soysuzlaşmasındandır.

Bu saptama temelinde aşağıda, bugünkü "anti-doğmatik" akımın bazı bu bağlı kaynaklarını ve gelişme tabanlarını, günümüzde çeşitli şekilde temsil edildikleri gibi incelemek istiyoruz.

1960'larda emperyalist dünyanın sayısız ülkelerinde kendini gösteren az ya da çok güçlü öğrenci hareketleri, emperyalizme ve faşizme karşı her türden gerçek mücadeleyi veya Vietnam'daki ABD emperyalizmine karşı kurultuş savaşını desteklemeyi sabote eden modern revizyonistlerin ihanetine karşı çeşitli bakış açılarından bir mücadele çağrısıydı. Çin'deki kültür devriminin de bu harekete büyük bir etkisi vardı. Bununla beraber ideolojik bakış açısından, bu gençlik ve öğrenci hareketleri geniş ölçüde zihin karışıklığı ve egemen olan anti-Marksist, anti-Leninist fikirler tarafından şekillendirilmişti. Temelde bu hareket, Marksizm-Leninizm ile modern-revizyonizmi aynı kefeye koyuyor. Hatta birçok defa modern-revizyonistlere "Stalinistler" diye saldırıyordu. Öğrenci hareketi kendini "anti-doğmatik" olarak görüyor, Marksizm-Leninizmin ilkelerine ihanete karşı mücadele etmiyordu çünkü bu hareket modern-revizyonistlerin ihanetinin bu ilkelerin revizyonuna değil "doğmatikleştirilmesine" dayandırıldığını savunuyordu. Bu hareket bilinçsizce dünyaca yaygın, "doğmatizm ana tehlike"yi meydana getirdiği, nakaratına saplandı ve modern-revizyonistlere, onların karşı-devrimci siyasi pratikleri içinde saldırılarına rağmen, ideolojik alanda az yada çok doğrudan doğruya onların peşinden yürüdü,

İdeolojik olarak bu biçimde şekillendirilmiş bir ortamda, "Marksist"

görünümdeki burjuva ideologları için gençlik ve öğrenci hareketinin en iyi eğilimlerini kötüye kullanmak ve bu insanlar arasında ideolojik olarak ve ustaca aşırı revizyonist fikirleri yaymak hiç de zor olmadı. Bu "görev" Habermas, Adorno, Marcuse, Horkheimer vs. gibi burjuva profesörleri kendilerini adarken Fischer ve Marek, Bloch, Lukacs, Djilas vs. gibi eski dönekler ve aşırı revizyonistler de küçümsemyecek bir rol oynadılar. Onların hepsi ta baştan beri, bilhassa "Stalinizm" ya da "doğmatizm" olarak savaştıkları Marksizm-Leninizmin yeminli düşmanıydılar.

Onlar Kruşçev-revizyonistlerinin ihanetini, Marksizm-Leninizmin tüm öğretisini "güpheli" "başarısızlıkla sonuçlanmış" vs. olarak ortaya koymak için kullandılar.

Gençlik ve öğrenci hareketinin içindeki burjuva ideologlarının görevi Marksizm-Leninizmi tamamen devrimci içerikten yoksun kılmaktı. Fakat aynı zamanda onlar, "Marksist" bir kılığa bürünmeliydiler ki ayaklanan gençliğe kendilerini dost olarak tanıtabilsinler. Marksizmin devrimci ucunu kırmak için onlar, eski bir düşünceyi yeniden peydahladılar: "Marksizm içinde sonunda bir bilimsel metoddur, çalışma sistemidir." bu fikrin büyük babası daha 1923'de Komünist Enternasyonal'de aşağıdaki gibi propaganda yapan Georg Lukacs'dı:

"Demek ki ortodoks Marksizm Marks'ın araştırmasının sonuçlarının eleştirilmez kabulü, şu veya bu teze "inanç", kutsal bir kitabın yorumu değildir. Ortodoksluk daha çok yalnız yöntemle ilgilidir." (Lukacs, ideolojik ve politika üzerine yazılar Neuvid 1967 S.41)

Bu görüş daha sonraları Rabehl gibi öğrenci hareketi önderlerinden benimsendi. Rabehl "her türden revizyonizmin reddi"nin yalnızca "sınıf tahlininin Marksist yöntemi"ni içerdiğini iddia ediyordu. (Rabehl "Lenin, Devrim ve Politika," Frankfurt 1970 s.63)

Demek ki sonuçlar,yani Marks'ın ya da Marksizm-Leninizmin vargıları bütünüyle eleştirilebilir ve yadsınabilir, yeterki "Marksist yöntem" benimsenilsin. Böylece Marksizm bir hiçe indirgenir: Bununla, Marksizmin en önemli yanı; sonuçları, teori ve stratejisi, eyleme yol göstericiliğini Lenin'in "ancak proletaryanın diktatörlüğünü benimseyen Marksisttir" yolundaki saptaması vs. yadsınır.

Bu, bütün revizyonistlerin ihanetinin ve özellikle modern-revizyonistlerin proletaryanın diktatörlüğüne ve şiddete dayanan proleter devrime yaptıkları ihanetin doğrudan doğruya haklı çıkarılmasıydı.

Daha ileri gidilerek, Marks'ın vs. doğru yönetime rağmen bütünüyle yanlış sonuçlara varılmış olabileceği öne sürülmektedir. Bu iddia artık kendi içinde esrarengiz hale bürünmektedir. Marksizm ya da Marksizm-Leninizmin ana vargıları "insan cümleleri" olarak aşağılanmaktadır. Son olarak yöntem; proleter sınıf konumunun, taraflılığın ve proletaryanın bilimi olarak Marksizm-Leninizmin ilkelerinden yola çıkışın tüm önemini yitirerek, burjuva sosyoloji çizgisinde bir araştırma yöntemi olarak yıkıma uğramaktadır. Yöntem herşeyden önce komünizmin hedeflerinin gerçekleştirilmesinin yöntemi olarak görülmemektedir.

Bütün bunların sonucu şu idi: Böyle görüşler ideolojik olarak tam anlamıyla modern-revizyonistlerin çizgisinde, onların Marksizm-Leninizmin ilkelerine ihanetini güçlendirmekte ve "bilimsel" olarak onu desteklemeye çalışmakta idi.

Gençlik ve öğrenci hareketinin Marksizm-Leninizme yaslanmış güçleri üzerinde özellikle Çin'deki ideolojik ve politik gelişme Kruşçev-revizyonistlerine karşı ortaya çıkan güçler için önem taşıyordu.

Bu aynı zamanda ÇKP'nin yanlış görüşlerinin çok çabuk ve az bir direnç altında hareketin içine alandığı demektir; ki burada önemli olan bunun için, işaret edildiği gibi, duyarlı bir gelişme tabanının var olduğudur.

Biz burada örnek olarak yalnızca 1972/1973'de Çin'de yürütülen ve başka ülkelerde de, bunların arasında Avusturya'da, Batı Almanya'da ve Batı Berli'de dikkatle izlenen, Ampriorizm'e karşı inceleme kampanyasını incelemek istiyoruz; ki bu kendini "Pekin Rundschau"un konudaki makalelerinin birçok tekrar baskısında ve tartışılmasında göstermektedir. Ampriorizme karşı bu kampanya, bilindiği gibi, merkezinde Engels'in "Anti-Dühring" araştırmasının yaptığı bir öğrenci kampanyasıydı. Bu kampanya süresince yalnızca, doğru ve desteklemeye değer bir tez olan, "Mao Tse-tung'un fikirleri'nin yanlış alıntı yöntemlerine ve ayyuka çıkarılmasına karşı "dahinin ilahlaştırılması"nın reddi üzerinde değil; çıkarılmasına karşı "dahinin ilahlaştırılması"nın reddi üzerinde değil; aynı zamanda bundan daha çok aynı bugün çeşit çeşit sözde Marksistlerin bize yutturmak istedikleri gibi Marksizm-Leninizmin yalnızca yöntemine dayanarak daha doğrusu ondan anladıklarına dayanarak "somut bir tahlil" yoluyla gerçek teşhis edilebileceği üzerinde de duruldu fakat bununla yeniden revizyonizme kapı açıldı. Bütün kampanyanın ana yanılsı, büyük ve küçük suların ve sorunların gerçekten gerekli ve tutarlı çözülmesi gereken "somut tahlili" için, ön şartın Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in öğretilerinden doğru bir şekilde yola çıkmak olduğunun kesin bir şekilde ortaya koymasından ileri geliyordu. Marksizm-Leninizm teorisi ve onun ilkeleri tam anlamıyla bu kampanyanın dışında tutuldu.

Bu programda kampanyasının, diğer ülkelerin çeşitli oportünistleri tarafından kendi ilkesiz hareket biçimleri, kendilerinin Marksizm-Leninizm ilkelerini aşağılamaları için doğrudan doğruya bir doğrulama olarak görüldüğünü ve onların yanlış fikirlerini beslediğini kestirmek zor değildir.

Bu tip yanlış fikirleri egemen olduğu bir ortamda "Üç dünya teorisi"nin oldukça hızla artan bir etki kazanması da şaşılacak birşey değildir. "Üç dünya geması"nın teoriye ve Marksizm-Leninizmin ilkelerine tavrı Kruşçev-revizyonistlerinin tam ile bir bayat yumurtanın diğerleri ile olduğu gibi aynıdır. O doğrudan doğruya Kruşçev-revizyonistlerinin ihaneti tabanında gelişen ve onun doğrudan doğruya devamıdır.

"Üç dünya" revizyonistleri aynı şekilde, Marksizm-Leninizm teorisinden yola çıkışı ve Marksizm-Leninizmin ilkelerinin savunulmasına ve uygulanmasına savaşı için, akla gelebilecek herşeyi yapmaktadır.

Bu sapa, "Peking Rundschau"un 28-29.1978 sıralarında "bir çizginin doğru olup olmadığının" "teorinin sorusu değil, pratiğin sorusu" olduğunu doğrudan doğruya açıklayacak kadar ileri götürüldü. ("Pekin Rundschau" 28.1978 s.12) bununla Marksizm-Leninizmin rolü temelde iptal edilmiş ve kısıtlanmış, sınırsız oportünizmin propagandası yapılmıştır.

Aynı zamanda, özel olarak Kruşçev ve Deng-hua revizyonistleri için karakteristik olduğu gibi, bu tip revizyonizmin son zamanlarda tamamen "suçsuz politik perhizi ve va'zeder bir şekilde, akademik görünüm altında yayılmakta olduğu da gözden kaçırılmamalıdır. Örneğin H. Karuscheit ve Kumpanyası gurubunun şu yazdıkları "Pekin Rundschau"un 28-29. 1978 sayılarındaki makalesinde de nerdeyse kelimesi kelimesine kopya edilmiş gibi görülmektedir:

"Somut durumun ancak somut bir tahlili ile şimdiye kadarki tecrübelerin /ilkelerin bir defa daha doğrulanıp doğrulanmadığı, onların hangi sınırlar içerisinde geçerli oldukları tamamlanıp tamamlanmalarını ve değiştirilip değiştirilmemeleri hatta belki kaldırılıp kaldırılmamaları gerektiği ortaya çıkmaktadır. Ve çıkacaktır." (H. Karuscheit Batı Almanya Marksist-Leninist hareketinin tarihi üzerine 1978 s.37)

Marksizm-Leninizmin tüm teorisinin ve onun ilkelerinin temelde füzuli olduğu; çünkü onların devrimi için klavuz olup olmadıklarının zaten bilinmediği daha yüzüzce açıklanamazdı. Burada da arta kalan yalnızca Marksist-Leninist yöntemin denen şey değildi: "Somut durumun somut tahlili"nden başka bir şey değildi. Bu profesörce bir azametle fiilen ö-

nemsiz olarak açıklanan; tüm enternasyonal işçi hareketinin kan pahasına elde etmiş olduğu tecrübeleri ve onların Marksist-Leninist genelleştirilmesi kıl kıpırdatmadan yapılan bir alay etmedir.

Biz burada çeşitli oportünist akımların Marksizm-Leninizmin teorisine ve ilkelerine tavrı açısından birkaç bağlantıyı göstermeye çalıştık. Fakat iş özellikle, revizyonist fikirlerin bu çeşitli oyun tarzlarının hepsinin ortak bir öz ve ortak bir kökeni, yani temel olarak Kruşçev-revizyonistlerinin modern-revizyonizm olduğunu görmeye dayanır. Bunlar şekilde ve meydana çıkmada değişik olsalarda, özlerine göre bu revizyonizmin dallarından başka birşey değildir.

Not 3: "Sempatik somut" ve "Antipatik soyut"

Modern revizyonistlerin, belirli şekillerde ÇKP tarafından da propaganda yapılan ve genellikle halkın sevgisinden yararlanan, ana sloganları "somut" sözcüğüdür.

İçinde "somut" sözcüğünün bulunduğu Marks, Engels, Lenin ve Stalin'den tüm alıntılara, dik kafalı "ilke süvarileri"ne ve "doğmacılar"a nihayet "somut" olma gerekliliğinin kavratılabilmesi için, ağırlık verilmektedir. "Somut" sözüyle yapılan kurguların arka planını biraz aydınlatmak için, "somut" ve "soyut" kavramları üzerine bazı bakış açılarını hatırlatma bu bağlantıda yerinde olur.

Modern-revizyonistler "somut tahlil"e aslında "tahlil"yüzünden değil, "somut" kavramından dolayı sarılmaktadırlar. Kendi yanlış revizyonist tezlerini kanıtlamak için doğru bağlantı kurmadıkları ve gerçekten tahlil etmedikleri tek tek belirli görüşümleri sarılmaktadırlar. Onlar görüşümlerin yüzeyinde kalmakta ve özünü, bunlara taban teşkil eden yasaları hiç de araştırmamaktadırlar.

Bu arada revizyonistlerin sonuçlandırdıkları vargılar daha yakından incelendiğinde, görülür ki bunlar Marks'ın "Kapital"de yanlış, doğru yansıtmayan soyutlamalar diye adlandırdığı gibi, tümüyle "somut"un bilimsel olmayan yansımaları, zorlama, "soyutlama"lardır. Bunu daha belirgin hale getirebilmek için basit bir örnek alalım: Eğer revizyonistler geçici fiili seçim sonuçlarından, oy ile sosyalizme ulaşılabilirliği vargısını türetirlerse, o zaman bu vargılar özellikle gerçeğe bağlı ve "somut" mu olurlar? Tabii ki değil gerçeği, onlar "somut olgular"dan yola çıkmışlar, fakat bu olgulardan yanlış vargılar türetmiş, keyfi genellemeler, gerçeğe taban tabana zıt bir "soyutlama" yapmışlardır.

Marksist-Leninist anlayışta "somut tahlil"; derinde etki eden kuvvetleri, nedensel bağlantıları, tesadüfi ve teker teker görüşümlerin arkasındaki yasaları görmek, bu yasaların Marksist-Leninist bilgisinden yola çıkarak bir olayın özünü ve ortaya çıkışını kendi bütünü içerisinde kavramak demektir.

Somut görüşümlerin Marksist-Leninist tahlili; Marksizm-Leninizmin ilkelerinden yola çıkarak ve onların ışığında görüşümleri sınamaktan, bu ilkeleri o zamanın somut şartlarına göre hassasca uygulamaktan ve böylece dış görüşümlerden olayın özüne inmekten meydana gelir.

Bu yalnızca "somut" olmaktan çok daha fazladır; çünkü meydana gelen dış görünüm şekillerinde "somut"tur. Fakat iş iç bağlantıları kavramaya, görüşümleri doğru değerlendirmeye ve birbirleriyle doğru ilişkiye oturtmaya, onların bütün bağlantılarını doğru kavramaya dayanır. Modern-revizyonistlerin "somutluk"u görüşünün yüzeyi için geçerlidir. Bu keyfi ve demagojik çıkarılmış, yanlış değerlendirilmiş ve doğru olmayan ilişkiye getirilmiş ayrıntılara sarılır. Diğer taraftan Marksist-Leninist araştırmanın somutluğu derine iner ve daha doğru değişle:

Revizyonistler somutluğun gerekliliği ile yetinirler, buna karşı Marksist-Leninistlere göre somutluk birçok ölçütten yalnızca biridir.

Lenin bu bakış açısına o zamandan, işaret etmişti:

"Toplum yaşamının sonsuz karmaşıklığı nedeniyle herhangi bir tezi sağlamlaştırmak için daima istenilen sayıda örnekler veya tek tek veriler aranılıp bulunabilir." (Lenin, "Emperyalizm, kapitalizmin en yüksek aşaması" Bütün Eserler C. s.194)

Revizyonistlerin, onlar tarafından kötüye kullanılan "somut"a olan sevgilerinin diğer yüzü, onların her türlü "somut"a duydukları nefret, antipati ve birçok kaynaktan inatçılığını alan güvensizliktir.

"Soyut"; elle tutulamayan bir aldatmaca manevrası olarak sık sık yeter derecede karşılaştığı, boş bir vaad, egemen sınıfların bir hilesi olan bir şeydir. Soyutlama, gerçekliklerden sapmak, gerçeği gizlemek için bir araç halkı uyutmak için kullanılan bir masal olarak çok kullanılmaktadır. Güvensizliği hak eden "soyut"un bu çeşidinin, "soyut" olduğu için değil, aksine gerçeği yanlış yansıtan ve bununla kitleleri aptallaştıran ve yanılgılara hizmet eden "soyutlamalar" ile ilgili olduğu için; foyası meydana çıkarılmalı, ona karşı mücadele edilmeli ve o reddedilmelidir.

Burjuvazinin ve revizyonistlerin teorilerini doğru olmayan soyutlamalar olarak reddetmek doğru ve gereklidir. Fakat bu tip soyutlamaların reddinin her türlü teoriye karşı red ve güvensizliğe, genellikle teori ve ilkeler üstüne genişlemesine izin verilmez. Birçok sayıda burjuva sosyal demokrat ve revizyonist demagoglar işçi sınıfını ve tüm emekçi halkı bu yöne çekmeyi denemektedirler.

Diğer taraftan "soyutlar"ın reddinin daha başka kaynakları da vardır: Düşmanları bütünüyle bilinçli bir kampanya açarak Marksizmin "soyut" olduğunu ve böylece "hiç bir şey getirmediğini", kitlelerin "somut gereksinimlerini" değil aksine komünizm gibi "soyut hedefleri" ön plâna koyduğunu yayarlar. Burada sözkonusu olan kısa dönemdeki "elle tutulur sonuçların" ve temelde uzun dönemdeki çıkarların bir ilişkisidir. "Soyut" istemlerin reddinin genellikle en ilkel oportünizmle aynı anlamda olduğu bellidir.

Soyutlamaların reddiyle ve "somut"a özellikle "kişisel somut tecrübe"ye aşırı güvenmeyle ne kendi işçi hareketi tarihinden nede başka ülkelerin işçi hareketi tecrübelerinden birşeyler öğrenilemeyeceği de göz önüne alınmalıdır. "Soyut" "ayrıntıların dikkate alınmaması" demektir. Der Marks. Eğer tek tek ülkelerdeki devrimin özellikleri ve ayrıntıları bir kenara bırakılmazsa, onlardan soyutlanılmazsa, eğer ortak öz kendi devrimi içinde kullanılabılır olan tecrübeler ortaya çıkarılmazsa, genellikle bir şeylerin öğrenilmesi olanaksızdır.

Soyutlamak ve öğrenmek bu anlamda aynıdır; bu demektir ki yalnızca eğer hem somut farklar, hemde soyutlama yoluyla ortaya çıkarılmış ortak yarı tahlil denilirse başka ülkelerin veya tarihin tecrübeleri devranılabilir.

Her genelleme bir soyutlamadır, her ilke "soyut"tur, her yasa somut olguların tümünü gözönüne almaz. Fakat işte bu her somut olayın ayrıntılara kaçan tasvirinden çok ileriye uzanan "somut hareket tarzlarını göstermeyi" olası kılar.

Bu soruna değinerek, bu anlamda Engels şöyle yazıyor:

"Hareketin şekil değiştirmesinin genel kuralı, bunun her tek tek "somut" örneğinden daha çok somuttur." (Engels, Doğanın Diyalektiği Marks/Engels Eserler C.20, s.491)

Burjuvazinin ve revizyonistlerin Marksizmi kötülemek için kullandıkları, bir diğer zorluk da; Marksist-Leninist teorinin meydana gelişinin zorunlu olarak tecrübelerle ve somut olaylarla doğrudan doğruya aynı olmaya çağında yatmaktadır. Çünkü Marksist teori, içinde bulunulan andan çıkarak

geleceği aydınlatabilmeli ve bu yönde şimdiki zamanı açıklayabilmeli ve geçmişten öğrenilebilmelidir. Revizyonistlerin demogojik bir karşı bir diğer bakış açısı olarak, burada son olarak Marks'ın Kapital'in ikinci baskısının son sözünden bir bölüm, alıntı daha yapalım:

"Araştırma, araştırma konusu ayrıntılar ile kavramalı, (onu ayrıntıları ile kendi malı haline getirmeli) onun değişik gelişim şekillerini tahlil etmeli ve onun iç bağını bulup çıkarmalıdır. Ancak bu iş tamamlandıktan sonra, gerçek hareket uygun bir şekilde açıklanabilir. Bu bağarıldığında ve (araştırılan) şeyin hayatı kendini manevi olarak yansıttığında, tecrübelerden ve olgulardan bağımsız bir yapı ("Konstruktion'a priori") ile uğraşıyormuş gibi görünebilir. (Marks/Engels Eserler C.23 s.27)

İşte bu hususu revizyonistler kendi çıkarlarına kullanmaktan; Marksizm-Leninizm ustalarına, ilkeleri onların "keşfettiğini" ya da vargılara nereden eriştiklerini "açıklanamaz" bir şekilde ortaya koyduklarını atfetmektedirler.

Nalbuki durum tam tersinedir; Marksizmin vargıları birçok, kesin olarak gözlenmiş madde kümesinden soyutlamalıdır; ve bunlar kendi açılarından yeni görünümünün ve yeni somut olayların tahlili için ise çıkış noktalarıdır.

ROTE FAHNE Yazı Kurulu
(Avusturya Marksist-Leninist Partisi Merkez Yayın Organı)

WESTBERLINER KOMMUNIST Yazı Kurulu
(Batı Berlin Marksist-Leninist Partisi İnşası İçin Yayın Organı)

GEGEN DIE STROMUNG Yazı Kurulu
(Batı Almanya Marksist-Leninist Partisi İnşası İçin Yayın Organı)

☆☆

Drucker, Herausgeber und verantwortlicher Redakteur:
Walter Hofmann, Homburger Landstraße 52, Frankfurt/Main,
Eigendruck im Selbstvertrieb

OKU

OKUT

1-) Stalin dökümanları

2-) GDS üç dünya şemasının
eleştirisi (Türkçesi)

3-) İK Seçme eserler

4-) 4 lü açıklama

(Tkp-ml, Amlp, Gds, Wbk.)

5-) Ortak açıklama

(Tkp-ml, Amlp)

6-) Stalin açıklaması